

ΑΣΤΕΛΑΣΟΝΜΕ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Αθήναι
14 Μαΐου 1938
"Ετος Β' Αρ. φύλλου 86

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική ανάσχεση της
εβδομάδος

Η συνάντησις Μουσσολίνι
και Χίτλερ

Σπύρου Μελά

Οι έρωτες της "Ιωσήφινας
(Μυθιστόρημα)" και «Μιά πα-
σά» αφεντικού (Διήγημα)

Γεωργίου "Ασπρέα

Ο έραστής της Λαίδης Κιμ-
περλέυ

Παύλου Παλαιολόγου
Στό ύπαιθρο

Παντελή Χόρν
Τά όνειρα και οι νύει

Κλεμάν Βωτέλ
Δεικτικοί Λόγοι

Δημοσθένη Βουτρά
Ο πόνοσ ενός γέλιου

"Αλ. Παπαδιαμάντη
"Αγάπες στον κρημό

Σωτ. Σκίπη
"Εγκώμιον της ανίας

"Ασ. Γιαλαμά
Αι συνοικία των "Αθηνών

"Αθηναίου
Ο καφές από την Βραζιλία
έως στο καρενέυ

Πέννα Χ.
Οι νευρικοί

Παντελή Καψή
"Ο καυμός του λωστρόμου
(Ναυτικόν διήγημα)

Μιν. Άνδρ.
Φιδία και όρντα

"Ελισάβετ Γκόντς
"Η φωνή του αίματος

Μαρίζ Φερρό
Γαλάσιος "Αγγελος

Ζύλ Ραμώ
Μέντιουμ και "Απατεώνες

Εδθυμες σελίδες - Γελιογραφ-
φίες - Μόδα - "Εγκυκλοπαι-
δικά - "Αθλητικά - Περίερ-
γα, Ιστορικά και επιστημονι-
κά - Παιγνίδια κ.λ.π.

(Σκίτσα του κ. Μιχ. Γάλια)

Συμβάντα

Καυγάδες και τραυματισμοί
έριστις και κουτσουακισμοί
και συμπλοκές καθημερινές με λίγες μαχαίριες
διαδήματα αυτοκτονιών μά και πολλοκαριές...
Αυτά τώρα την "Ανοιξιν γίνονται δώ και κεί
και έτσι μερικοί
μπορούν να πούν πηγαίνοντας εις το νοσοκομείο
επάνω σε φορείο:
—Γιά ιδές καιρό πού διάλεξε φαλτσέτα να με πάρη
και εις την κάθε μιά μεριά
φυτρώνει το κουτόχορτο ώσάν κοινό χορτάρι...

★
"Ολοι τώρα την "Ανοιξιν δέν βλέπουμε το χάλι μας.
Μας τρώει, λείει, το αίμα μας και τρώμε το κεφάλι
(μας).

Σάν καλωσύνη" ο καιρός με άρκετη θιασύνη
δείχνουμε στον πλησίον μας μεγάλη... καλωσύνη.
Γιά μιά άσημαντη άφορη έρχομαστε στα χέρια
τραβούμε τα μαχαίρια...

★
"Η μάλλον όχι. "Ο καθεός να κάμη προτιμή
με της δουλειάς τάν σύνοργα τόν άλλονε κιμά.
Έχει ό κτίστης όπλο του πρόχειρο το σφυρί του.
κι' ό θιολογός πιά φοδερό, τούτέστι το θιολί του
τόν καθ' έγθρό του τιμωρεί

★
ο σοφάτης με το μυστήρι
κι' ο ράφτης με τις δελονίες, (άλλά εκείνες άστες)
οι δέ ζοχαροπλάστοι μας με... πέντε - δέκα πάστες.

★
Αυτά, πού λέτε, αγαπητοί, έχει το έαρ πάντα.
Στην έπαρχία και έδω
κάθε ημέρα θά ιδώ.

★
τά έντυπα να γράφουμε αιματηρά συμβάντα.
"Αφού και οι "Ιάπωνες πού πολεμούν στην Κίνα
και πού παθαίνουν συφορά τάντα στα μέρη εκείνα
Είπαν σάν ειδέν συμπλοκές
αίματηρες και φονικές:

★
—Κοντεύει ή Κίνα, ρέ παιδιά, να...κατακτήση "Αθήνα.

★
Είναι και οι άπόπειρες τών αυτοκτονιών
τών νέων και τών νηών
πλην όμως και γερόντων.

★
"Απόπειρες, πού ως γνωστόν, γίνονται εις τόν θρόνον.
Διαβάζουμε καθημερινώς στα φύλλα αυτών τών μήνα
πώς ή κυρία δέικνα
να τερματίση την ζωήν προχθές διανοήθη

★
διότι... έστραδοκίμηθη.
"Επίσης θά διαβάσουμε πώς ό μικρός Κοκάς
πού είναι στα μαθήματα καλός και τακτικός
ηγάτης περπατός μας συμπαθητιά του
και, ό, τί συμφορά του!

★
μιά κι' ήτανε αυτή μακριά, πού μήκη στο κρανίο
μιά σκέψη φοδερή,
κι' εθάλθη άσθωρει

★
να κάμη μιά άπόπειρα, κάτω άπ' το θρανίο...
"Ετσι είνε βλέπει τα παιδιά σ' αυτώνε τόν καιρό...
"Αφού πρόεθ εις διάδημα προχθές κι' ένα μωρό.
Βλέπον την παραμάννα του γλυκά να όμιλη

★
μ' "εζώνα εούταλη
και να συνάπη μετ' αυτό ερωτικάς φιλάς
ν' αυτοκτονήση έσκέφθηκε λόγφ... αντίηλίας.

★
Και όταν ό πατέρας του το πήρε στην άγκαλιά του!
"Εκαμε μιά... άπόπειρα ύγρη στα γόνάτα του.

★
Όλες οι αξιόπινες γίνονται τώρα πράξεις
άπάτες και μικροκλοπές, και οι μικροσυρράξεις.
Γην "Ανοιξιν άρχίζουνε τα κρούσματα της λύσης
και γράφονται οι θενινές οι επιθεωρήσεις.

★
Τώρα και οι θερμοί έρασταί κλέβουν την καλή των
μά όταν πιά την παντρευτούν, θά ιδούν με έκπληξι
(των

★
πώς ή κλοπή είν' πάντοτε πράξις πολύ κακή
και τιμωρείται, ως γνωστόν, με... γάμο ή φυλακή.

★
Τερπόμεθα να εγώλουμε το άλλονο το μάτι του
και ό καθεός επιθυμεί να κάμη το κομμάτι του.
Μας άπειλεί ό παπουτοής με κοφτερή φαλτσέτα
και το γκαρσόνι μαγειριού με την... λερή πετσέτα

★
Μας έκδικείται ό μουσικός με φοδερούς του ήχους
κι' εγώ σας έκδικήθηκα μ' αυτούς έδω τούς στίχους

★
Ο ΜΑΓΚΑΣ

Συρρεαλιστικόν

Λάμπουν τά δόντια της έροχής
όμνοδν σαρδέλλες
τετραχορδες κοπέλλες
διά πράσινης εύχης.

★
Γράφει ή άσφαλτος σονέτο
παράγγειλα ένα σκέτο
όνείρατα στο φούρνο
γιαχνί "παγκό νοκταύριο"
με τις άρθύλες μου να το γευτώ
—Βρέ ακόμα μ' έχετε λυτό;

ΑΜΗΝ

Ιστορικά ανέκδοτα

★
"Ο "Αχιλλεύς, δσάκις άπεπειράτο, ν' αυτοκτονήση,
δέν έπαίρνε, ούτε κινίνο, ούτε δηλητήριο, διότι ήταν
αδύνατον να πέθανη. Μονάχα ή πέτρνα του ήταν
πρωτή. Γι' αυτό έκανε το άπονενομένην διάδημα
τερπατώντας έυπολύτος στ' άγκάθια.

★
"Ηρώτης κάποιος τόν άρχαίον Κροίσον, πώς μπό-
ρεσε και έκαμε τόσα λεφτά.
—"Απολούστατα, φίλε μου, του άπήνησε ό Κροί-
σος. Διότι ούτε... καπνίζω, ούτε πηγαίω με το τραί-
αυτε έχω τηλέφωνο στο σπίτι μου.

Αστυνομικά

★
"Ενας συμπολίτης είχε θρή τόν τρόπο να ξυρίζε-
ται επί πιστώσει και εις το τέλος έξαπατούσε τούς
κουρείς και δέν τούς έπληρωνε. "Οδηγηθείς εις το
δικαστήριον ήρωτήθη υπό του προέδρου:

★
—Γιατί εξαπατάς τούς κουρείς;
—Κάνω ό,τι και τόσος άλλος κόσμος, κύριε πρόε-
δρε, άπήνησε. Ξυρίζομαι με... η χ α ν ή ν.

Τά πιστοποιητικά

★
Καθ' ό πληροφόρούμεθα, γίνεται σκέψις, να έκ-
διδη πιστοποιητικόν ύγείας, όποιος θέλει να παν-
τρευτή. Σχετικώς διασημος ίατρός της πρωτεύού-
σης εδηλώσεν.

★
—Με το μέτρον αυτό δέν θά γίνωνται πλέον γά-
μοι.

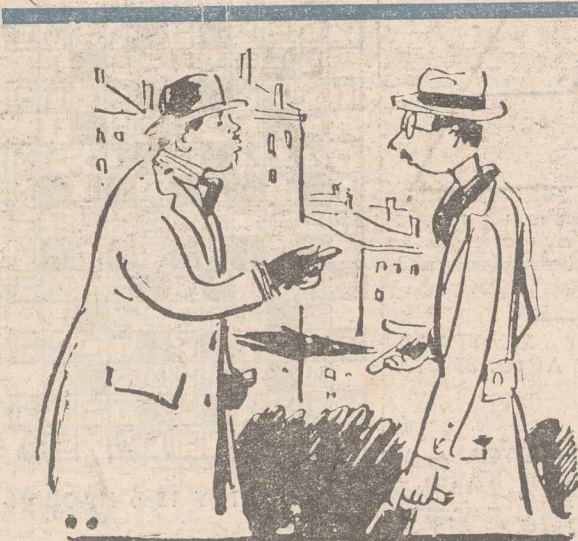
★
—Διατί; τόν ήρώτησαν.
—Διότι κανείς ίατρός δέν θά χορηγήση πιστο-
ποιητικόν ύγείας εις έναν, πού με το να θέλη να παν-
τρευτή είναι καταφανώς γιά... δέσιμο.

Θεάματα

★
ΘΕΑΤΡΑ ΠΡΟΖΑΣ: "Ο... όπνωτιστής Σουγκοόρ.
ΙΝΤΕΑΛ. (Κάθε θράδυ στα Παρασκήνια). "Η...«Σι-
λουέττα" του Γιαννουκάκη
ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ "ΕΡΓΟΥ": «Είναι ένοχος»... ό
γράφω.
ΚΟΚΚΙΝΗΣ — ΜΑΥΡΕΑΣ ή Μαυρέας — Κοκκίνης;
"Τραγικόν δύλημμα".

★
—Δέν μου λέτε δεσποίνις: άν συναντήσετε κάποιον
στο δρόμο και σας πεί ότι σας αγαπάει, τί θά πού
άπαντήσετε;
—"Ότι είναι θλάκας.
—Φαίνεται, ώριμένως, πώς είμαι θλάκας!

★
—Πολύ μικρή αυτή ή πόλις, αγαπητέ μου. "Εγύρι-
σα όλα τα καταστήματα και δέν μπόρεσα να έρω
κάτι πού ζητώ.
—Και τί ζητάς;
—Πιστώσι.

Νέα και περίεργα

★
"Ανεκαλύφθη πρό ήμερών εις ένα ποίμιον ένας
Νεοηλαντός τράγος φέρων εις την κεφαλήν του
κέρας... τηλεφώνου. Κατέφθασεν επί τόπου εις-
πράκτωρ της τηλεφωνικής εταιρείας, για να εις-
πράξη την συνδρομήν.

★
Εις τα "Ιμαλάια άνευρέθη ένας γέρον, ό όποιος
τρέφει την γενειάδα του με χοιρινόν κρέας και
με κουκιά λαδορύγανη. Τά γένεια του έχουν με την
καλοπέρασι τόνον μεγαλώσει, ώστε σκέπτεται με
τις τρίχες των νά... συγγράψη όλες τις θερμές
αθηναϊκές επιθεωρήσεις.

Μέθοδος "Ολλενδόρφου

★
—"Αγαπάτε, δεσποίνις, τόν Μπετόδεν;
—Και άν δέν τόν αγαπάω, θά τόν αγαπήσω, άν ει
ναί... πλούσιος!

★
—"Αγαπάτε τα ζώα;
—Βεβαίως. Είμαι εγωίστρια.

★
—Είσαθε εύγενοός καταγωγής;
—Βεβαίως. "Ενας πρόγονός μου είχε και ιδιόν
του κόττερο. "Ελέγετο... Νάε.

★
—Διάβολε! Κάποιος με παρακολουθεί...

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Απόψε δίδεται στα «Όλυνπια» ή έτησια συνάντια της Σχολής του καθηγητή κ. Κ. Τριανταφύλλου.

Το προαγγελμένο κονσέρτο του διασημού Έλληνα θαδούρου κ. Κ. Πέρση θα είνε ένα από τα μεγαλύτερα της ερατεινής περσόνας. Είς το παρόν θα συνοδεύη ο καθηγητής κ. Άντ. Σιάσας.

Εκπαιδευτική σε καλλιτεχνική έδρα τα δίδωλο της κ. Αθανασίας Π. Μαγνίου. «Η γυναίκα στα δημοτικά τραγούδια», το οποίο περιλαμβάνει μίαν ζωντανή και θεομην αναγνώριση της γυναικείας, όπως τραγουδιόταν στα δημοτικά μας τραγούδια.

Είς τις αίθουσας της Λέσχης Κωνσταντινουπόλεως θα αναβώται δια τα έτη 15-22 Μαΐου διαστήματα «Εβδομάς του νεοελληνικού διδύλου».

Την Δευτέρα 16 Μαΐου ή σχολή ερατικής και κινηματογραφίας της κ. Έμμη Σαπέρ-Μελισσοπού διδαι στο θέατρο Κοσμοπούλη (ΡΕΞ) «Χορευτική επίδειξη» των παρρηγμάτων της όποιας, πλην των άλλων χορογραφικών συνθέσεων, περιλαμβάνει και τον κατή την δραστηριότητα της τούς Δελφούς τελεφερον «Πόθον νόμον» πρὸς τιμήν του Απολλωνίου.

Σήμερον Παρασκευήν εις το Δημοτικόν Πειραιώς δίδεται ή τιμητική του συμπαθούς καλλιτέχνη κ. Μ. Τρασανόρου με είνην σύμπασαν των Σοφίας Βέλου, Κάτιας Μένδης, Λουΐζας Παζάλη, Πανόφου, Γαλιάνη, Κιρκιανού, Σααρίδη, Σπυριδίου, Γαβριηλίδη, Φλεβή, Κοιμωμένου, Μαρκελ Πασιού, Τριό Βάμπηρη, Χρ. Πήρσας κλπ., με είνην χορογραφικό πρόβλημα Γιαννικωστή - Μενετσέλη.

Εξεδόθη κατ' αὐτάς υπό του έκδοτικού οίκου Μ. Βασιλείου και Σία προετύπος μελέτη του Αλεξανδρινού Ιατροῦ και συγγράφου του «Γνωθι αυτόν» κ. Γ. Ρωσάκη υπό τον τίτλον «ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΗΛΟΝΗΣ - ΑΦΟΡΩΣΙΣΤΑΙ ΠΑΘΗΣΕΙΣ».

Πρόκειται περί διδύλου, εις το όποιον εξετάζονται από επιστημονικής και ψυχολογικής απόψεως όλα τα σχετικά με την ήθονην. Σητήματα και κυρίως τα σχετικά με τις αφοροδίας και νοσηράς ήθονας, από κοινωνικής και ήθνετης απόψεως.

Περιλαμβάνει επίσης την προφύλαξιν, διάγνωση και θεραπεσίαν όλων των αφοροδίων παθήσεων εις γλώσσαν άπλην και εύλογο συνταχόμενον 36 συνταγών δια την θεραπεσίαν διαφόρων δερματικών νοσημάτων.

Αξίζει να διαβασθ ή από όλους.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
Αθήνα
14
Μαΐου 1938
Αριθ. φύλλου 85

7 Ημέρες Νυκτερί

Θερμινά... ανατομικά άσκήσεις. - Άνοιξιάτικη δροχούλα. - Οί ρήτορες των κηδειών. - Οί μισθοί της «μνηστής». - Ο Ψιλάκης και τα... φιλά. - Παλτό και... ψαδάκι κ. λ. π.

Μέσα εις τας θερμάς ανατομικάς άσκήσεις, κέντρων παραθερισμού και διαφόρων άλλων ψυχολογικών, δια των οποίων θ' αντιμετώπιση το έρεπτόν καλοκαίρι, και ποιά περιμένεται, δρμύστατα, είδωμεν και μίαν είσοδοσιν, ότι άργύρων αι θεοί ν. αι ανατομικά άσκήσεις εις το εξοχικόν έργαστήριον γινώσκουσι. Αφ' οφείτως θα πρὸκειται περί συγχύσεως μεταξύ φερέτρων και... θερέτρων.

Την άπόστολον μεταπολεμικήν εις είσοδον εις πλήρες καταστάσεις, δεικνύουσ, εντυχώς, μία μαγική φιλία, ή όποια κάθε άλλο παρά καταπληκτική ήτο. Έν πάσει περιπτώσει ή ζωή εις την προετοιμασίαν έτοιμώσεων την πρώτον καλοκαίριν της σταθμῶν με το έαπλομα εις τις καρέκλες της πλατείας του Συντάγματος, δια να καταλήξη εντέλει εις τας έτοιμώσεσιν, πρόκειται των Αθηνών, όπου έφέτος, λέγεται, ότι ή προετοιμαζομένη έξοδος των Αθηνάων άμφοτέρων των φύλων θα είνε γενική.

Τό Πταισματοδικεῖον Αθηνών ήτοιχίσθη με μέλη τ' αρξένων και πρωτότυπων υπόθεσιν. Το έδωλον του κατηγορουμένου καταξύνει ένα... ρήτωρ, ή όποιος αστόχλητος και χωρίς ή νικητική πίστιν ήτο ο κηδευόμενος ανέλαβε να έκφωνή εις την έκκλησίαν συγκυνητικόν... έπικρίσειον, τον όποιον όμως...

ΑΠΟ ΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ Τσίμπημα - έμπριμνέ και συνωστισμός

Η αίθουσα του Πταισματοδίκειου υπερπλήρης. Μικροπληθύνει τους παύσαντες, πλειονότητα με τις έλπιδοφόρες ζυγαριές των, νεαροί διαδίδουν πού έδωκεν εις τα καίρια την άπόληψιν καλλιτεχνείων, ού μὴν ήθελικων, άλλων, που κατέληφθησαν έπαιτούντες εις κεντρικούς δρόμους, περιμένουν την σειράν των να δικασθούν και να άπελθουν πρὸς την έλευθερίαν... πληρωμένους ή πρὸς τας φυλακάς έλλείπει ψύχων.

Ο κ. Πταισματοδίκης, άναδεδί, τον όγκον των μηνύσεων και καλῶς τους διαδίδους τον ένα μετά τον άλλον.

Λυγερή Τσιροπούλου... Μουσική Κάλυφου... Σεισοπηγῶν ήθην, καλλιφρον, με πρόσπονον γλυκύ ως καλομελαμένους λουκουμάς, μέτρη φλογερά ήνα να να περιπολούν τα πάντα και τους πάντας προσέρχεται πρὸς την έθρον και ατέκεται με τα μάτια καρφωμένα στίς μύτες των κομῶν του σκαρπινιών. Όπισθεν του στέκεται ο άποκληθείς Μουσικός, φέρων ρεμπουμπλικαν κλινουσαν πρὸς την δεξιάν πλευράν της κεφαλῆς του, παταλῶνι γκρό με κυρτές τούτσες έμφορες, μουσικά δαλ Αδολφο Μομάς, ασκάνει μπλέ ριγέ, πομπάιο μεταξωτό σπορ και κομπολόγιον επί της δεξιάς χειρός με πλατεία πρόσην φούνας.

Αλέγετε μάς δεσποινίς, τί σας συνέβη; Έρωτά ο Πταισματοδίκης.

Η νύχτα γίνεται όσο πο πολύ κόκκινη έμπριμνέ το μακρινόμα της, χοιλωμένη περισότερο το έλέμημα της και άπο...

ΕΔΩ-Κ'ΕΚΕΙ

Τό Βασιλικόν θέατρον θα διακόψη τας παραστάσεις του περί την 18ην-20ην του τρέχοντος μηνός και ήν τήν μεταξύ θα έτοιμασθ ή μετάβασις του συγγρητήματος εις την Θεσσαλονίκη, ή όποια θα πραγματοποιηθ ή πάντως μέχρι τέλους Μαΐου. Ο άριθμός των δοθησόντων παραστάσεων εις την Μακεδονικήν προετοιμασίαν δεν έχει καθορισθ ή ακόμα.

Ο άγγλικός θίασος που διήλθεν εξ Αθηνών έφθασεν εις την Αλεξανδρείαν και έδωσε και έκαί μερικῶς παραστάσεις.

Επιστρέψα πρὸς ήμερών από την Ύατιν ή έδικητή καλλιτέχνης κ. Κατερίνα Ανδρεάδου.

Ο συμπαθής ήθοποιος και συγγραφεύς κ. Πρίντας έπεράσισε και το δεύτερον έργον του, εις το όποιο έδωκε τον τίτλο «Δίς Νύκτ» - Νύκτ και το όποιο θα παρουσιάσθ από σκηνης προσεχώς ο ίδιος.

Η ήθοποιος κ. Πέρσα Βλάχου, ή όποια νυμφευθείσα είνε άποχωρήσει της σκηνης, επανέρχεται και πάλιν εις το θέατρον.

Θα μεταβή μετά του κ. Γ. Σπαριδῆ και άλλων καλλιτεχνών, εις Κωνσταντινούπολιν, όπου και θα παίζη εις το εκεί θεατρικόν κέντρον «Μαζί».

Αι Βουλγαρικά έφημερίδες άγγέλλουν την προσήλθ εις Σόφιαν προετοιμασίαν του διευθυντού του εν Αθήναις Γαλλικού Ίνστιτούτου κ. Μεχλῆ, ή όποιος θα ήδη, πρωτοβουλία του Έλληνοβουλγαρικού Συνδέσμου Αθηνών, εν ή μοίσε συνελεύσει, περί της άλλης νύκτς φιλολογίας, δια την αλλητέραν Έλληνοβουλγαρικήν λογογραφίαν και επί του πνευματικού έπιπέδου.

ΚΑΤΗΓ. Ψέμματα κύριε πρὸ εδρε. Έγώ έκρίνα τις γραβάτες άνωποτες, όταν γραβά, μοδρεται μία τσαντίνα στα μου τρα από την δεσποινίς και στον πόνο μου άπάνω την είπα «... τσακνυνοῦλα». Δεν της είπα και τίποτα κακό κύριε πρόεδρε, Με τόσο ζήμα πούχα πόδη.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Έσο πόλισαν τί λές. Την τσίμπησε ο Μουσιανός... Δεν σάς έτυχε ποτέ να τοιμώσετε...

— Διότι με έταίμωσαν και έπὸ νεα καύριε πρόεδρε.

— Σέ έτοιμψες; Ποῦ... Πῶς; — Λυγερή Τσιροπούλου... Μουσική Κάλυφου... Σεισοπηγῶν ήθην, καλλιφρον, με πρόσπονον γλυκύ ως καλομελαμένους λουκουμάς, μέτρη φλογερά ήνα να να περιπολούν τα πάντα και τους πάντας προσέρχεται πρὸς την έθρον και ατέκεται με τα μάτια καρφωμένα στίς μύτες των κομῶν του σκαρπινιών. Όπισθεν του στέκεται ο άποκληθείς Μουσικός, φέρων ρεμπουμπλικαν κλινουσαν πρὸς την δεξιάν πλευράν της κεφαλῆς του, παταλῶνι γκρό με κυρτές τούτσες έμφορες, μουσικά δαλ Αδολφο Μομάς, ασκάνει μπλέ ριγέ, πομπάιο μεταξωτό σπορ και κομπολόγιον επί της δεξιάς χειρός με πλατεία πρόσην φούνας.

Αλέγετε μάς δεσποινίς, τί σας συνέβη; Έρωτά ο Πταισματοδίκης.

Η νύχτα γίνεται όσο πο πολύ κόκκινη έμπριμνέ το μακρινόμα της, χοιλωμένη περισότερο το έλέμημα της και άπο...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23
Γραφεία Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ

Τό ξένο χρονογράφημα =

ΕΤΟΙΜΟΙ ΔΕΚΑΡΙΚΟΙ

Του Κλεμάν Βωτέλ

Οι άνθρωποι έκμεταλλεύονται, ως γνωστόν, τα πάντα, οια ή έργασθον και να ζήσουν. Αλλά δεν θα σκεφθ ή ποτέ, ότι θα ήδρευτο μία εταιρία στο Λονδίνο, ή όποια πρόκειται να έκμεταλλεύη τους ελόγους, τους λόγους που εις διαφόρους περιπτώσεις κρίνουν πώς πρέπει να έκφωνήσιν οι πρόεδροι διαφόρων συλλόγων, ή άλλου έπισημο και μη, άφου πρέπει να έκφωνήσθ ή ο άπαραίτητος δεκαρίκος για να θεωρηθ ή πλήρης μία έστρη ή τέλει. Η έπιχειρήσις όμως αυτή έχει και τα καλά της δια τους... διανοούμενους. Διότι ή εταιρία άνδρεσε εις διαφόρους συγγρησεις πρώτης, δεύτερας ή και τρίτης κατηγορίας, την σύνταξιν λόγων για όλες τις περιπτώσεις, από τον λόγον που θα έκφωνήσθ ή κομπάρσο ή ο θεός στα βάπτισμα της έστρης του, μέχρι του έπιχειρήσις στον άδαντον του προέδρου του Συλλόγου των άγίων π. χ. Μπορείτε να φαντασθ ή - χωρίς να τους άποβήσιν - πόσοι άλλοι λόγον, πόσων ειδών προσφωνήσεις και άποκαρτισμούς, συγγραφήρια, ένδραρτισμούς, παραρτίσεις και άλλα άπαρτων και προκίπων καθήκοντων εις την ζωή των συγγρηών άνθρώπων. Για όλα αυτά έχει προνοήσ ή εταιρία και πρέπει να παραδεχθ ή και να όμολογήσ ή ότι ή πρωτοβουλία της αυτή - ή όχι άπολυτοκρηής βέβαια - αλλά ή γίνεται σήμερα άπολυτοκρηής, εις τον κόσμο.

Έρχεται να πληρώσ ήνα μεγάλο κενόν και να ήκατοπηση μία από τις σοβαρές ανάγκες της έποχής μας - άν και έας σήμερα, παρά πολλοί λόγοι, εξ έκείνων που άκουσαμε, δεν έχουν γραφ ή από τους άπολυτοκρηούς των.

Τώρα, αν θέλατε να μάθετε πώς πάνε οι έργασίες της εταιρίας, δόξα να ήχη ο θεός, όπως γραφουν οι έφημερίδες του Λονδίνου, ή εταιρία σημειώνει μεγάλη κίνησιν και ή πρωτοβουλία της έχει μεγάλη επιτυχίαν. Οι λόγοι, για όποιον έτοιμο περιπτώσιν που μπορεί να παρουσιασθ ή στην ζωή, άποτυπώνονται σε πλάκες γραμμοφώνου και ή εταιρία ένοικίει τις πλάκες - πάντα σε καλή καταστάσι εννοείται - μαζί με το γραμμόφωνο, εν άνάγκη, με το μεγαφώνο τον όποιον μπορεί να προσαρμώσθ, για ν' άκουσθον καλύτερα. Η εταιρία χορηγεί και θέλουν οι όποιες έχουν αρκετή σπουδαιότητα, άφου, κατά την έπιθυμία του ένοικιστού, έπιτρέπουν να άκουσθ ή ο λόγος ή όποια ή με τρεμπουλάτι άπό συγκίνησιν φωνή, εις τον βοθρόφονο ή με την ήχηρή φωνή ενός τενορόου. Η έπιθυμία είναι οργανωμένη στην έντέλεια. Ο κατάλογος των λόγων που διαθέτει ή εταιρία είναι πλουσιωτάτος και μπορεί να ήκανοποίησιν κάθε άπαιτήσιν για οιαδήποτε περίστασι.

Λόγοι που εζάρουν π. χ. τον άδαμάντινον χαρακτήρα και τις άλλες μεγάλες άρετες του συμπατριώσαντος τα είκοσπέντε ή τα πενήντα χρόνων της ήλικίας του ή στοδιστορίας του ή το άγασθητο μεταστάντος ή της βαρβαριότητας, ή της πλουσίας βελίας.

Διεύθυντων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Υπεύθυνος συντάκτης: ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αλωπίου 8
Διευθυντής Τυπογραφείου: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεος αριθ. 4

Η παρόντας του «Φονισμών» του Ειδυλίου δὸς δὸς την 27ην Μαΐου εις το Ώδειον Ἡρώδου του Ἀκτικού κατὰ σκηνοθεσίαν του κ. Λίνου Καρζῆ. Οι προταγινισται του έργου θα φοροῦν όπερμενέσις μόνες και καθόδους και ποδήρεις ζιτώνας, όπως και εις την αρχαιότητα.

Διεύθυντων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Υπεύθυνος συντάκτης: ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αλωπίου 8
Διευθυντής Τυπογραφείου: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεος αριθ. 4

Την 17ην Μαΐου άναχωρεί για την Αλεξανδρεία ή κ. Ἡρώ Χαντή. Ἐπίσης στήν «Όσος» της Αλεξανδρείας θα παίζου το καλοκαίρι ή Σοφία Βερόνη, ή Δέλα, ή Μέγκουλα, ή Λαζαρίδου, ο τενορός κ. Θωμάς, όπος και ή Πλεμνίδης κ. ά.

Η παρόντας του «Φονισμών» του Ειδυλίου δὸς δὸς την 27ην Μαΐου εις το Ώδειον Ἡρώδου του Ἀκτικού κατὰ σκηνοθεσίαν του κ. Λίνου Καρζῆ. Οι προταγινισται του έργου θα φοροῦν όπερμενέσις μόνες και καθόδους και ποδήρεις ζιτώνας, όπως και εις την αρχαιότητα.

Διεύθυντων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Υπεύθυνος συντάκτης: ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αλωπίου 8
Διευθυντής Τυπογραφείου: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεος αριθ. 4

Η παρόντας του «Φονισμών» του Ειδυλίου δὸς δὸς την 27ην Μαΐου εις το Ώδειον Ἡρώδου του Ἀκτικού κατὰ σκηνοθεσίαν του κ. Λίνου Καρζῆ. Οι προταγινισται του έργου θα φοροῦν όπερμενέσις μόνες και καθόδους και ποδήρεις ζιτώνας, όπως και εις την αρχαιότητα.

Διεύθυντων συμφώνως τῷ Νόμῳ
Υπεύθυνος συντάκτης: ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Αλωπίου 8
Διευθυντής Τυπογραφείου: ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεος αριθ. 4

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ Α ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Πρὸς τὸ ὕπαιδρον

Ο έκδρομικός όργασμός κατακτῇ την πρωτεύουσα. - Γενική έξοδος με τον σάκκο στον ώμο

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Μην πῆτε πὸς ξέρετε την έποχή σας αν δεν παρακολουθήσετε το έκδρομικό ρεύμα της. Μία νέα ζωή κ' ένας νέος κόσμος έχει δημιουργηθ ή. Τα χαίρομαι κάθε Σάββατοάδρα. Χαίρομαι την έξοδο αυτήν άνθρώπων που άνήκουν σε όλες τις τάξεις, σε όλα τα φύλα, σε όλες τις ήλικίες και άναζητούν την άπλότητα της φύσεως. Άναζητούντες την άπλότητα, άπλοι γίνονται κ' οι ίδιοι. Δεν είναι οι σφικτοκοιμωμένοι άνθρωποι που άντικρύβου στα κέντρα της πόλεως. Μία άλλη γενεά γεμάτη άφέλεια γεμίζει τα βουνά και τις θέλασσες.

Αν με ρωτούσαν ποῦ είναι το χαρακτηριστικώτερον σημεῖο της εξέλιξης των ήθων μας κατὰ τα τελευταία χρόνια, θα άπαντούσα χωρίς διακοπή: ο έκδρομικός όργασμός. Δεν θα άπέδιδα σ' αυτόν καμμία έξαιρετική σημασία αν έπρόκειτο περί άπλης μετακίνησις των κατοίκων της πόλεως πρὸς την έξοχην. Αυτό όμως που γίνεται είναι πολύ σημαντικώτερον. Μαζί με τους άνθρώπους μετακινούνται και οι συνήθειές τους. Οι έκδρομείς του 1938 δεν είναι έκείνοι που γνωρίσαμε πριν άπό δέκα χρόνια. Δεν είναι ή καλοθύνου και ο κεφές, το μωρό στα γέλια, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

Θα ήταν άδικο αν δεν άναγνωρίζαμε ότι το εύχάριστο αυτό φαινόμενον δεν θα εξέζη λυμένο χωρίς τη θαυμαστή πρωτοβουλία που άνέπτυξαν οι έκδρομικά σωματεία μας, ο όρειβατικός, ή περιηγητική λέσχη, όλες οι όργανώσεις που έπὸς την άπλότητα της φύσεως, ή έξοδος του πορτοκαλιού, που βρωμίζει και βρωμίζει στο τέσσαρτον του. Έχει άναπτυχθ ή όργανωμένος έκδρομικός όργασμός, ή κυλῶς, το κοινό πανταλόνι, τα σόρτ των κυριών. Και σὸς μέν είναι οι έξωτερικοί τύποι. Μαζί όμως και αυτά άνεπτόν ή ή έκδρομική συνειδήσις άνθρώπων που άπο τῶν παλαιωτικῶν ή φύσις ή έμψυχον ν' άπολαμβάνουν τη γαρά το παίζου.

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΜΑΪΟΥ

Αριθ. φύλλου 86
Τιμή φύλλου Δραχ. 4
Έκδίδεται κατὰ Σάββατον

Σκέψεις της ημέρας

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ

Του κ. Π. Χόρν

Όλοι οι νέοι είνε γεμάτοι δνεϊρα. Στα έίκοσι - είκοσιπέντε τους χρόνια χτίζον παλάτια άπάνω στην άμμο, που διαλύονται σήως οι πρώτες όρνιθοειδές άσρες και ή ροσκομένη θάλασσα έρθη να έξπλην στην άκρογαλιά άλους τους νεανικούς ρεμβασμούς και να όσση το δνεϊμα κάποιος άγαπημένης, που χαράσσει με το καλῶς, κάποιος άγαπημένης, που πάει κ' αυτή μαζί με τα μεγάλα, τα παρόλτα, ήνα σκεδιά μας. Μά ή θαρρείτε πως όλοι οι νέοι, μάάλιστα στή σημερινή έποχή, φιλοδοξούν να γίνουν ίπουδῶν, έπιστήμονες, μεγάλοι συγγρηφῆς ή μεγάλοι πνοῖ. Ποιταί. Έχουν καμμία φορά ή πολλές φορές άλλοι έίδους δνεϊρα. Λένε πως στήν Ἡπειρο, τον παλιό καιρό, ίσως και σήμερα, υπάρχουν πολλά χωριά, που οι μόνες φιλοδοξίες ν' γίνονται τα παιδιά τους ποδερῶν και τοιμερῶν. Για το δνεϊροσῶς νέοι έκεί μεγαλώνουν, ραίναται να δνεϊρα, μάς ν' ούσουν τον έαυτό τους, να γίνουν άρχηγοί συμμορίας και να σφάξουν καμμία δεκαρά συνανθρώπου για να τους κλέψουν. Κάτι άνάλογο, αν όχι και τόσο τρομερό και... τερατάδες άκουσα χέος... άτακουσῶντας. Το άτακουσῶντι ένα ποσῶν καὶ άπρεπῶν εις κάθε άνδρα, Για το δνεϊροσῶς νέοι έκεί μεγαλώνουν, ραίναται να δνεϊρα, μάς ν' ούσουν τον έαυτό τους, να γίνουν άρχηγοί συμμορίας και να σφάξουν καμμία δεκαρά συνανθρώπου για να τους κλέψουν. Κάτι άνάλογο, αν όχι και τόσο τρομερό και... τερατάδες άκουσα χέος... άτακουσῶντας. Το άτακουσῶντι ένα ποσῶν καὶ άπρεπῶν εις κάθε άνδρα, Για το δνεϊροσῶς νέοι έκεί μεγαλώνουν, ραίναται να δνεϊρα, μάς ν' ούσουν τον έαυτό τους, να γίνουν άρχηγοί συμμορίας και να σφάξουν καμμία δεκαρά συνανθρώπου για να τους κλέψουν. Κάτι άνάλογο, αν όχι και τόσο τρομερό και... τερατάδες άκουσα χέος... άτακουσῶντας. Το άτακουσῶντι ένα ποσῶν καὶ άπρεπῶν εις κάθε άνδρα, Για το δνεϊροσῶς νέοι έκεί μεγαλώνουν, ραίναται να δνεϊρα, μάς ν' ούσουν τον έαυτό τους, να γίνουν άρχηγοί συμμορίας και να σφάξουν καμμία δεκαρά συνανθρώπου για να τους κλέψουν. Κάτι άνάλογο, αν

Από τον μήνα ο κόσμος δεν παντρεύεται. Είτε ένα παλιόν θύμω, με θρησκευτικές και επιστημονικές βάσεις, που διατηρείται μέχρι σήμερα, προς όφελος των ενδιαφερομένων.

Είτε άλλα μέρη όμως, διατηρούνται περιεργότερα γαμήλια έθιμα, έθιμα που πάλι και άλλα που έχουν την αφοσίωση της αγριότητας των κατοίκων έθιμα από τον οποίον τα έθιμα μας δεν παρουσιάζουν το παραμικρό ενδιαφέρον.

Ίδου, λόγω χάριν, πως τελούνται οι γάμοι εις την περιφέρειαν Κόρινθου της Φυλάνθειας, μίαν άπέραντην έπαρξιν που είνε σκεπασμένη από πυκνότητα δάφνι.

Είτε πάλι και τα πάντα είνε σκεπασμένα με γένια. Ένα ζεύγος νεονύμφων βγαίνει από την μικροσκοπική εκκλησίαν του χωριού. Ο Ιερέας μόλις έχει εύλογησιν την ένωση των. Και τότε, τυλίγεται σε πολυτελείς γούνες, ακολουθούμενοι από συγγενείς και φίλους, κάνουν έναν επίδεικτικόν γύρον του χωριού.

Έκείνη, εσθλή, δροσρή, ροδοκόκκινη, γαυροέλαει διαρκώς. Εκείνος είνε επίσης εσθλός, με αθλητικόν παράστημα, και θα ήτο κομψώτερος αν δεν έφορεσε ένα υψηλ καπέλλο που τον κάνει γελόιν. Φαίνονται πολύ εύτυχισμένοι, πράγμα που δεν συμβαίνει εις την πραγματικότητα παρά κατά τον ήμιον.

Ακολουθούμενοι πάντοτε από τους καλεσμένους, φθάνουν εις το σπίτι του γαμβρού όπου έχει παραταχθί πλούσιον γένειον υψηλ τράπεζον και άφθονο κρασί. Με την εισαγωγή των οι συνδαιτυμένοι σηκώνονται από το τραπέζι και τραγουδούν διαφόρους λαϊκούς μελωδίας, συνοδευόμενοι από το «κονταλέν» ένα είδος κιθάρας με πέντε χορδές. Έτσι περνά το απόγευμα, που είνε πολύ σύντομον αυτήν την εποχήν. Κατά το δείλιον οι καλεσμένοι φεύγουν ο ένας κατόπι του άλλου, αποχαιρετώντας εις το κατάφωτο, νεονύμφους, που θέλουν επί τέλους να μείνουν μόνοι. Ακριβώς όμως τώρα αρχίζει δι' αυτούς το μαρτύριον.

Εις τον νυμφικόν θαλάμον είνε τοποθετημένα τρία κρεβάτια, εκ των οποίων τα δύο πολύ κοντά και το τρίτον εις μικράν απόστασιν. Τα δύο δεν έχουν σκεπάσματα διότι επί τέλει νύκτας είνε υποχρεωμένοι να κατακλύθουν έκ οι οι νεονύμφες, ντυμένοι εις το πλέον κομμάτι η πενθήρα, την παρουσίαν της οποίας ύφιστανται επί μίαν όλόκληρον έβδομάδα.

Επί τέλους, την δγδόν νύκτα το τρίτον κρεβάτι εξαφανίζεται ως δια μαγείας, και έπειτα από τώσον αγωνιώδη αναμονή και διάφορα μαρτύρια, οι νεονύμφες μένουν επί τέλους μόνοι!

Τά ζεύγη μερικόν χωρίων της Ιθίου.

συζυγικά δωμάτια σαν να τα τίνανε φοβερός κυκλών.

Ήτανε, άλλοιμονο, πολύ σύντομη η παρένθεσις αυτή της εύτυχίας. Θέλονται άνάστη να της άναψη η ζήλεια και να την κάμν να υποφέρει όπως αυτός, για το μυστηριώδες παρελθόν του τοκούρβη, της διηγήσεως της περιπέτειας στην Ιθίου, να πάλιν λίγες κορυφές να μην στην ψυχολογία μιας γυναίκας από την Ρόδα! Μία μεγάλη κόκκινος, άσπρος, μπορεί να συγχωρήσθαι την της άρεσι ένας άντρας μερικές άδυναμίες του. Άλλ' υπό τόν δρον να μην τολήσθι ποτέ να της αναφέρει έστω μία στιγμή εύτυχίας, που μπόρεσε να χη από άλλη γυναίκα.

Γιατί μου τα λές;» αυτός: Το είνε έστω, θανάσιμα έθιμα ψυχραμένη. Όσες γυναίκες και να γύρισαν δεν κάνουν όλες μαζί τον έρωτα μιας κρεωλής! Μία κρεωλή δε θα σε ήθελε ποτέ για έρωτά! Κ' εγώ μοιαστάτα — τι λάθος! — δέχτηκα να παντρευτούμε!...

Ο Μπαρναβί είχε γίνει με τη σειρά του έξω φρενών.

Βέβαια, φώναζε, επί Γαλλία δεν μπορεί κανείς να εύρη εύκολα τους κινώδες τύπους της Μαρτινίκας! Ή θα έλεγαν ποτέ ότι μόνον ένας κορυφώθηκε, όταν σε φίλας τα πρώτα φράσι, στο πανδοχείον, όταν έρχόμουν από τη Μπρέστ, αν χωνίχθι τακτικά στο Παρίσι! Η κρεωλής!... Η κρεωλής!... Θα πάω εγγίθεσι στη Μαρτινίκη να σου φέρω την κολλίτηρ.

Η Ρόζα γελοόςε τώρα δυνατά, σαρκαστικά. Και το γέλιο της έμοιαζε με μυστικότητα.

— Στη Μαρτινίκη! Θ' άδεις να το ίδθι κανείς αυτό!...

Δεν είχαν άπολινος ακριβώς ως που μπόρεσε να φθάσθι το πάθος και η ιωαντίσις του Μπαρναβί. Σε λίγες μέρες ο άντρας της την πληροφορήσθι ότι κατέβηκε έδεχόντλη στον άποικιακό στρατό για την έκκαρτεσις κατά των Άγγλων και ότι φεύγει άμέσως για την Μαρτινίκη!

— Καλά! Το άπεκρίθθι έσθ. Και άπεσώρθη για να μη το δείξθι τά

ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΑ Γαμήλια έδιμα

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

ανίας δεν είνε περισσότερον τυχερά. Πράτι να υποφέρουν πολύ προτού φεύθουν την πραγματικήν εύτυχίαν.

Μετά το φαγοπότι και τα τραγούδια οι νεονύμφες μεταβαίνουν εις τον νυμφικόν θαλάμον, ακολουθούμενοι από όλους τους καλεσμένους. Εκεί ο άνδρος έρωτά την γυναίκα εάν γνωρίζη τά νέα καθήκοντά της. Αυτή άπαντά μ' ένα χαμόγελο, και επί παρουσία όλων στρώνει και έστρωσέναι με ώμωτά τρεις φορές.

Έπειτα ο γαμβρός βγάδι τά υποδήματά του και η νέα του πλένει τά πόδια, ενώ ανταλλάτουν άμοιβαίους όρκους. Μετά δένουν τα μάτια της νύμφης που είνε υποχρεωμένη καθ' όλην την νύκτα να περιφέρεται εις τά δωμάτια του σπιτιού, επικαλούμένη την εύλογίαν του Κυρίου επί της νέας οικογενείας. Κατά τά ζήμεράματα της λύνουν εις μέτωπα και της προσφέρουν ένα χείρι με μέλι, με το οποίον αλείβει τά χείλη της. Ίσως διά να καταστήθι γλυκύτερον το πρώτον φιλή που δίνει εις τόν σύζυγον της.

Την στιγμήν ακριβώς αυτήν έρχονται νέοι καλεσμένοι με δώρα και αρχίζει νέον φαγοπότι και χορός. Έτσι περνά όλη σχεδόν η ήμέρα. Μόνον όμως άργά την νύκτα, αφού κουρασθόν καλά

πεί περισσότερον την ώραότητα και την ύγεια των γυναικων είνε η άνησυχία και η άβρασιότης. Μία μεγάλη λύπη, πλήρης, ειλικρινής, άμεσος, χωρίς συμβιβασμούς ματαίους έλευθερώνει την ψυχήν και αναγεννά το όαμα.

Έπί τέλους!... Ελθέτω κ' έλθωσιν ήθηκα, οι ιπποτισμένοι άγνώεις δολιχεύματα αι διαρκώς διδόμενα, οι οδύετοι προήμενοι υποσχέσεις, κι' αυτή η αδιάκοπος άγωνία που την έσκότων! Χαίρε έρωτά!... Ο έρωθ θα έανόρθη βέβαια. Άλλά για την ώρα θέλει την έλευθερία της και είναι πολύ εύλογισμένη που δεν άγαπά. Τόν είχε τουλάχιστον άγαπήσει αυτόν που την είχε κάμει τόσο να υποφέρει, αυτόν που την είχε επίσης ποτίσει με πόθος πικρίας. Όχι!... Ηθέλε να τόν άγαπήσθι! Ίσως! Έπίστεψε για μία στιγμή ότι τόν άγαπά. Της άρεσε άπλως και θα ήθελε να τόν κάμν να την λατρεύει. Αυτό ήταν όλο. Άλλά το τρελλό πάθος, που συγχωρεί και θυσιάζει όλα, δεν το είχε γνωρίσει ακόμη.

Η Ρόζα ντε Μπαρναβί έποσηώς δεν είναι ακόμη Ιωσφίνα. Πριν ε' έβονα πέρησε το εκλέξει έρωτικά μεταξύ των τριών άνομητων της. Ιωσφίνα δεν την έλεγεν κανείς πρό αυτό. Οι συγγενείς της εξακολουθούσαν να την φωνάζουν Γιεγιέτι επί οι φίλοι της Ρόζα. Όταν βγήκε από το μοναστήρι το Παντεμόν έμεινε για λίγο καιρό στο Κρουασού-σούρ-Σέν. Το Κρουασού γειτονεύει με το Μαυμαϊόν.

Έκεί άπόσπασε το θελκτικό τοπίο που πέρσεν άπείτα ένα μέρος της τότεσκρα τορκικής της ζωής κι' έτέλειωσε τις ημέρας της. Άπό το Κρουασού πήγε στο Φονταίνεμυλ, να συναντήσθι τη βεια της Ρενοντέν και όλη την οικογένειά της που έμεινε τώρα εκεί. Συγγενείς και φίλοι την περιβάλλουν με στοργή. Είκοσιετον έτών γυναίκα. Είνε τώρα νοσητευτική, έκλειστη, έλευθερη. Και ποσά δεν την τρυφούν! Είναι όμως πρόσφατη ακόμη η συζυγική της περιπέτεια, τά βάσανα που είχε περάσει! Δεν μπορεί να σκεφθθι άλλο από το να λη-

με τους χορούς, οι νεόνυμφες ήμπορούν επί τέλους ν' αναπαυθούν.

Εις τάς όχθας του μεγαλειτέρου ποταμού του κόσμου, του Άμαζόνιου, εκεί όπου ζούν οι περιβόητοι και τρομεροί κυνηγοί κεφαλών, οι κάτοικοι διατηρούν τά περιεργότερα γαμήλια έθιμα.

Όταν ένας νέος της φυλής των Μπαρόρο θέλει να παντρευθί, εξασφαλίζει πρώτα την συνάφειαν του μέλλοντος πενήτορ του. Εάν όλοι οι συγγενείς είνε σύμφωνοι, ο μηστήρ, συνοδευόμενος από δύο μαρτυρας, μεταφέρει την νύμφην εις τό δάσος, την δένει εις ένα δένδρον και αρχίζει να την κτυπά άνηλεώς. Η άστυχς αρχίζει να ούρλιάζει από τόν πόνον, όποτε έπεμβαίνει ο διασημότερος μάγος της φυλής και αρχίζει έναν άγριον χορόν γύρω από το δένδρον όπου είνε δεμένη η γυναίκα, ενώ ένας άλλος άνάβει πυράν πρό τόν πόδων της.

Έτσι αρχίζει ο καθωρύς του πύρος. Μόνον δε όταν η νέα λιποθυμεί από τούς πόνους και την εξάντλησιν, πράγμα που άποδεικνύει ότι κατενίκησε τά κακοποιά πνεύματα, την λύνουν από το δένδρον και μεταχειρίζονται διάφορα πρωτόνονα μέσα διά να την κάμουν να συνέλθθι. Τέλος την μεταφέρουν εις την καλύβην του γαμβρού, εις τό κατάφωτο της οποίας τελείται η πραγματική γαμήλιος τελετή.

Φαντάζεται τώρα κανείς τί περιήμον νύκτα του γάμου πενά η γυναίκα αυτή, το όαμα της, όποτε είνε καταπληγόμενον από τά κτυπήματα του συζύγου και με τά πόδια καμμένα από την φωτιά. Έν πάση περιπτώσει αυτήν την πρώτην νύκτα την θυμάται έφ' όρου ζωής.

Οι Ναγιάρ, που ζούν εις την χερσόνησον Μαλαμπάρ των Ίνδιων, έχουν έθιμα πολύ εύνοικά διά τάς γυναίκας.

Την άδειαν των γάμων δεν την εκδίδει ο προχών του χωριού, αλλά ο διασημότερος μάγος της περιφέρειας. Μετά την τέλειαν των γάμων, η γυναίκα έπιστρέφει εις τό σπίτι, όπου ο άνδρος είνε υποχρεωμένος να την ακολουθήσθι. Ο μην του μέλλοντος διαφέρει υπό την στέγη της συζύγου και πραγματοποιείται όταν βελήσθι αυτή.

Η ήμέρα μιας παντρεμένης Ναγιάρ άνήκει εξ όλόκληρου εις αυτήν και νον μετά την όδον του ήλιου ο σύζυγος της ήμπορεί να την έπισκεφθθι. Η γυναίκα ρυθμίζει μόνη την ζωήν και την ανατροφήν των παιδιών, άσφαιτείται δε και με την τοπικήν πολιτικήν. Ούσιαστικώς λοιπόν αυτή κυβερνά την οικογένειαν και όχι ο σύζυγος.

Η άποσπαστική ήμερα της χρόνια. Άποσπίνεται στα παιδιά της, και φροντίζει συγχρόνως για την όμορφιά και την κομψότητα της που κάθε μέρα τελειοποιείται. Είναι όμως τόσο απάταλη! Κ' έχει τόσο χρέη!... Η βεια Ρενοντέν την περιποιείται πολύ και διαρκώς, κάθε φορά το αλκομωμένο της. Συμπληρώνει τη διατροφή που παίρνει από τόν Μπαρναβί και τα γλιόρρα εισοδήματα της έρχονται από τη Μαρτινίκη. Μία από τάς μεγάλας διασκεδάσεις της στο Φονταίνεμυλ είνε και το κυνήγι της άλεπούς, που πηγαίνει τόσο πολύ στην όμορφιά της. Καθώς έπαινε θωαυμάσια, της άρεσε να καλέσθι, στίς άλδεις που όραουν άσπρά δάσους που περιβάλλει το μελαγχολικό παλάτι όπου άργότερα, ως αυτοκράτειρα θα γνωρίσθι της σκτεινότερης άρες και όπου θα ίδθι να σωρίζεται εις άμορφα έρείπια το μεγάλο έργο του Ναπολέοντος. Όλο το μέλλον της είναι γραμμένο στις πέτρες αυτού του παλατιού που περνά στους δρομάκους του δάσους, που περιπατάντα νέα, άμέριμη και άνόστη νιά τα μεγάλα πεποιημένα της. Μεταξύ των άνδρων των πολιτοκόων στενότερος είνε και ο άρσας Σκίπιον ντε Ροζό. Νέος από μεγάλην κι' εύγενήν οικογένεια, λεπτός και διακριτικός, δεν παραλείπει εύκαιρία να της φανθ εύχάριστος. Ήταν ένα έσθλο λιγνό παλληκάρι είκοσιεπτά έτών, με άρτιο παράστημα, κομψός τετραέσωνος, με κανονικά χαρακτηριστικά, με χείλη όλοπρόσφωρα, κατά από το μικρό και περιποιημένο μουστακίον του. Όταν έπαύσαν σία δάσος φροντίζει να είναι πάντα κοντά της. Και πολλές φορές τη συνοδεύει στον πρώτον της έφιππο περίπατο. Δεν της είχε όδοι ποτέ την παραμικρή άφορη να σκεφθθι ότι μπόρουσε να τόν συνπαθήσθι διαφορετικά παρά με το αίσθημα της άπλης φιλίας. Αισθανότανε όμως, ότι ο νέος αυτός την είχε άγαπήσει φλογερά, από δόν πολυμύσις να της έξιολογήσθι, ότι δεν πολυμύσις να της έξιολογήσθι, τοι υπέφερε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εις τό έπόμενον.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΡΧΗΓΩΝ ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ΚΑΙ ΧΙΤΛΕΡ

ΜΙΑ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς, περιδεύων ανά την Θεσσαλίαν, τυγχάνει πανθήμων και ένθουσιασμών λαϊκών όδοχών, έκδηλωμένης προς Αύτον της λατρείας και άφοσίωσης του Έλληνικού Λαού κατά πρώτον πανηγυρικόν άκτον. Η παρουσία δένδρον έν μέσο του λαού Του και η έσπαφή Του με τούς πληθυσμούς της Θεσσαλικής ύπαιθρου παρέχει έπίσης την εύκαιρίαν να έκδηλωθι μίαν άκάμην φοράν, η πλήρης ίκανοποίησης και η άπόλυτος έμπιστοσύνη των λαϊκών μαζών προς την Έθνικην Κυβέρνησιν του κ. Ιωάν. Μεταξά.

Αύριον άναχωρεί έξ Αθηνών διά να πραγματοποιήσθι την έπιθυμίαν του να έπισκεφθθι την Αρκαδίαν, Λακεδαιμόνα και Λακωνίαν ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς.

Η άναγνέλια της προσεχούς διελεύσεως του κ. Πρωθυπουργού εκ των έπαργιών τούτων, προεκάλεισεν ήδη πολλούς λαϊκόν συναγενησών και έπιφυλάσσοντα εις τόν κ. Ι. Μεταξάν ένθουσιασμούς όδοχούς εκ μέρους του Λαού της Ν. Πελοποννήσου. Εις τήν Αρκαδίαν, κατά τάς εκείνες διαδεδομένους πληροφορίες, η έπίσκεψις του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως θα προσλάβη τόν χαρακτήρα ένός, άνευ προηγουμένου, Παναρκαδικού συναγεμίου.

Ο ύπουργός-διοικήτης της Πρωτεύουσας κ. Κ. Κοτζιάς έπανελθόν εκ Κρήτης, περιελαίει ήδη εις Μακεδονίαν άσυχολόμενος κυρίως με την έπιπλυν διαφόρων ζωτικόν ζητημάτων της Θεσσαλονίκης.

Ο ύπουργός των Σιδηροδρόμων κ. Γ. Σπυριδιώνος, έπανελθόν εκ Πατρών μετέβη εις Κρήτην, όπου θα παραμείνη επί δεκαήμερον περίπου διά να έπιλύω όλα τα αυτοκινητιστικά ζητήματα της Μεγαλονίκης.

Ο ύπουργός της Γεωργίας κ. Κυριακός περιεβύει εις την Χαλκιδικήν διά την έπιτοσίαν έπιπλυν διαφόρων γεωργικόν ζητημάτων της περιφέρειας ταύτης.

Η σύλληψις και φυλάκισις των γνωστών μαχητικών τύπων του Κομμουνισμού, οίτινες έφερον εις τό παρελθόν και τό άξίωμα του βουλευτού, άπέτελες μεγάλην έπιτυχίαν των έντεταγμένων της περιφρουρήσιν του κοινωνικού καθεστώτος και ίκανοποίησε τά μέγιστα της Κοινήν Γνώμην.

Δι' άναγκαστικήν νόμου έλύθη ένα άκόμη από τά δυσχερέστερα ζητήματα που άφορούν τάς άγροτικές τάξεις. Έλύθη και τό ζήτημα της έμποκαταστάσεως των άκτινικών κτηνοτρόφων, εις τόν Κρήνην Γνώμην.

Η Ιστορία των δύο Ιωαννίνων δικαστόρων που ήγονται σήμερα των τυχόν της μεγάλης Ιταλίας και της μεγάλης Γερμανίας, και έν μέρει των τυχόν του κόσμου, είναι γνωστή βεβαίως. Άλλά ες τούς όποιους χορηγείται ήδη γεωργική βίσις με εύφύετατον συνδυασμόν πυκνώσεως των παραμεθωριών ζωνών του Κράτους, των όποιων είναι γνωστή η ένθική άποστολή.

Η παραμονή του κ. Χίτλερ εν Ιταλία αλ γενόμενα μέγιστα στρατιωτικά έπίδειξις της φασιστικής Ιταλίας και αι ανταλλαγείσας προτάσεις μεταξύ των άρχηγών των δύο Κρατών άπασχολούν όλόκληρον τόν Ευρωπαϊκόν τύπον.

Η γενική έντύπωση είναι ότι εκ της συναντήσεως ταύτης εξέργεσται έννοημένος ο άδών Βερολίνου. Ρώμη, χωρίς όμως κυνέσιον διαπραγμάσεως, της έντομής άκμής, έτοιμασθι πιστεύσεις τινι γενικής, ότι αι συνομιλίες Χίτλερ-Μουσσολίνι θ' άποβούν συντελεστικά της διατηρήσεως της Ισορροπίας εν τη Κεντρική Εύρώπη, διεθετούμενου του ζητήματος των έν Τσεχοσλοβακίας γεμικών μειονοτήτων κατά τρόπον, ως είνε θά ίκανοποιεί τάς γεμινάκας διεκδικήσεις χωρίς διεθνείς περιπλοκάς.

Εις την Κοινωνίαν των Έθνών, η συζήτησις επί του Αιθιοπικού θα διεαχθθι, κατά τάς μέχρι τούδε προβλέψεις, με πλήρη τήν διεσθιν της ίκανοποίησης των γνωστών αξιώσεων της Ιταλίας. Βεβαίως η αμφιβιβία άφίξις του Πεικούς εις Γενεύην δυσχεραίνει κατά τι

Η συνάντησις της Ρώμης έφερε εις τό προσκήριον των διεθνών γεγονότων και της διεθνούς προσοχής δύο άνθρώπους, οι όποιοι είναι κατ' έξοχην δημιοργήματα του έαυτού των και τούς όποιους σήμερα με την τερραστία διάδοσιν του τύπου και του ραδιοφώνου — γνωρίζουν, μπορεί να πη κανείς, και οι πέτρες άκόμη: τόν Μουσσολίνι και τόν Χίτλερ. Και οι δύο είναι άνθρώποι του λαού. Και οι δύο προήλθαν, άν όχι άπόλυτως, από την κατωτάτην εργατικήν τάξιν, πάντως από

Μουσσολίνι

την μικράν άστικην και άνυψώσαν, με μία έκπληκτικήν πράγματι σταδιοδρομία, εις τό άνώτατον άξίωμα που μπορεί να καταλάβη ένας άνθρωπος και συνεκτετρασεν εις τά χείρα τους τώσον δύναμιν όσην δεν είχαν ποτέ οι Ιαυρότεροι μονάρχαι. Έκατομμύρια, η ύψαλον δεκάδες εκατομμυρίων άνθρώπων είναι έστωι εις ένα νεύμα προς άσπασθην κατεύθυνσιν.

Η Ιστορία των δύο Ιωαννίνων δικαστόρων που ήγονται σήμερα των τυχόν της μεγάλης Ιταλίας και της μεγάλης Γερμανίας, και έν μέρει των τυχόν του κόσμου, είναι γνωστή βεβαίως. Άλλά ες τούς όποιους χορηγείται ήδη γεωργική βίσις με εύφύετατον συνδυασμόν πυκνώσεως των παραμεθωριών ζωνών του Κράτους, των όποιων είναι γνωστή η ένθική άποστολή.

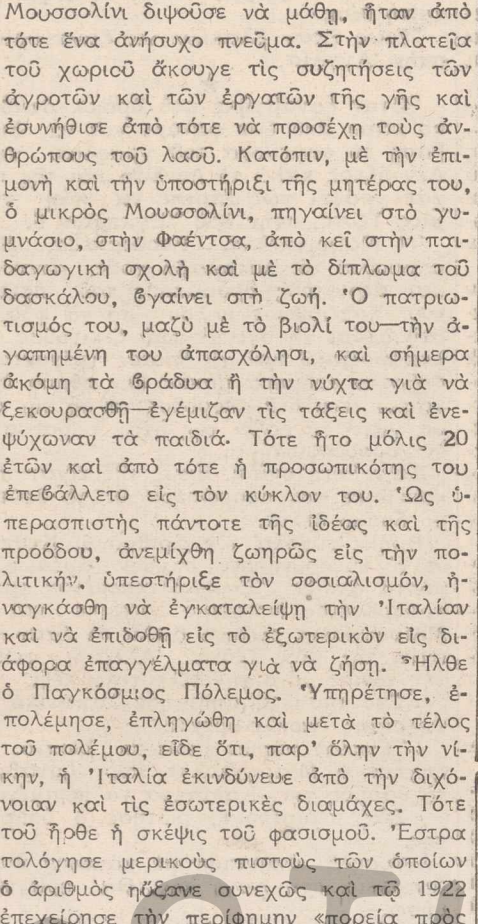
Κατά τά τηλεγραφήματα των τελευταίων ήμερών, αι Γαλλοιταλικαι συνομιλίες πρόκειται να έπαυαρχώσιν, εάν δεν έπαυαρχώσιν μέχρι της στιγμής που άναγινώσκονται αι γραμμάι αυτές, εις την Ρώμην και εις την αυτήν φιλικήν άτιμωσφαιραν, μεθ' ής είχαν διεαχθθι πρό της φάσεως του άίτητος Ιταλίας Κράτος πολιτικούς κύκλους τών Παρισίων και της Ρώμης, η άφίξις και αι γενόμεναι ύποδοχαι εις τόν Φύρερ εις Ιταλίαν, δεν είνε δυνατόν να προκαλέσιν, λέγουσιν, ούτε διακοπήν των συνομιλιών τούτων, άλλ' ούτε και ναυαγισμόν τούτων, καθόσον εις την χαρηγόρην ήδη από τόν κ. Μουσσολίνι πολιτικήν, ούδεν μετεβλήθη, ώστε να καθιστά άδύνατον την τελικήν συμφωνίαν.

Η έπίπεθεσθα άλλωστε τελευταίως συμφωνία μεταξύ Ιταλίας και Άγγλίας συντείνει εις την εύδόσιν των διαπραγματεύσεων τούτων, διότι φίλια της Ιταλίας προς την Άγγλιαν δεν νοείται άνευ προσεγγίσεως της πρώτης των Δυνάμεων τούτων και προς την Γαλλίαν.

Μέχρι της στιγμής, άποβαίνει άσφαλόν, άν ο κ. Μουσσολίνι συνομιλήσθι μετά τόν κ. Χίτλερ επί του ζητήματος της συνάψεως συμφωνιών της Γερμανίας με τάς Αιτικές δυνάμεις, άλλως γενομένη, θα ήναγον εις την συνάντην των τετραμερών συμφωνιών.

Εις την Κίνα η κατάστασις εξακολουθεί να είναι συγκεχυμένη. Οι Ιάπωνες εξαγγέλλουν έπιτυχίαν τιναν, άλλως, ότι Κινέζοι Ιαγυρίζονται ότι έχουν ήδη κυκλώσει σημαντικάς Ιαπωνικάς δυνάμεις με προβλέψεις νέων σφοδρών μάχων, εις άς πρόκειται να ρίψουν τις δυνάμεις.

Το σχολείο δε εύρίσκειτο από πάντα από τό σιδηρουργείο, ούτως ώστε τά μαθήματα της ήμέρας του Μουσσολίνι να νοδεύοντο από τά κτυπήματα της σφύρας του πατέρα τόν στόν άκκωνα. Ο πατέρας του Μουσσολίνι ήθελε να γνη ο γυός του ένας καλός σιδηρουργός, άλλ' ο Μπενίτο δεν ήτο καθόλου αυτής της γνώμης και συχνά πατέρας και γυός, εύρέθησαν εις σκληρήν αντίθεσιν. Ο Μουσσολίνι διψούσε να μάθθι, ήταν από τότε ένα άνήσυχο πνεύμα. Στην πλατείαν του χωριού άκουγε τις συζητήσεις των άγροτών και τών εργατών της γής και έσυνήθισε από τότε να προσέχη τούς άνθρώπους του λαού. Κατόπιν, με την έπιμονή και την ύποστήριξη της ήμέρας του, ο μικρός Μουσσολίνι, πηγαίνει στο γυμνάσιο, στην Φαένσα, από κεί στην παιδαγωγική σχολή και με τό δίπλωμα του δασκάλου, έγναίνει στη ζωή. Ο πατριωτισμός του, μαζύ με τό βιολί του—την άγαπημένην του άπασχόλησιν, και σήμερα ακόμη τά θράδκα η την νύκτα για να ξεκουρασθθι—έγείμζαν τις τάξεις και ένεψύγωναν τά παιδιά. Τότε ήτο μόλις 20 έτών και από τότε η προσωπικότης του έπεβάλλετο εις τόν κύκλον του. Ός ύπερασπιστής πάντοτε της ιδέας και της πρόδοις, άνερμήθη ζωηρός εις την πολιτικήν, ύποστήριζε τόν σοσιαλισμόν, ήναγκάσθη να έγκαταλείψθι την Ιταλίαν και να έπιδοθθι εις τό έξωτερικον εις διάφορα έπαγγελία για να ζήσθι. Ήθελε ο Παγκόσμιος Πόλεμος. Ύπηρετσε, έπολέμησε, έπληρώθη και μετά το τέλος του πόλεμου, είδε ότι, παρ' όλην την νίκη, η Ιταλία εκινδύνεσε από την διχόνοιαν και τις έσωτερικές διαμάχες. Τότε του ήρθε η σκέψις του φασισμού. Έστρατο πολύγρησε μερικώς πιστώεις των όποιων ο άριθμός ήδυνε συνεχώς και το 1922 έπέχειρσε την περιήμην άπορία προς την Ρώμην. Εις την Νεάπολιν, πρό της έκκινήσεως, έμλλησε στους μευροχίτωνας και έβηλσε εις τό πλήθος των πιστών του ότι: «Η θά μάς παραδώσουν την Κυβέρνησιν η θα την πάρουμε». Και από

Αδόλφος Χίτλερ

Δημοτικό Σχολείο. Οι γονείς του όμως έπέθανον ένωρίς και ο μέλλον δικτάτορ της Γερμανίας έμεινε όρφανός και έπηγε στη Βιέννη, όπου με άρκετές στερήσεις κατώρσσε να συνεχίσι τις σπουδές του.

Έδιδάσκε πολύ, άργά την νύκτα, ότι βιβλία του έπεσαν στα χείρα άλλα προσηλώς και συγγράμματα έσθλώς. Οίκος γοργός και Πολιτικός Έπιστήμιον. Τούτο γοργός όμως τόν έλνδύερε η Τέχνη, η ζωγραφική. Και αυτόν τόν ήρε ο πόλεμος το 1914 νέον ακόμη και γοργός να έχη λάβει ακόμη άριστικήν κατεύθυνσιν προς κατ. Ήταν τότε στο Μόναχο, όπου έπέδιδετο στη ζωγραφική. Έξήγησε να κατασχεθθι στον Γερμανικό στρατό η ατμόσφαιρα που έγινε δεκτική. Έπολύσσε στίς άστικες μέσας, έπληρώθη, και έτα έτα μάλλον και παρ' άλλων να χείρ τά μάτια του. Το τέλος του πόλεμου τόν ήρε και πάλιν στο Μόναχο νέος στη γεωγραφία, έπαισιν έπείτα από λίγες ήμερες και με συνεχώς όγκούμενον πλήθος πιστών γύρω του άμέσως κατόπιν, έόκησε και αυτός την άρχή έπειτα από σκληρήν άγώνα και με όλον τόν Γερμανικόν λαόν από πίσω του, έλευθερώσθι την Γερμανίαν από τά δεσμά των συνθηκών και της άπέδοσε την προτέραν της δύναμιν και άκμήν.

ΑΙ ΓΑΛΛΟ-ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΤΟ ΤΕΤΡΑΜΕΡΕΣ

Η συνάντησις της Ρώμης—όπου ο Χίτλερ έβλε δεκτός κατά πράγματι άποθεωτικόν τρόπον—μετά την πρό όλίγων ήμερών γενομένην έπισκεψιν του Μουσσολίνι στο Βερολίον, που δεν ήταν έλαττωσν ένδοξωσθις, έπαυαρχήσθι την συνεργασίαν έκστων τριών άνατομωριών άνθρώπων υπό την ήγεσίαν των δύο έστωσιν διοργανωτών άνδρων, των δύο Ιαγυρών δικτατόρων όπως είναι ο Χίτλερ και ο Μουσσολίνι.

τότε ο Μουσσολίνι ήρθεσν τώερον της άνατομωρίας. Η Ιταλία σήμερα—μετά 16 μόλις έτη φασισμού—είναι μία από τις Μεγάλες Δυνάμεις του κόσμου, την όποιαν όλοι ύπολογίζουν και η έσωτερική της οργάνωσις εις όλους τούς κλάδους είναι παραδειγματική.

Ο Χίτλερ, κατά τι νεότερος του Μουσσολίνι, έγεννήθη εις τό Μπραουνσβούργ της Αυστρίας. Ο πατέρας του ήτο εκεί τελευτακός υπάλληλος και ο νέος Χίτλερ ήκολούθησε εκεί τις πρώτες τάξεις του

ΣΥΓΓΛΩΤΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Της Έλίζαμπεθ Γκύντζ

Η Μαίρηγκολντ προχωρούσε περήφανα στο λονδρέϊκο δρόμο, με ύψος άρχαιας νύμφης που δεν την τάραιξε καμιά φροντίδα. Ήταν μία τρομερή χειμωνιάτικη νύκτα, γεμάτη ομίχλη, κρύο και θλίψη.

Χωρίς καμμίαν αμφιβολία, προκαλούσε την προσοχή. Άγγλιδα από τη γέννησή της, αλλά Αμερικανίδα από την ανατροφή της, ήταν δέκα εννέα ετών, λεπτή, με ένα μικρό κεφαλάκι, ροδαλό χρώμα και παράξενα χρυσά μαλλιά. Φορούσε ένα μικρό κατελλάκι, τοποθετημένο στραβά στο κεφάλι της και ένα κοψωτό, αλλά πολύ σφιχτό πανωφόρι πάνω από βραδυή τουαλέττα.

Άρρεσε στην Μαίρηγκολντ να τραβά την προσοχή, όχι από ματαιοδοξία—δεν είχε καμιά—, αλλά γιατί αυτό το έκανε κάποιαν έντυπωσι δυνάμεως, που της έδινε θάρρος, γιατί αν μπορούσε να έμπραζε τους ανθρώπους, θα μπορούσε να έμπραζε και την ίδια την μοίρα της... Μπορούσε να βρή κάτι.

Σήμερα π. χ. κάτι κρατούσε. Ήταν μία πρόσκληση που την βρήκε στο γραφείο της, να τραγουδήσει σε μίαν έσπεριδα. Με την άμοιβή που θόπωνε, θα μπορούσε να πληρώσει το νοίκι του διαμετήριού της, που ήταν συγκρόνησας λόγι και κρεββατοκάμαρα. Όσον άφορβή την τροφή της επομένης έβροιάδος, άνοιξε την τσάντα της για να βεβαιωθεί ότι υπήρχε πάντα εκεί ο θησαυρός που πήγαινε στο ένευροδανειστήριο.

Ύπληρε εκεί, μαζί με τρισηρίσι πέννες: ήταν αυτή τη στιγμή όλη η περιουσία της και με μία χειρονομία θάρρους, που διέφυσε την έσωτερικην ανησυχία της, έσπρωξε την πόρτα του ένευροδανειστήριου και μπήκε.

*

“Ενας αγαθός γέρος, με ώχρη πρόσωπο, στεκόταν πίσω από το γκέο.

—Έχετε τύχη σήμερα, του είπε ευθυμικά κι άλλους έμπρησε του τό άσημνιο ρολόι που χερσού της, το σταλογράφο της, το χρυσό βραχιόλι, υποκόλλες των παπουτσιών από στο σράς και τέλος ένα χρυσό μενταγιόν που είχε μέσα μία υποκόλλη κίτρινη μαλλιάν και άπέναντί τη μινιατούρα μίας λαιδιάς της Βικτωριανής εποχής, που κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό με χρυσά μαλλιά.

“Αν ό γέρο τοκογλύφος ήταν παρατηρητικός, θάρβανε πως η Μαίρηγκολντ έσφιζε τά δόντια της σαν να της πιούσε ζεαφικά κάποιο δόντι.

“Οχι μεγάλη αξία, είπε ξερά ο γέρος, τέλος..

Τα γκρίνια μάτια της Μαίρηγκολντ, που κύτταζαν τις σκιές στο βάθος του καταστήματος, είδαν έξαρνικά ένα γεράκι να πετά πάνω από ένα άσπρο άρνη και άποτόμο το χέρι της άπλώθηκε και άρπαξε το χρυσό μενταγιόν.

—Λοιπόν; είπε ο γέρος.

—Δεν έπιμνω να σάς άφήσω κι' αυτό, του είπε σταθερά η νέα και έβραζε το μενταγιόν στην τσέπη της. Τι μου δίνετε για τ' άλλα;

—Επιτάμιση σέλληνια.

—Ανόητη Μαίρηγκολντ, σκέφθηκε, είναι ή ώρα έπτά κι' όμως ούτε δέιπνησες, ούτε πήρες τσάι.

Μπήκε σ' ένα τειποστειόν και παρήγγειλε ένα τσάι και ένα σάντουιτς. “Επειτα άνοιξε το μενταγιόν και το κύτταξε.

Της άρεσε τόσο και ήταν ευτυχής που είν το άσπες. Τό βρήκε μέσα σ' ένα κουτί μετά το θάνατο της μητέρας της, μα δεν ήταν αυτός ο μόνος λόγος για τον οποίον τό αγαπούσε. Άγαπούσε την ίδια τη γυναίκα που ήταν εκεί ζωγραφισμένη, χωρίς να ξέρη ποιά ήταν, ούτε πως βρέθηκε στο μενταγιόν.

Σκέφθηκε το παρελθόν της και το χωρίς πολλές έλπιδες μέλλον της. Φαίνεται πως είχε κάμει πολλά λάθη, με τοξό των οποίων τό μεγαλύτερο ήταν ή έκλογη των γυνώνων της. Μεταξύ μίας μητέρας που κυνηγούσε τις διασεκάσεις, πρό παντός Αμερικανίδος, και ή γλυκύ, που δεν είχαν κι' οι δυο τό αίσθημα του μέσου όρου, δεν μπορούσε να περιμένει τίποτε καλύτερο.

Όταν ήταν δύο έτών, ή μητέρα της την έβαλε σ' ένα υπερωκεάνειο και έ-

φυγαν για την Άμερική, αφήνοντας τον πατέρα στην Άγγλία.

Στη Νέα Ύρκη όλα πήγαιναν περίφημα όσο είχαν χρήματα, έπειτα όμως δεν ήταν τόσο σπουδαία. Δέκα χρονών ή Μαίρηγκολντ, ήταν άρκετά μεγάλη για να γίνει χορεύτρια και δέκα έξη κέρδιζε άρκετά, ώστε να ζή ή ίδια και να συντηρή και τη μητέρα της. Μετά δυο χρόνια πέθανε ή μητέρα της και δεκαεννέα έτών ή Μαίρηγκολντ έαναγορίσε στην Άγγλία, αυτή τη φορά με τρίτη θέσι.

Ίσως ήταν βλακεία να έαναγορίση στην Άγγλία.

*

“Όταν έξαναβγήκε στο δρόμο, στάθηκε κάτω από ένα φανάρι για να διαβάση τα σημείωσια του γραφείου της. Δεν ήξερε καλά τό Λονδίνο και της είχαν γράψει πως έπρεπε να πάη στη μίς Τζόνς, στην όδο “Έγκερτον 6.

Η Μαίρηγκολντ, Νεοορκέας, δεν μπορούσε να καταλάβη τους στενωδούς και στριφτούς δρομάκους του Λονδίνου. Κατωρθώσε μολοντόν να φθάση στη στάση τη στιγμή που έκινούσαν τό λεωφορείο 3 και τό έπιασε τρέχοντας. Φοβόταν τρομερά μήπως δεν φθάση έγκαιρός και δεν μπορούσε να έη την άρα γιατί τό ρολόι της ήταν τώρα στο ένευροδανειστήριο.

Στην έκτη στάση, όπως της είχαν πη, κατέβηκε και προχώρησε ως τό δεύτερο δρόμο δεξιά.

Βρήκε εύκολα τον αριθμό 6. Κτύπησε τό κουδούνι και σχεδόν άμέσως ή πόρτα άνοιξε. “Ενας ήλικιωμένος φρακοφορεμένος υπηρέτης φάνηκε και ή Μαίρηγκολντ ρώτησε δευιά αν ήταν το σπίτι της μίς Τζόνς. Άλλά ή φωνή της τόνισε μόνο την τελευταία λέξη.

—Στό τραπέζι, απήντησε λακωνικά ό υπηρέτης υποκλιόμενος.

—Έπρεπε νάρθω μετά τό δείπνο, έζηγησε ή Μαίρηγκολντ, που έξανάβρε το θάρρος της. Καλύτερα να περιμένω. —Σας περιμένουν; ρώτησε ό υπηρέτης.

—Φυσικά, απήντησε με κάποιαν υπερωφάνεια στη φωνή της. Θά τραγουδήσω.

“Ο υπηρέτης την ώδήγησε σ' ένα μικρό σαλονάκι και ρώτησε τό όνομά της. “Εδωσε τό όνομα της μητέρας της «Μερίβαλ», γιατί τό δικό της της φαινόταν πολύ κοινό.

“Η νέα άνέπνευσε βαθεία και κύτταξε γύρω της. Ήταν ένα εδρόχωρο, κομψό, αλλά σκληρό σαλόνι, από κείνα που της άρεσαν πάντα.

“Εκαμε μερικά βήματα χορού και πλησίασε προς τό πιάνο. Κάθισε και άρχισε να παίζη και να τραγουδά σιγά. Δεν ήθελε να την άκούσουν από την τραπεζαρία, αλλά ή φωνή της διαρκώς ώρυνόταν.

“Όταν τόσο άπορροφημένη ώστε δεν άντέληφθη ότι κάποιος μπήκε στο σαλόνι, παρά μόνον όταν ή σκιά έπεσε πάνω στα χέρια της.

Σηκώνοντας τά μάτια της ή Μαίρηγκολντ είδε ένα ψηλό ψαρομάλλι κύριο με φράκο και μονόκλ.

—Με ποιάν έχω την τιμή να μιλώ ; ρώτησε ευγενικά.

“Η Μαίρηγκολντ σηκώθηκε, έστράφη προς αυτόν και έτρεπε.

*

—Η μίς Τζόνς με κάλεσε νάρθω να τραγουδήσω μετά τό δείπνο, είπε με την καθαρή φωνή της. Νομίζω πως είναι αδελφή σας.

—Πραγματικά, όνομάζομαι Τζόνς, απήντησε ο κύριος με τό φράκο. “Ονομασεβάτο, που έχω την τιμή να συμμερίζομαι με άρκετες γλιτάδες άλλων συμπατριωτών μου. Άλλά δυστυχώς είμαι άδελφής.

—Κι' όμως είμαι στην όδο “Έγκερτον, αριθμός 6, είπε ή Μαίρηγκολντ.

—Έχω την ευτυχία να κδώμαι στην όδο Μόνταγκιου, αριθμός 6, είπες ο κύριος.

—Μά εγώ πήρα τό λεωφορείο 3.

—Έξαρχατα προς ποιά διεύθυνση τό πήρατε. Ρωτήσατε τον είσπρακτόρα ; Σχημά παρατήρησα πως οι γυναίκες δεν ρωτούν. “Ε; “Αν όμως αυτό τό λάθος στενοχώρησε ή μίς Τζόνς, έμένα με ευχαρίστησε πολύ.

Τό χωρίς μονόκλ μάτι γινόταν δια-

κώς περισσότερο ειρωνικό. Άλλά ή Μαίρηγκολντ δεν είχε καιρό για γέλοια.

—Τι ώρα είναι; ρώτησε άπότομα.

—Όκτώ και μισή.

—Πολύ άργά, παρετήρησε ή Μαίρηγκολντ. “Επρεπε να είμαι εκεί στις όκτώ. Μ' αυτήν την ομίχλη δεν θα κατορθώσω να φθάσω εκεί πριν τελειώση ή έσπεριδα.

“Καληνύχτα σας, κύριε, και με συχωρείτε που σας άνησυχισα προσέθεσε.

—Καληνύχτα, απήντησε ο κ. Τζόνς ευγενικά, πλησιάζοντας τό κουδούνι για να καλέση τον υπηρέτη.

Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να κτυπήση, σταμάτησε. Είδε την τριμμένη τουαλέττα και τά παπούτσια της. Είπε:

—Μου άρέσει πολύ ή μουσική και θα ήμουν πολύ ευτυχής αν θέλατε να τραγουδήσετε για μένα, όπως θα κάνατε για τη μίς Τζόνς. Φυσικά με τους ίδιους όρους.

“Η Μαίρηγκολντ σήκωσε τό κεφάλι.

—Θά ήμουν πολύ ευτυχής να μείνω και να σάς τραγουδήσω, είπε, αλλά σαν φίλη.

Τό πρόσωπο που ή Τζόνς φωτίσθηκε με τά λόγια της και ή μεταμόρφωσις ήταν τόσο έξαρνική, ώστε τό μονόκλ του έπεσε.

—Είσατε πολύ ευγενική, είπε. “Εσуре μία πολυθρόνα κοντά στο τζάκι, κάθισε άνετα και άναψε ένα τσιγάρο.

“Η Μαίρηγκολντ άρχισε να τραγουδά και κάθε τραγουδί τον γέμισε χαρά.

Τραγουδούσε την «Ανοίξις, κι' όσο τό σαλόνι γέμισε ζωή και νεότης, ό Τζόνς αισθανόταν περισσότερο τη μοναξιά του. Από έδω έτους που είχε άποτραβηχθή, ζούσε μία πολύ πένθιμη ζωή.

*

Κυρίως ένα όνειρο τον βασάνιζε, ένα όνειρο, που τό έαναρχόταν στο μυαλό του τόσο συχνά ώστε τον τρέλλαν.

“Εβλεπε ένα γεράκι να φτερουγίζει πάνω από τη λεία του, ένα άρνη, ένα κουτί και ένα άδύναμο πουλάκι. Και τό θεάμα αυτό τό τρομερό γερακιού γινόταν εφιάλτης.

“Ο Τζόνς προσπάθησε να έξηγηση τό όνειρό του με την ψυχανάλυση, μα δεν έβρισκε άλλην έξηγηση, παρά ότι πρό έδω άφηνε να του πάρουν τό παιδί του. Τό άδύναμο πουλάκι, δεν ήταν τό άθωο παιδάκι του;

“Η Μαίρηγκολντ σηκώθηκε. “Η είδα πως ή νέα δά έφνεγε, τό φάνηκε άνοητο.

—Τραγουδήσατε κάτι άκόμη, της είπε. Αυτή άρχισε να τραγουδά κι' άκούοντάς την ό Τζόνς συγκινήθηκε. Δεν καταλαβαίνα καλά τά λόγια, αλλά γι' αυτόν ήταν ή ιστορία ενός κοριτσιού που

ζητούσε καταφύγιο στο σπίτι του πατέρα της. “Η τελευταία στροφή καρφώθηκε στη μνήμη του:

Είχαμε στον κήπο ένα λουλούδι και τό λέγαν Μαίρηγκολντ. “Αν δεν κάνουμε ό, τι μπορούμε, όταν βελήσομε θάνα άργά.

Μαίρηγκολντ, αυτό τό όνομα με όσα τό θυμάμαι, φαινόταν πως τον κάλυπταν να κάμη κάτι και μάλιστα άμέσως.

“Η νέα στεκόταν μπρός του για να τον άποκαιρήση. Σηκώθηκε άδέξια.

—«Μαίρηγκολντ, είπε, είναι ένα μικρό κίτρινο λουλουδάκι, έ;

—Χρυσόκίτρινο, απήντησε αυτή. Αυτό είναι τό όνομά μου. Φαίνεται πως μου τό έδωσαν για τό άπαίσιο χρώμα των μαλλιών μου... Χαίρετε!

—Και ή μητέρα μου λεγόταν Μαίρηγκολντ, είπε ο κ. Τζόνς, κυττάζοντας ένα πορτραίτο κρεμασμένο στην άλλη γωνία του σαλονιού. Ναί, Μαίρηγκολντ...ώραίο όνομα. Θυμόμαι πως έτσι έλεγα τό...

Αυτή άρπαξε την ευκαιρία που της δινόταν για να μείνη περισσότερο. “Ε-ξο ήταν σκετά και κρύο... Πήγε προς τό πορταίτο.

—Είτε ή μητέρα σας;

—Ναί, μά μ' ένα παιδί.

“Η Μαίρηγκολντ έμεινε κατάπληκτη μπρός στη χαριτωμένη εικόνα μίας κυρίας της βικτωριανής εποχής, που κρατούσε στην άγκαλιά της ένα μωρό με έξανθα μαλλιά. Φαινόταν σαν λευκό άγαλμα με έξανθα μαλλιά.

Και έαφνικά, έαναγορίζοντας στη ζωή, έμαζε βιαστικά στην τσάντα της κι' έσυρε κάτι.

—Ανοίξτε αυτό, είπε στον κ. Τζόνς, δίνοντάς του τό με τρεμάμενο χέρι.

Αυτός πήρε τό μενταγιόν, τό άνοιξε και τό βλέμμα του πήγαινε κατάπληκτο από τό πορταίτο στη μικρογραφία.

—Τό ένα είναι αντίγραφο του άλλου, ψιθύρισε ή Μαίρηγκολντ τρέμοντας.

—Επειτα, καθώς αυτός δεν άπαντούσε: να σας τό δώση, αλλά δεν θά τό σκέφθηκε.

Αυτός γύρισε και την κύτταξε κατάπληκτος. Τό σαλόνι τους άγκάλιασε και τους έβριζε στην άγκαλιά τον ένα του άλλου.

“Η Μαίρηγκολντ άκούοντάς στο στήθος του πατέρα της, δεν ήξερε αν γελά ή κλαίει.

Κι' όμως, παρά την συγκίνησή τους, ένα πράγμα ήταν βέβαιο και για τους δύο... τό γεράκι είχε νικήση...

Κι' ή ζωή περνούσε και για τους δύο υπέροχη και τό λόγια, αλλά γι' αυτόν ήταν ή ιστορία ενός κοριτσιού που

ΛΟΙΜΑΪΚΕΣ ΣΥΝΟΙΚΙΕΣ

Πού έρημουvται από τις 6-9 μ.μ.

Στης γειτονιάς της φτωχικής γυρίζε ό νους μου στα στενά...

Λέγει ό ποιητής. Μονάχα του ποιητού ό νους άπέμεινε καθυστερημένος να γυρίσει, τά δειλινά, στα στενωδούκα... Οι ένοικοι της γειτονιάς γυρίζουν άλλωθ: Στην όδο Στάβιν, στην όδο “Ερμού, στις πολυσύχναστες πλατείες, στα θορυβώδη τέρματα του τράμ.

Η άθηνάικη συνοικία ύπστη αλλοίωσιν. “Εχσε τό θραυνό, γραφικό της χρώμα. Τά παράθωρα δεν πλαισιώνουν πιά ζωντανές προσωπογραφίες κοριτσιών. Δεν άνθούν τό δειλινό, πλάι στα γαρύφαλα της γλάστρας, τά χελιδνία της κορασιάς. Και τό σούρουπο δεν τό διασκεδάζουν ρόδα αινιτών, ή λάμπα τη ηλεκτρική άναμένο άπό την προκομμένη διασύνη της γυναίκας του σπιτιού.

Διότι οι γειτονοπούλες είναι έξω από την άρα. “Εξη με έννέα, τό βράδυ, ή συνικία κηρύσσεται. Τά παράθωρα χάσκουν σκεπταία. Και έπάνω στον νυκτερινό μαυροπίνακα του άνοιγμάτος των γράφεται ή άπουσία των ένοίκων. “Αν κάποιος ίδητε άναμένο τό χαρούμενο ελκυσμένο φως του νοικοκυριού, να έέρετε, ότι εκεί κάθεται κάποια γυνούλα του παλιού καιρού, που ή νοοτροπία της κι' ό άφροιστισμός της δεν της έπέτρεψαν, ν' άκολουθήση την μόδα του έξορτισμάτος.

*

Πόσο μακριά μάς φαίνεται ή εποχή, που ό ποιητής συνεμερίζε την θλίψη, που πλίζει τό μαρμαίνο θηλυκό, που στέκεται στα μπαλκόνια, φρονάρας τό γιορτινό της φόρεμα και περιμένει, περιμένει... ούτε κι' αυτή δεν έξερε τί. Σήμερα κανένα θηλυκό δεν χάνεται σε μάταιους ρεμβασμούς μέσα στην κόκκινη άντηλιά του άπογεύματος. Καμιά δεν μπορεί να περιμένει.

Άλλά στις έξη είναι έτοιμη. Μακιγιαρισμένη, τουαλεταρισμένη, σφιγμένη εις τό περιγύραμα της κομψότητος της. Είναι αυτήν την άρα λαυδονική λαγήνος, ύπερφορτωμένη με ζωτικότητα και μπύριο. Η όρημική της είναι έκδηλη και στον τρόπο του θαμνισμού της. Μία κατακόκκινη, φλογερή περιπομένη κραυγού, τρέχουμένη με μόλις συγκρατημένη όρημη, έχει προσδώση στα χείλη όλην την όβαν της ζωής, αλλά και όλην την βιασύνη της νέας για τον γρήγορο κορσισμό αυτής της δίψας.

Πού είναι τό «μαρμαίνο θηλυκό» της γειτονιάς; Αυτό είναι μία παλαιοντολογικήν πλάσμα, μαμολό περασμένον εποχών. Σήμερα, και τό φτωχότερο σπίτι τό γεμίζει ό δυναμισμός της συγκρόνου γυναικας. Κάντε στην μπάντα, να πεοάση τό άτίσασμο αυτό πουλάρι της ζωής... Αυτήν την άρα, έξη περίπου τό άπογευμα, μόλις συγκρατεί την έιασύνην της ζωτικότητος της μπροστά στο καθρέπτη, για να επιφέρει την τελευταία τακτοποίησι στις υποκόλλες των μαλλιών ή στο κατελλάκι ή σε κάποιο άλλο έξορτημα της τουαλέτας. Και κατόπιν άκόμπισσε, όπως έλεγαν οι παλαιοί, κάθε χαλινό. Τό μουτράκι, άγέγραφο και αερόδυναμικό, διασίζει τον όρόνιο και τό τακουάκι συνθέτει έμβαστήριον κατακτητικής προέλασης. —Στό κολό, κορίτσι μου, στό καλό! Και καλή διασεκάσι...

Της άπεφύγουν αυτήν την ευχην έκείνη που μένουν. Άλλαθή τα μουβάρια των σπιτιών, τά κεραμίδια, οι γυναίκες των όρόνων και ή άδερπότην νοσταλγία των ποιητών, που τριγυρίζουν στα στενά της γειτονιάς και μείνει άθεράπευτα προσωγμένη σε κάποιο παλιό δειλινό, φωτισμένο από τά χαμόγελα των κοριτσιών στα παράθωρα, σε κάποιο παλιό σούρουπο εωδιασμένο από την άναμνη της γλάστρας και της παρθένας, άκίνητης, ρεμβαστικής θέας του μπαλκονιού...

*

Η γυναίκα σήμερα παίρνει την ρεβάνση του περιορισμού της επί αιώνες. “Εδωσε μία μοναδική κλωστή και στην έσχάτη άνάμνηση του χαρμιού. “Ανεπέτασε την σημαία του έξορτισμάτος

και μόνον όταν προχωρήση άρκετά ή νύχτα δέχεται να την ύποστηλή... Είναι τόσο γλυκόπιτο κρασί ή έλευθερία! Και μεθά και παρασύρει εις τομήρες άκρότητες. “Από την νοικοκυρούλα που μία φορά την έβδομάδα ή μία φορά στις δεκαπέντε ήμέρες υπερέδινε τά σινώρα της αόλης της — και τότε έπρεπε να έχη προηγουμένως πάρει τό διαβατήριό της συγκατάσεως του αζύγου — μετεπλήσαμε εις την χειραφετημένην γυναίκα του 1938, την όπουν δεν σηκώνει ή άτμόσφαιρα του σπιτιού, δεν συγκρατεί τό πλέγμα της μάλλινης φανέλλας ή ή κλωστή του ραφιμάτος των καλτσών, αλλά τά σπάει όλ' αυτά

νιά της. Τά φουσκώνουν οι άνεμοι του πάθους της κατακτήσεως της ζωής, που θά την σπρώξουν στην θάλασσα του γενιτιού ή στον ώκεανό της έραδυνής περιπέτειας.

*

“Απόγευμα. “Ο πειρασμός του «έξω» παραφύλαξε την κάθε γυναίκα από την γωνίαν του δρόμου. Της κάνει νοήματα. Έλα, τί περιμένεις;

Για άλλην υπερασμόν είναι κάποιο φίλμ, που θά πάη να ίδη με την φίλην. Για άλλην είναι ή περιπλάνησις εις τά έμπορικά. Για άλλην ό άπλους περίπατος στο τέρμα. Και για τις πλείστες ό πειρασμός της έξόδου είναι τό αίσθη-

Η τόσο δημοφιλής δεστέρα “Νόαν Πρεντάν, στον ρόλο της “Αδράνης Λεονορέ

και ίκανοποιεί όλο και συχνότερα, την άνησυχία της φυγής, την όβαν του «έξω». Τό πηδίο έγινε επί των ημερών μας και ήταν πολύ μενάκι. Παρσύρε και κατέρριψε και μερικές έξες, που άσπρημάτιν έσοκώ και ποιά γυναικων της γυναίκας, την έγκρατέρησιν της, τον νοικοκυρισμόν της.

Πάνε τώρα όλ' αυτά. Καμιά σκεπταμένη τον έαυτον της και την χειραφετήσιν της δεν τά υπολογίζει. “Αντέδωσθε; Νά καθίση ή μοντέρνα γυναίκα να σεβασμένη τις τόσο ζωηρές έραδυνές όρες της με τά σεντόνια των κρεβατιών, τινάζοντας και στρώνοντας τα, να θρηνηση τό χάσιμο του αγαπημένου της με τά δάκρυα, που θα έύση κώδυνη την έρημνη του σπιτιού ή έγκαταλείψει τον έαυτον της.

“Όταν έξω, στα κέντρα, σφύζει ή κίνησις, πεταλούδιές άκούραστες τό φλερτ, περτυνίζει ή χαρά, έκπομπάτίζεται με θορύβο γέλιον τό κέφι, καμιά δεν έτρέλλθηκε, να έκτίση ποιητικήν καλής νοικοκυρας εις την φυλακήν του σπιτιού.

Είς τις έξη σηκώνει γεμάτα τά πα-

της γλάστρες και κάνουν λιθανωτών άρώματος την όβαν της έγκαταλείμεας των. Και διεκτραγωδούν, στα πρώτα άστρα, τό μαρτύριο της δίψης των. Ποιός να τά ποτίση; “Η δεσποινίς του σπιτιού προτιμή, αυτήν την άρα, να έδωσάση τον έαυτον της εις την πηγήν των φιλιών του έκλεκτού της...

“Αλλά φθάνει κάποτε ό νοικοκυρισμός, όχι της νοικοκυράς, αλλά του άνδρος. “Εχετε άντιλήψη, ότι έχουν άλλάει τώρα οι ρόλοι; “Ο άνδρας από αθάίρετος και άτακτος και θαλασσοποιός, που συνήθως ήταν μέσα στο σπίτι, κατά τά παλαιά χρόνια, τώρα έγινε τακτική και έγκρατη νοικοκυρούλα εις όλα του. Γυνάικα, σκυμμένη με ύπομονη στο δελνί, σ' έναν διαδωδή από τους κυρίους προορισμούς της, επί όρες μακρές δεν είδα στην εποχή μας. “Ενθ άνδρες έλέπω κενότομα. Τους ράφτες.

“Αλλάζουν λοιπόν οι ρόλοι. Και ή άλλαγή αυτή έπικυροείται και με την έλευσιν πολλάκις πρώτα του άνδρος τό φαιητό, δεπνείας, ποτίζει, ύστερα τις γλάστρες και άποκοιμείται περιμένοντας την ούζυγον. Τό πρώι την άνάκαθάνεται δίπλα του.

—“Ελνικνί, πότε ήθες χθές τό θράδυ; Δεν σε άντελήφθη.

—“Άρρησα λίγο, διότι έμπλεξα με μία παρέα.

*

Αυτή είναι ή γυναίκα ή σημερινή. Που δεν την κρατούν οι τόννοι του σπιτιού. Την στενοχωρεί ό όρίζων των άσχολιών της νοικοκυρίας, δεν καταστρέφει την ζωηρότητα του έλέμμάτος της εις τό στρώμα του κεντημάτος. Ούτε άποψία όσσης κρεμμυδιού δέχεται να προσάψη την μετεάελλμένην εις πράτηριον του Γκερλαιν και της Λανέν ύπαρξιν της.

Είναι ή γυναίκα του «έξω», της βόλτας, του περιπάτου της περιπέτειας, της επείδεως εις τά κέντρα. Είναι ή γυναίκα που άναστασμένον όρίζοντα, της στρατοειράς του κοσμοπολισμού, την πνύγει να ταπεινά στρώματα του συντηρητισμού, θέλει να παίρηνη τό άπογευμα την πάστα της εις τό Γιαννάκι, τό δείπνο της εις τον «Α-βέρωφ», την σαμπάνια της, άργά την νύχτα, εις την “Αρτένιαν. Αυτά είναι τά μοντέρνα γυναικεία όνειρα.

Και τό σπίτι; Και ή κούζινα; Και τό πλύσιμο των πιάτων και τό μαντήριον των καλτσών και ή άναμονή της επιστροφής του ούζυγου; Τι φασερά όλ' αυτά; Πόσον άνασταστικά! Πόσον άνεμώς! “Ηθελε να έξω, πως θά συμπεριεφθή με άσχημον κρυφά έναντι του παιδιού της, αν άποκτήση, θανάτωση! Θά το έμπιστευή εις την παραμάνα. Θά τό εσχάση. Θά τό θυμηθή όμως κάποια μέρα, την άρα που δά σκύφη στο λίκνο.

—Όλοι μου λέν, θά πη, πως έχω ένα άρπα άγοράκι. Για να τό ίδω κι' εγώ. Είμαι περίεργη...

Νομίζω, ότι δεν πρέπει να χαρακτηρίση καθυστερημένος έκείνος που θά διατάσση την επιθυμία των άνδρων, να γυλισθόν λίγη οίκονομική έδω. Και ή εύτυχία της άναστροφής με χιπότε τό μοντέρνο. “Εγκείται στις άνεγνωρισμένες πάντα άξίες, στην άφροισία της γυναικας, στην έγκρατήρησιν της, στην προσπάσιον του νοικοκυριού της από την επίδειξιν της στο κέντρο. “Επιτρέψατε μας, κύριε, τό αλυσισμός σε δρόμοι, πλατείες και σινεμά, να θέλωμε την γυναίκα μας λίγο Πηνελόπη, ίκανήν να μάς περιμένει, ό, τι είκοσι χρόνια, να γυρισουμε από την Τροία, άλλα τοολχιστόν ιση άρα. Ενα τέ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

Προφητεία και πραγματικότητα

Η αστρολογία είναι επιστήμη;

Μερικά ακόμη παρατηρήσεις
εις το άλτον αυτό πρόβλημα
που απασχολεί τόν κόσμο

Η μεγαλύτερη έπιθυμία τών ανθρώπων εις όλες τας χώρας και εις όλες τας εποχάς υπήρξε πάντοτε να μάθουν προικιστάς ούλους τόν μέλλον. «Ολοι μας άλλως τε έχουμε προφητείες, όρισμένα γεγονότα και συμβάντα της ζωής μας, από όνειρα ή άλλα σχήματα που διαφεύγουν κάθε ελέγχου της λογικής.

Τα φαινόμενα της μαντείας υπήρξαν πάντοτε, από καταβολής κόσμου και τώρα ή επιστήμη αρχίζει να τα παραδέχεται χωρίς καν να γνωρίζει την αιτία των φαινομένων.

Εξ άλλου, ή αστρολογία ή οποία διά μέσου πολυπλόκων ή πολυλογιών προβλέπει τόν μέλλον τών άτόμων και τών λαών, άν και κατά τή τελευταία έτη έχει παραμειλή, εύρισκε ή ακόμη επαρκή πού πιστεύουν εις αυτήν μετά πεποιθήσεις και ύποστροφών ότι ή ρυθμία της ανθρώπινης υπέρσεως έπηρεάζεται τήν κίνηση τών άστρων και ότι τόν ίδιο σωμαίνει με τας ύποθέσεις και τας έπιχειρήσεις.

Η αστρολογία είναι μία παλαιά μαθητική έπιστήμη πού άπαιτεί γνώσεις και άντιλήψεις. Κατά τούς άστρολόγους τή πάντα έξουσία οχέον με τήν κίνηση τών άστρων άσυντάκτων και άτακτων εις τήν γνώριζε τας σχέσεις μεταξύ της άπεραντοσύνης τών άστρων και τών γήινων, κατέχει τήν κλέδα πού λυει όλα τας άίγιματα. «Ο καθείς εξ ήμών έχει τήν όφραντα σφαιρίδα τήν όποιαν άποκτά από τήν ήμέραν της γεννήσεώς του. Ένα λαός ή όροσκόπος μής έπιτρέπει να μάθουν κατά τόν αυτόν μας, να άπομακρύνουν τούς κινδύνους πού μής άπειλάν και να έπαρκαλύνουν τών καλών εύκαιριών πού μής προσφέρει ή ζωή.

Έννοείται, ότι έκτός των πραγματικών έπιστημών, πού ασχολούνται με τήν αστρολογία, υπάρχουν άπειροι άγνοητες, όπως υπάρχουν και οι λαοί τας τσαρταρίστας. Πρέπει δέ ακόμη να προστεθή ότι, έπειδή δέν υπάρχουν κανένα πανεπιστήμιον εις τόν όποιον δέν δάσκαται αστρολογία, δέν θέλουν ν' άσχοληθούν μαζί της πρέπει να μορφωθούν μόνοι των, διαβάτοντες όσα βιβλία έχουν γραφεί έως τώρα.

Εξ άλλου, εάν υπάρχουν πολλοί κανόνες, συνταχθέντες από άρχαίους τών χρόνων δια τήν άτομικήν αστρολογία, ελάττωσα είναι γνωστά δια τήν παγκοσμίαν αστρολογία.

Πολύ συχνά τόν κοινόν κάνουν άσχημον μεταξύ τών άστρολόγων. Οι πρώτοι, βασιζόμενοι εις όρισμένα ψυχικά χαρίσματα, καθορίζουν να θγάουν τας προφητείας τών έξετάζοντες τόν ύπο σνείδητον τόν πελάτον των. Αί προφητεία των είναι συχνά ύποδείξεις, όχι πάντοτε άκριβείς άφοδ προερχόνται από άόριστα στοιχεία.

Η αστρολογία όμως, βασίζομένη εις τούς νόμους πού καθορίζουν τας σχέσεις μεταξύ τών άστρων και τών νόμων τών πολυέδρων, θεσπίζεται ότι είναι θετική έπιστήμη. Από τήν έξέταση τών πλανητών εμπορούμεν να βγάλωμεν σπουδαίοντα συμπεράσματα. Έάν έχουμε τήν άκριβή όραν της γεννήσεως ενός άτόμου, εμπορούμεν να προβλέψωμεν τας μελλοντικά γεγονότα ή μεγάλων άπειρήσεων, ή πόσους βέβαια πολλούς πού δέν πιστεύουν εις τήν αστρολογία. «Ολοι όμως παραδέχονται

Μικρά και
διάφορα
ΑΝΤΙ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
...ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ!

Τελευταίως, εις τόν Κόλλεγον θήλων του Ρόσελ, τών Ηνω. Πολιτειών, καθηγήθησαν σι γραπτά έξετάσεις της άγγλικής. Έπειδή όμως ή προαγωγή τών μαθητῶν έξαρτάται κατά μέγα μέρος από τας πρόσδους πού έκαμαν εις τήν προφοράν της άγγλικής, ή έξεταστική ή τροπή περιορίζεται εις τήν άκούση τούς δίσκους φωνογράφου εις τούς όποιους έχουν καταχωρηθή κατά τήν διάρκειαν τού σχολικού έτους άποσπάσματα συνολήν μετά τών μαθητῶν. Έτσι, τήν ήμέραν τών έξετάσεων αί μαθητῆραι εμπορούν να μεταβούν και εις έκδρομήν άκόμη, και ν' άφήσουν τούς καθηγητάς των να τας θυγούν περ με τούς δίσκους.

Μία άγγλική εταιρία ζωοφίλων ήρθε τήν περσιολογικήν ήλυν τών άγγλικών ύππων πού έμειναν εις τήν Γαλλίαν και τας έβγάλων μετά τόν πέρας τού μεγάλου πολέμου και γίνονται άπαιτούμενοι έκμεταλλεύσεως έκ μέρους μερικῶν άμερικανῶν. Τά περισσότερα από τας άλλαγές αυτές είναι γραμματικά θέρματα και δέν προσφέρουν σπουδαίαν ύπηρεσία εις τούς κατόχους των. Τώρα περσιολογούνται, εις τερπνοδότες αὐτοί βετεράνοι πού μεγάλου πολέμου, και έπιστρέφουν εις τήν πατρίδα των όπου θέτ τούχων πάσης περιποίησεως κατά τήν ύπόλοιπον ζωήν των.

Η έξέτασις και ή τελεία γνώσις τού άροσκοπίου θα μας κάνει πολύ εύκολότερον τήν ζωήν. Θα άπεκρίψει κάθε διασταγμόν εις τας μεγάλους άποφάσεις μας, άφού θα γνωρίζωμεν έκ τών προτέρων τήν έπιτυχίαν ή άτυχίαν κάθε ύποθέσεως. Εύκολον λοιπόν θα ήτο να τροποποιώμεν τας άποφάσεις μας, άναλόγως τών περιστάσεων, εις τούς έπιχειρηματίας πρό πάντος, ή έπιστήμη αυτή θα προσέφερε θετικές ύπηρεσίας.

Έναυσ δίκαιον λοιπόν αί αστρολόγοι;

Ένας γνωστός γάλλος συγγραφέας, ο Πιερ Πριβ, πού διετέλεσε διευθυντής τού ραδιοηλεκτρονικού σταθμού τού Πάρ ν' Αιρέλ, συνεργάτης τού Κλεμανσύ και τού Πουανκαρέ και ιστορικός της έποχής μας, είναι και ένας από τούς διαπρεφέστερους άστρολόγους. Αί προφητεία του, πού έχουν όλα έπαληθεύσει, άπέδειξαν τήν σπουδαιότητα της έπιστημονικής άστρολογίας.

Ένας γνωστός γάλλος συγγραφέας, ο Πιερ Πριβ, πού διετέλεσε διευθυντής τού ραδιοηλεκτρονικού σταθμού τού Πάρ ν' Αιρέλ, συνεργάτης τού Κλεμανσύ και τού Πουανκαρέ και ιστορικός της έποχής μας, είναι και ένας από τούς διαπρεφέστερους άστρολόγους. Αί προφητεία του, πού έχουν όλα έπαληθεύσει, άπέδειξαν τήν σπουδαιότητα της έπιστημονικής άστρολογίας.

Ένας γνωστός γάλλος συγγραφέας, ο Πιερ Πριβ, πού διετέλεσε διευθυντής τού ραδιοηλεκτρονικού σταθμού τού Πάρ ν' Αιρέλ, συνεργάτης τού Κλεμανσύ και τού Πουανκαρέ και ιστορικός της έποχής μας, είναι και ένας από τούς διαπρεφέστερους άστρολόγους. Αί προφητεία του, πού έχουν όλα έπαληθεύσει, άπέδειξαν τήν σπουδαιότητα της έπιστημονικής άστρολογίας.

Η αστρολογία όμως, βασίζομένη εις τούς νόμους πού καθορίζουν τας σχέσεις μεταξύ τών άστρων και τών νόμων τών πολυέδρων, θεσπίζεται ότι είναι θετική έπιστήμη. Από τήν έξέταση τών πλανητών εμπορούμεν να βγάλωμεν σπουδαίοντα συμπεράσματα. Έάν έχουμε τήν άκριβή όραν της γεννήσεως ενός άτόμου, εμπορούμεν να προβλέψωμεν τας μελλοντικά γεγονότα ή μεγάλων άπειρήσεων, ή πόσους βέβαια πολλούς πού δέν πιστεύουν εις τήν αστρολογία. «Ολοι όμως παραδέχονται

Ιστορία χωρίς λόγια

Η νέα προσπάθεια του Πικάρ
Η έξερεύνησις
των βυθών

Πού θα γινή προσεχώς και
κατά τόν καθηγητήν, δά
χη λαμπρά άποτελέσματα

Όπως έγράφη κατ' επανόληψιν εις τας εφημερίδας, ή καθηγητής Πικάρ τού Πανεπιστημίου τών Βρυξελλών, διάσημος διά τας άνδρούς του εις τήν στρατόσφαιραν, πρόκειται να έπιχειρήσῃ τήν έξερεύνησιν τών μεγάλων θαλάσσιων βυθών. Πρός τόν σκοπόν αυτόν κατασκεύασε μίαν μεγάλην μεταλλικήν σφαίραν, τήν όποιαν δυνάμεισε θαύσφαيران, με τήν όποιαν θα μπόρῃ να κατέλθῃ εις μεγάλα βάθη και να άποτρέψῃ έπειτα πάλιν εις τήν έπιφάνειαν. Η έξερεύνησις αυτή θα προσφέρει πολυτίμους ύπηρεσίας πρό πάντος εις τήν θαλάσσιαν.

Είς μίαν συνεισέταξιν του τήν όποιαν έδωσε προς συντάκτην τού «Χρόνου» τών Βρυξελλών, ή καθηγητής Πικάρ συνήψεν ως έξης τας σχέδιάς του.

Μέχρι προ τριακοσσετίας, είπαν ο Πικάρ, ή βυθός της θαλάσσης έξερευνήσεται με δύκται. Τότε έσκέφην να κατέλθω κλεισμένος μέσα εις μίαν μεταλλικήν σφαίραν. Έπειτα όμως έγκατέλειπα τόν σχεδόν αυτό, διότι με άπερρόφησαν αί έπιστημονικά και έπιχειρηματικά άδοχολία μου.

Αργότερα, όταν άφιερώνω με τήν φυσικήν έπιθυμίαν να με κατέλθῃ τῶν κοσμητικῶν άκτινῶν, ένευθμήθη τῶ νεανικῶν μου σκέδων και τῶ εφίρμους εις τήν στρατόσφαιραν. Από τότε όμως μού έκαμαν έντύπωση αί έρευναι τού άμερικανῶν καθηγητῶ Μπήμτ, ή όποιος κατώρθωσε να φθάσῃ ες βάθος 900 μέτρων και άνεκάλυψε πολλές οικγενείας ψαριῶν άγνωστων έως τότε.

Τῶ ούσημα όμως πού έχρησιμοποιώσε αὐτός, μίαν σφαίραν διπλάσι διέμενῃ από χονδρό σφαιρικό σπιν, δέν έπέρτερε τήν καθόδον εις μεγάλα βάθη. Όχι μόνον τῶ σφαιρικό σπιν ή άλυσίδα είναι πολύ βαρεία, αλλά ή σφαίρα κινείται διαρκῶς, πράγμα τού όποιον δυσχεραίνει φοδερὰ τας έπιστημονικάς παρατηρήσεις. Κατέληξα λοιπόν εις τῶ συμπέρασμα ότι έπρεπε να μεταχειρισθῶ μίαν ελευθέραν μεταλλικήν σφαίραν.

Ο Πικάρ είναι ακόμη της γνώμης ότι τόν πρόβλημα της θερμάνσεως δέν είναι άπαισιόστονον. Τῶ ανθρώπινόν δέξυ θα άποσφραγίσῃ και ή θερμότητα εις τόν βυθόν δέν είναι έξαιρετική. Θεωρητικῶς μπορεί κανείς να μείνῃ κλεισμένος εις τήν βαθύσφαιραν έτι 24 ώρας, λόγω της μεγάλης ποσότητος νεασιῶν ες όξυγόνον, πού θα εύρισκεται σά αἱ εις τήν θαθύσφαιραν. Η άνοδος και ή καθόδος θα γίνεται με ταχύτητα ενός μέτρου κατά δευτερόλεπτον. Καί έπειδή ή καθήγητής δέν ακέταται να κατέλθῃ εις μεγάλιστον βάθος, τῶν 5000 μέτρων, ή καθόδος θα διαρκέσῃ από 7 έως 8 ώρας τόν πολύ.

Αὐτά είναι τας σχέσεις τού καθηγητῶ Πικάρ, ή όποιος κάνει τώρα τας προκαταρκτικάς πειράσεις. Κατασκευάζει ήδη μίαν θαθύσφαιραν κατά τόν έν δέκτον μικρότερον από εκείνην πού πρόκειται να μεταχειρισθῇ διά τήν καθόδον εις τόν βυθόν της θαλάσσης, και τούτο όπως έξακριβῶς τήν άνογῇ τῶν όλκων. Κατά τόν ένόν τρόπον θα έξακριβῶσῃ και ή άνογῇ τῶν κρουσάλλων. Τά πειράσματα αὐτά θα τελειώσουν μετά ένα περίπου έτους.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Από τόν τελευταίον
εύρωπαϊκόν
ταχυδρομείον

Δέν διατηρούνται σήμερα μονάχα τὰ σπία τών μεγάλων άνδρων πού εύεργετούν τήν ανθρωπότητα ή τήν πατρίδα τους, αλλά και τὰ σπία τών μεγάλων κακούργων. Έτσι στο Παρίσι σάζεται σήμερα και διατηρείται με έξοδα τού κράτους τού σπία πού είχε ως άρχηγό του ή διαβόητος κακοποιός Καρτούς.

Είς τόν Πλούμιον της Άγγλίας ή ή μικροσκοπικότερος μπεμπές πού άρχισε εις τόν κόσμον. Όταν έγεννήθη, πρό δύο μηνών, ζυγίζεν άκριβώς 908 γραμμάρια. Σήμερα τόν βάρος του ήρθε κατά 445 γραμμάρια. Ο μικροσκοπικός αυτός μπεμπές είναι κορίτσι και άκούει εις τόν όνομα Μαργαρίτα Ντόλμης. Παρά τόν μικροσκοπικόν της μέγεθος ή Μαργαρίτα χαιρεί άκρας υγείας.

Τολεμαίνε άνούζον οι Ιταλοί τήν άρχαίαν Πτολεμαίδα, τήν πού πού είχαν άνεγείρῃ εις τήν Κυρηναϊκήν ή Μέγας Άλέξανδρος. Τῶ 562 ή Πτολεμαίς πού ήταν ένας από τούς κυριωτέρους λιμενάς της Μεσογείας, δεδομένου ότι έξ αυτής άναγώρουν τὰ αυτοφορτία δια τήν Ρώμην, έκρημίσθη από τού βασιλέως τών Περσῶν Χοσρό, ή στή τήν κατέστρεψε. Η στή έρείπια άπέμειναν από τήν παλαιάν άπόδοσαν πολλόν τό σκεπασή ή άμοιρος ή έρήμου, και έτσι με τόν καιρόν εκεί πού άλλοτε ήγειροτο ή Πολιτιστική κατέλθῃ να άπλώνεται ή έρημος. Άλλά ήδη πρωτοβούλια τού στρατάρχου Ιταλο Μπαλίου, διοικητῶ της Λιβύης, θα έπιδιώγῃ από τήν διεύθυνσιν τού Ιταλό άρχαιολόγου Γκίντο Καπουόνο να έλθῃ πάλιν εις φάς, ύστερα από τῶσους αιώνας, ή θαμνική πόλις. Ηδη, έπροχώρησαν αί άνασκαφαί αποκαλύψανται ένα άνωβαθρον και πολλές άρχαίαι οικίας.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

Τόν ρεκόρ τού πρωινό ζυγίματος έκείρητο έως τώρα, ότι είχαν ή κοροσάκος. Νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άποδείχουν τόν ρεκόρ εις ένα άλλο πούλι, τόν φλόρ. Αυτός είναι πειρ πρωινῶν και άπ' αυτόν άκόμη τόν κοροσάκον. Συμψά από τήν 1.30 τόν πρωί και άρχίζει τόν κελάδιμά του. Μετά τόν φλόρνον έρχεται ή κομπογιάννης (ύπολας). Τῶ πούλι αυτό ζυγιστῇ στις 2½ τόν πρωί. Τρίτον κατά σειράν έρχεται τόν όρντιν πού ζυγιστῇ μισή ώρα αργότερα από τόν κομπογιάννη. Στις 4 ζυγιστῇ ή κόττορας. Άκολουθούν ή ταίχλα, ή καρδερίνα, ή βασιλίσκος. Οι πειρ ύπναράδες μεταξύ τών πτηνῶν είναι ή σπουργίτης και ή μελισσοφάγος (οιγύθαλος). Δέν έμπουν παρά μόνον όταν άνατέλλῃ ή ήλιος.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ πιό διαλεκτά
από τόν Γκιουλι
στάν τόν Σααδῆ

Μία μέρα, στο μεγάλο τζαμί της Καζγκάρ είδα μία κούρη πού με θάμπωσε ή έστικία της όμορφιάς. Για μίαν όμοια της έγγραφε ή ποιήτης αὐτῶς τούς στίχους, δίχως άλλο:

«Η θάγια σου σούμασε τήν τέχνη να γοητεύῃ και να πλανεύῃ, σου δίδαξε τήν Άδίκια, τή Φιλανθρωπία και τήν Απονία. Θάταν νεράδια ή θάνα σου, Γιατί είσαι όφρα, πού δέν μπορεί παρά νεράδια να σ' έχει θυλάει».

Έσκιυσε στό Συνακτικόν τού Άμπουλ Κάσσιμ Μαχμούτ, ή κούρη εκεί νη της Λαρείας, κι' άποστήθισε: «Ο Ζάντ έβειρε τόν Άμρ...»: τῶ «Άμρ» είναι άντικείμενον...

Τῶ έσομο τριαντάφυλλο! Ο Χάρυς κι' ή βασίλισς της Κιθά κλεισαν ειρήνη, κι' ή φιλονεικία τού Ζάντ και τού Άμρ θαστάει άκούα:

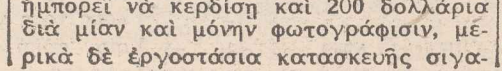
ΓΕΩΡΓ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Και αφού μιλάμε για τραϊνά, σὲ διάφορες χώρες, στὴν Αὐστρία, στὴν Ὀλλανδία, στὴν Δανία, εἶναι συνηθισαί οἱ εἰσπράκτορες καὶ οἱ ἐπιθεωρηταὶ νὰ χαιρετοῦν εὐγενῶς καὶ μὲ χαμόγελο τοὺς ἐπιβάτας οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀποδίδουν μὲ τὸν αὐτὸν τρόπο τὸν χαιρετισμὸ.

ΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΙΔΟΥΜΕ ΑΚΟΜΗ...

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΕΣΤΡΑΤΕΥΘΗ

ΔΙΑ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΗΝ ΡΕΚΛΑΜΑΝ

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

★
"Ολοι, ἐξ ἄλλου θὰ ἔχετε δεῖ, σὲ μιὰ

‘Ο σύλλογος τῶν...ψευτῶν!

κατασκευαστής αυτομάτων, διη-
γείται το τελευταίο καταπληκτικό
χερσαία ζωή, ώστε μία φορά πού
τά πήρα μαζί μου σέ ταξείδι στον

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Κάποτε τώρα σε μέρες, που η μελαγχολία με σφίγγει άγρια, δεν ξέρω γιατί, μου έρχεται επίμονα, στο νου ή μορφή ενός φίλου μου. Και ύστερα από τόσα χρόνια, αισθάνομαι τη λύπη μόνη, μόνη να έρχεται χωρίς τη συνοδεία του χαμόγελου όπως άλλοτε.

Και πάλι μου ήρθε αυτές τις μέρες και μέκαμε να θυμηθώ μια σκληρή, αλλά δαίμονα εποχή...

Ο χειμώνας είχε έρθει άγριος. Φυσούσε, νεροχύνιζε, και τα φυλά δέντρα της μεγάλης αυλής του κύρ Κανούλη, δοῦσαν σά να πονούσαν κι' άφιναν, κάθε τόσο τα τελευταία κίτρινα φύλλα τους να πέσουν από πάνω τους σά να παρέρχονταν στον ψυχρό άνεμο τα νεκρά παιδιά τους. Εμείς είχαμε μαζευτεί στο μικρό δωμάτιο με τη χαμηλή οροφή, του κύρ Κανούλη. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Και όλοι είμαστε κει. Μά τι λέω! "Οχι όλοι. "Έλειπε ένας και ο καλύτερος. "Έλειπε κείνος, που έφερνε την εθιμία, που σκορπούσε το γέλιο. "Έλειπε ένας κοντά σ' αυτόν, και μια γυναίκα ή Κοκκινούλα. Παγώνια όμως ήταν μέσα κει, φωτιά δεν υπήρχε. Που φωτιά! Μά τι είχε να κάνει. Τη ζέστη θα την απλώναμε μεις.

Τη. Άλλη θραυιά ο Παλάθρας δεν έφάνηκε, ούτε η Κοκκινούλα. Άδικα τους περιμέναμε. Ούτε την άλλη. Άμωχνησσε τότε και πήγαμε στο σπίτι του να δούμε τι συμβαίνει.

Ήταν άρρωστος. Μας τύπε η Κοκκινούλα που μας άνοιξε. Τού έβρασε κείνη τη στιγμή γάλα για να πιει.

Και τον είδαμε στο κρεβάτι. Μά πως ήταν κτηνικός! σά να παρέρχεται!...

Είχε ρίξει τα σκεπάσματα κάτω απ' τη μέση του και ήταν ξεπολυμένος σέ με γάλα προσκέφαλα.

Φορούσε ένα κόκκινο, κοντό σακάκι με ουρία μαύρα και σκούφο πράσινο...

Ήρθε επί τέλους να με δειτε, ήρθατε!... μάς είπε. Τη, έπρεπε να τα κακάρωσα, για ν'άρθετε!...

Ή φωνή του πιο πολύ απ' τη μύτη και μοι φάνηκε ότι έκασε κάποιον άρρωστο, κομικό άρρωστο, νάπαιζε κάποια κωμωδία καθώς ήσανε πλάστη κτηνικός και με ρούχα του θεάτρου...

Τα μάτια του πάλι ήταν όπως όταν έπαιζε και πονούσε κομικά.

Δεν είχα τίποτα, τού είπα κάποιος της παρέας μας, θά περσίσει...

Θά περσίσει λέει... Α, ε, για να δούμε... "Αχ, όχι... Μωρέ γελάς, είπα σε μένα. Για, για γελώ!... Δεν πεισε από διάβολο όλοι σας!... Μά τι έγω πάβει...

Και κείνος ο γάιδαρος ο γιατρός έτοι μού λέει, έτσι, έτσι! Όλο γράφει και κει γράφει φάρμακα!...Δεν κινείται και Κι γελά κι' αυτός, ο παληοφάρμακος!... Μωρέ δέ μπορεί, δέ μπορεί να π'ρω άναστη και σεις λέτε...

Ήθελα, η θέλαμε να λυπηθούμε, ζητούσαν να τραβήξουν τον έαυτο μου να μη τού έρχονται γέλια, άλλα πως να τ'ο κατορθώσω. Ή φωνή του, ο! πρότι του, τα λόγια του μού έφταναν τ'ό γέλιο. Σά νάπαιζε μέρος άρρωστος, άρρωστος κομικό!...

Παίρνω κορίτσι! Ήθελε τη φίλια του, νένια πάντα μαζί του, πιστός σύντροφος του, άλλ' έως εκεί!...

Ήταν άγιστή, μάς έλεγε μπροστά της, μα αυτή, όταν της τ'ό λέω, γελά! Και γυρίζοντας στην Κοκκινούλα:

Σ'ό νεκροταφείο πάλι έγινε και κάτι άλλο:

Πέε, πέε, παρουσιάστηκε την τελευταία στιγμή, κάποιος ποιητής, όχι νέος, και θέλησε να τον άποχαιρετήσει με στίχους.

Καλύτερα όμως νάλεπαν. Άντι δά. κρουσ ο! στίχοι του τ'ό γέλιο έφταναν, πού σά να θυσόσαν κι' αυτό έκεί, άκούγοντας την κηδεία τού δύστυχου φίλου του, παρουσιάστηκε με όρημ!

Πολλοί έφωγαν, άλλοι κρυφθήκαν για να γελήσουν, και άλλοι δάγκωναν δυνατά τα χείλη τους.

Και μόνι, μόνι η Κοκκινούλα έκλαμε με λυγμούς, με λυγμούς πού τάραναν το σώμα της...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

— "Εαυ δέ θα τ'ο πιστεύει! Μωρέ σέ αγαπά!... να, να, πώς τ'ό λένε! Διάολε!... Αυτή έβασε τα γέλια και μεις μαζί... Κι' αυτός άναστήσε!... — Τι κακό, θρέ άδελφρέ, εινε τούτο, πούγω πάβει!... Και σ'ό σταβάρά να γελώ!... — Άλλά γέλια τότε.

Άπ' την Κοκκινούλα είχαμε μάθει, πως κάποτε τόν Παλάθρα τόν είχε πιάσει μανία να παίξη σθεαρούς ρόλους. Και η τούχη μία μέρα, τόν θύηθηκε.

Ο ήθοποιός, πού έπαιζε τούς έρωτικούς και σθεαρούς ρόλους είχε μαλώσει κι' έγχε φύγει με δυο άλλους, καθώς η παράστασις ήταν έτοιμη πιά. Βρισκόντουσαν σέ μικρή έπαρχιακή πόλη. Τί νάκανε ο διευθυντής; Άραυ τ'όδε ο Παλάθρας τόν άφηρε να παίξη "Αμλέτο!... Κι' έπαιζε και πέτυχε πανηγυρικά!

Άπ' τα μάτια τους ο! θεατές δέν πρόφταναν να μαζέψουν τα δάκρυα, πού έτρεχαν ποτάμι. Άλλ' απ' τα γέλια...

Τη. Άλλη θραυιά ο Παλάθρας δέν έφάνηκε, ούτε η Κοκκινούλα. Άδικα τους περιμέναμε. Ούτε την άλλη. Άμωχνησσε τότε και πήγαμε στο σπίτι του να δούμε τι συμβαίνει.

Ήταν άρρωστος. Μας τύπε η Κοκκινούλα που μας άνοιξε. Τού έβρασε κείνη τη στιγμή γάλα για να πιει.

Και τον είδαμε στο κρεβάτι. Μά πως ήταν κτηνικός! σά να παρέρχεται!...

Είχε ρίξει τα σκεπάσματα κάτω απ' τη μέση του και ήταν ξεπολυμένος σέ με γάλα προσκέφαλα.

Φορούσε ένα κόκκινο, κοντό σακάκι με ουρία μαύρα και σκούφο πράσινο...

Ήρθε επί τέλους να με δειτε, ήρθατε!... μάς είπε. Τη, έπρεπε να τα κακάρωσα, για ν'άρθετε!...

Ή φωνή του πιο πολύ απ' τη μύτη και μοι φάνηκε ότι έκασε κάποιον άρρωστο, κομικό άρρωστο, νάπαιζε κάποια κωμωδία καθώς ήσανε πλάστη κτηνικός και με ρούχα του θεάτρου...

Τα μάτια του πάλι ήταν όπως όταν έπαιζε και πονούσε κομικά.

Δεν είχα τίποτα, τού είπα κάποιος της παρέας μας, θά περσίσει...

Θά περσίσει λέει... Α, ε, για να δούμε... "Αχ, όχι... Μωρέ γελάς, είπα σε μένα. Για, για γελώ!... Δεν πεισε από διάβολο όλοι σας!... Μά τι έγω πάβει...

Και κείνος ο γάιδαρος ο γιατρός έτοι μού λέει, έτσι, έτσι! Όλο γράφει και κει γράφει φάρμακα!...Δεν κινείται και Κι γελά κι' αυτός, ο παληοφάρμακος!... Μωρέ δέ μπορεί, δέ μπορεί να π'ρω άναστη και σεις λέτε...

Ήθελα, η θέλαμε να λυπηθούμε, ζητούσαν να τραβήξουν τον έαυτο μου να μη τού έρχονται γέλια, άλλα πως να τ'ο κατορθώσω. Ή φωνή του, ο! πρότι του, τα λόγια του μού έφταναν τ'ό γέλιο. Σά νάπαιζε μέρος άρρωστος, άρρωστος κομικό!...

Παίρνω κορίτσι! Ήθελε τη φίλια του, νένια πάντα μαζί του, πιστός σύντροφος του, άλλ' έως εκεί!...

Ήταν άγιστή, μάς έλεγε μπροστά της, μα αυτή, όταν της τ'ό λέω, γελά! Και γυρίζοντας στην Κοκκινούλα:

Σ'ό νεκροταφείο πάλι έγινε και κάτι άλλο:

Πέε, πέε, παρουσιάστηκε την τελευταία στιγμή, κάποιος ποιητής, όχι νέος, και θέλησε να τον άποχαιρετήσει με στίχους.

Καλύτερα όμως νάλεπαν. Άντι δά. κρουσ ο! στίχοι του τ'ό γέλιο έφταναν, πού σά να θυσόσαν κι' αυτό έκεί, άκούγοντας την κηδεία τού δύστυχου φίλου του, παρουσιάστηκε με όρημ!

Πολλοί έφωγαν, άλλοι κρυφθήκαν για να γελήσουν, και άλλοι δάγκωναν δυνατά τα χείλη τους.

Και μόνι, μόνι η Κοκκινούλα έκλαμε με λυγμούς, με λυγμούς πού τάραναν το σώμα της...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ...«Μία παλαβή, άφεντικό!...»

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Καθάλλα στο μουλάρι κατέβαινα ένα δροσερό άπριλιάτικο πρωί από τ'ο μοναστήρι της Άγιας Τριάδος. Άπό τ'ο φρούδι μικρού θουνού τ'ο μοναστάι πέφτει σέ μια κούλαδα και βγαίνει κάτω απ' τα κλαριά πυκνά άγριοελαυνιδών στον άγροτικό δρομάκο, πού περνάει από τ'ο Καστράκι ξυστά κι' άμπελα, στην Καλαμπάκα. Ο άγωνιάτης, ένας μεσοκοπος Καστροκινός, άγαθός άνθρωπος, μ' άνιστορούσε την παράδοσι, πως ένας καλόγερος, τόν παλαιό και, για νάχη τη θούβια τού Θεού μπόρεσε και πάτησε την κορφή κάποιου έραγκου, έκει κοντά, πού εινε σήμερις άπότησης και χτίζονε φωλιές ο! άστοι. "Έκει, σ' αυτή την κορφή, έχει κρυφή και θησαυρό μεγάλο. Άν κάποτε άνεβή κάποιος, άξιος νάχη τη θούβια τού Θεού, σά τόν εύρη. Πού ναύρης όμως άξιο, τ'ο σήμερο κούρα!... "Όταν τελείωσε την ιστορία του, είχαμε κατεβή στην κούλαδα. Ένα σούσουρο άλαφρό άνάβει η πυκή φυλλωσιά και μια λεπτή μυροδία χλωράδας, ευχάριστη να την άνασαινής.Κοντά σ'α χαμόκλαδα και τις ρίζες άνθίζαν έδω κι' έκεί άγρια κρινά. Τ'ο πολυκάμπο μοναστάι άκούγοντο, πού άλλαντα τ'ο νεοσοσιή, πότε κελαρύζοντας άπάνω στη σιδερόπορτα και πότε περνώντας σιωπηλά κάτω από πυκνά έδάη ή άνάμεσα σέ δροσούλιστα πολυτρίχια. "Ορείς κελαιόμοι σάν άεφανα ξεφωνήσαν χαράς, άκούγοντο δεξιά και άριστερά, σ' τις πλαγιές της κούλαδος. Τ'ο μουλάρι, καθώς προχωρούσε, ρυθμίζοντας τ'ο στερεό θήμα του σ'ό φαιδρό ήχο τού κουδουνιού, πού κρεμόταν από τ'ο λαιμό, τ'ο μούλαρι, έκει ένα τρυπαρόδυο, πού τ'ορπάνε γλήγορα σ'α χαμόκλαδα ή τ'α παρακλόμενα. Θά είχαμε πλησιάσει σ'α μισά, όταν τ'ο μουλάρι σταμάτησαν άξαφνα. Στήλησε τ'ο μπροστινό, τέντωσε τ'ο λαιμό, χαμήλωσε την κεφαλή κι' έστειλε τ' αυτιά του πίσω.

— "Ε, μπρέεεε! Φώναζαν από πίσω μου ο άγωνιάτης, χτυπώντας άλαφρά με τη δίτα, πού τ'α πιανά τ'ο ζώου. Τ'ο μουλάρι, σάν τ'α προχωρήσει, μ' άέαννο κίνημα έβγινε από τ'ο μοναστάι.

Ένα χαμηλό κλαρί άγριοελαυνιδας μού πέταξε τ'ο καπέλλο.

— Τι να φοβάται τώρα ο ζευζέγκης... έμουρμούρισε ο άγωνιάτης. Πέρασε μπροστά, σήκωσε τ'ο καπέλλο μου, έπιασε τ'ο μουλάρι από τ'ο κατσίτρι, τ'ο τράβηξε θλαστογώνοντας μέσ' από τ'α δρόμα του, τ'όβρασε σ'α μοναστάι και κούρσε δυνατά π'ό τ'ο έμπρός. Τ'ο ζώο άκούγοντο διστακτικά και με κόπο. Τριάντα ως σαράντα έθήματα μπροστά μας είδαμε μ' άναταράζοντας κάτω πυκνές τούφες χαμόκλαδα, σιμά σ'ό νερό.

— Νά ίδης πού θάνα η Μαριά ή παλαβή! Είπε χαμογελώντας ο άγωνιάτης, ένώ τ'ο μουλάρι τέντωνε μπροστά τ'ο δεξί αυτί του.

Δεν είχε τελειώσει τ'ο λόγο του και π'ό τ'ο π'ό τ'ο χαμόκλαδα μια χωριάτισσα, ως εκκοιπέται χρόνος, ψηλή και καλοφτιασμένη. Τά μαλλιά της έπεφταν σ'αυτός άμους της, λυτά και μισοδρεγμένα. Κόμποι νερού από την κορυφή της γλυστορούσαν λαμπροί σ'αυτός πλοκαμους σάν διαμάντια. Τ'ο πρόσωπό της εΐτανε γλωμό, σάν κέρινο, τ'α μάτια της μαύρα, μεγάλα, γυαλιστερά, χωρίς έκφραση, σάν γυαλίνα, σ'αυτός π'ό τ'ο τρυγάνο, σάν τ'ο άγιομο άγριοσταύλο. Μας κτύπησε προσεχτικά και άεφανα προχώρασε κατ' άπάνω μας.

— Ε, σ'ό! Έκαμε δυνατά τ'ο άγωνιάτης. Δεν είδες δ'ότ'ότα τ'ο Στρατή κατά τ'ο μοναστήρι;

— Δεν είδα ούτε λυκό, έμουρμούρισε ο άγωνιάτης χωρίς να παύσει.

Ή χωριάτισσα έκασε άεφανα κ'ατ'έ γέλια, τόσο δυνατά πού άντήχησαν σ' όλη την κούλαδα.

— Πότες σου μ'α ιδής ημέρα! έφώναζε, όφου τελείωσε, και γάδανε τρέχοντας μέσα εις τα δένδρα, με τούς πλοκαμους κυματίζοντας.

— Μιά παλαβή, άφεντικό, μού έξηγήσεν ο άγωνιάτης μαντευόντας την περιέργεια μου. "Η Μαριά ή παλαβή, απ' τ'ο Καστράκι. Κάτω σ'όν "Αη Γιώργη παλάδωσα μιά μέρα π'ριν να στεφανωθώ. Έτσι γυριέι έδω σ'ό λόγγο, ένα χαμένο πράγμα... κλαίει, γελάει, τραγουδάει... και προγγάζει τ'α ζωντανά. Δεν είχε τελειώσει τη φράσι κι' άντήχησαν νέα δυνατά γέλια εις την κοιλάδα, μέσα σ' τις θαλανιδιές, άγρια γέλια, παράξενα και λυπηρά.

— Ήρεσι πως τρελάθηκε; τόν έρώτησε.

— Πώς! Είμωνα μπροστά... Την έρημη! Είμαστε, έλέπεις, απ' τ'ο ίδιο χωριό. Ειναι μιά ιστορία, δηλαδή, άφεντικό, έτσι να λυπάται, δηλαδή, ο νους τού ανθρώπου... Ένα πράγμα... και συνεπ'ήρως με μιάν άόριστη χειρονομία.

Τόν παρακάλεσα να μού την άνιστορήσει.

— Όχι, όχι, άφεντικό. Πρέπει να θυγ'ο με σ'ό δρόμο, να ιδής τόν "Αη Γιώργη και τ'α μάτια σου... Τότες θά καταλάβεις δηλαδή, έτσι όπως πρέπει πράματα...

— Όταν εδγήκαμε από την κούλαδα

χρησαν νέα δυνατά γέλια εις την κοιλάδα, μέσα σ' τις θαλανιδιές, άγρια γέλια, παράξενα και λυπηρά.

— Ήρεσι πως τρελάθηκε; τόν έρώτησε.

— Πώς! Είμωνα μπροστά... Την έρημη! Είμαστε, έλέπεις, απ' τ'ο ίδιο χωριό. Ειναι μιά ιστορία, δηλαδή, άφεντικό, έτσι να λυπάται, δηλαδή, ο νους τού ανθρώπου... Ένα πράγμα... και συνεπ'ήρως με μιάν άόριστη χειρονομία.

Τόν παρακάλεσα να μού την άνιστορήσει.

— Όχι, όχι, άφεντικό. Πρέπει να θυγ'ο με σ'ό δρόμο, να ιδής τόν "Αη Γιώργη και τ'α μάτια σου... Τότες θά καταλάβεις δηλαδή, έτσι όπως πρέπει πράματα...

— Όταν εδγήκαμε από την κούλαδα

χρησαν νέα δυνατά γέλια εις την κοιλάδα, μέσα σ' τις θαλανιδιές, άγρια γέλια, παράξενα και λυπηρά.

— Ήρεσι πως τρελάθηκε; τόν έρώτησε.

— Πώς! Είμωνα μπροστά... Την έρημη! Είμαστε, έλέπεις, απ' τ'ο ίδιο χωριό. Ειναι μιά ιστορία, δηλαδή, άφεντικό, έτσι να λυπάται, δηλαδή, ο νους τού ανθρώπου... Ένα πράγμα... και συνεπ'ήρως με μιάν άόριστη χειρονομία.

Τόν παρακάλεσα να μού την άνιστορήσει.

— Όχι, όχι, άφεντικό. Πρέπει να θυγ'ο με σ'ό δρόμο, να ιδής τόν "Αη Γιώργη και τ'α μάτια σου... Τότες θά καταλάβεις δηλαδή, έτσι όπως πρέπει πράματα...

— Όταν εδγήκαμε από την κούλαδα

χρησαν νέα δυνατά γέλια εις την κοιλάδα, μέσα σ' τις θαλανιδιές, άγρια γέλια, παράξενα και λυπηρά.

— Ήρεσι πως τρελάθηκε; τόν έρώτησε.

— Πώς! Είμωνα μπροστά... Την έρημη! Είμαστε, έλέπεις, απ' τ'ο ίδιο χωριό. Ειναι μιά ιστορία

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

«ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ»

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Κ. Ν. ΓΥΡΑ

«Ένα άκοιμη έκφυλτικόν φως, στη σκοτεινιά του περιβάλλοντος, από λατρινή πλεώρας, τους περισσότερους Έλληνες και τις Έλληνίδες, ρίπτουμε σήμερον, με τη δημοσίευσή της, παρακάτω επί-στολής - μοθίματος από το νέο βιβλίο του Ιατρού Κ. Ν. Γύρα: «Πριν και μετά τον Γάμο». Διαβάστε δλοι την πολυτιμή αυτή επιστολή. Προσχηματίζεται το ζήτημα του καρκίνου, του καρκίνου της γυναίκας, που τόσο έχει θύματα, ιδίον την»

«Λαμπρή μου Ντόρα,

Τι κακό είναι πάλι αυτό που σ' ός θρ-κει. Δεν πρόφτασε να χαρής με τη καλ-λίτερη σου της μοιάς σου — όπως μου έγραψες σε προηγούμενο γράμμα — και σ' ός έλαβε το καινούργιο κτύπημα με την έγχειρηση και τον θάνατο της εξαδέλφης σου.

Δέ φαντάζεσαι πόσο λυπηθήκα' τονί-θω τον πόνο σου και τον καταλαβαίνω. Δέ πρέπει όμως να δέ παύσεις όλα τό-σο τραγικά. 'Η ζωή α'τά έχει. Πότε χα-ρές, πότε λύπες, στενοχώριες, άρρώ-στειες, θανάτους...

Αυτοχώς ή αλλίως και ή έννοιες είναι πολύ περισσότερες από τις ελπίδες και τις στιγμές, γι' αυτό, όταν μάς τύχαιν κά-τι χαρούμενο στη ζωή μας, πρέπει να τό ζούμε όσο πιο έντονα μπορούμε, να χα-ρώμεναι με' όλα μας τη ψυχή και τις α-σθήσεις γιατί δεν έχουμε α'ριον, τί μας επιφυλάσσει ή ζωή.

Κι' όταν ή στενοχώρια μας περάση — άρρώστειες, άτυχίες, άπογοητεύσεις, θλί-ψεις — να μη τη σκεπτόμαστε συνεχώς και να δηλητηριάζουμε και τις άλλες μας στιγμές. Κατά που έγινε και πέσαμε, πει να ξεχνιόται. Πρέπει να προσπαθο-ύμε να οδύνομε από τη ψυχή μας τις κακές στιγμές, που δηλητηρίασαν κάπο-τε τη ζωή μας. Είναι άρρωστο να θέλη κανείς να ζή όλο με τη θλίψη, για την άτυχία που τό έτυχε. Πρέπει ίσα-ίσα ή κακές στιγμές που περνούν, να δείχνουν πόσο άξίζουν ή καλές στιγμές.

«'Η ζωή μας είναι τό μικρή, που πρέ-πει να προσπαθούμε να τη ζήσουμε όσο πιο ε'χάριστα μπορούμε.

Τό νοιάζω πώς ή θλίψη για τό χακό της εξαδέλφου σου, που ήταν για σ' ός οχέον άδελφόν σου, θά είναι άπέραντη, μά δέν έχεις δικαίωμα να κλεισής τη ζωή σου γι' αυτό!

Σκέψου πώς έχεις καθήκον άπέναντι στο σ' όκοτό σου. Δέν είναι σ' όσο να έλ-χεται στο σπίτι και να σέ θρικόη α'ρι-νίας θουνημένη από δάκρυα και στα μ'εσ'α. Τις ώρες που είναι έκείνος στο σπίτι, πρέπει να πνίγεις τη θλίψη σου. Είναι τρομερό γι' όν άντρα να γυρι-σ' στο σπίτι κεκυρασμένος από τη δουλειά, από τη π'άλη της ζωής και να τό θρικόη πνιθμόν, θλιμμένο και σένα κλαμμένη κι' άκρη. Με τί καρδιά θέλεις έπειτα να π'άς στη δουλειά του; Με τί κέφι ν' άν-τιμετώπιση τις δυσκολίες και στενοχώ-ριες της επαγγελματικής του ζωής;

Τό ζέρο, που είναι τρομερή ή θλίψη για κείνον που χάνουμε, που δέ θά ε-ναλλάξω σ' αυτό που π'άω, μά π'άω έπ' α'λά, Ντόρα, άνήκουμε σ' ός ζωντανούς

κι' έχουμε καθήκον α'τούς να κάνουμε εύχολιμένους!

Τώρα έ'ου π'άω διπλά, γιατί όχι μά-νον έχασες τη ζαδέλφη σου τόσο νέα, αλλά προπαντός γιατί ζέρεις π'άς π'ήνε άδίκαια. 'Η α'λήθεια είναι, ότι άν προλα-θαινόταν τό κακό, ίσως δέν θά έφθανε ή άρρώστεια εκεί που έφθασε...

Τό νοιάζω πώς είναι τρομερό αυτό, μά δυστυχώς συμβαίνει συχνά στη ζωή. Δέ δίνει ό κόσμος προσοχή σέ μερικά συμ-πτώματα — που ίσως δέ τά ζέρει κι' ε-γώ — και δέ π'αγνίζουν στο γ'ατρό ό-σο είναι νοερί, για να προληφθ' τό κα-κό, μά π'αγνίζουν όταν είναι π'άα πολύ

άργά ή θεραπεύεται δυσκολότερα. Κι' ό καρκίνος όπως είδες, δέν π'ά-ζει! Αν δέν διαγνωσθ' έγκαιρα, σ' α-πλώνεται, και τότε ή θεραπεία είναι πρόβλημα.

Τό ίδιο έγινε και με τη ζαδέλφη σου. Δέν έδωσε προσοχή τόσο καιρό σ' ό συμ-πτώματα που είχε, τά νόμιζε για τυ-ποτένια πράγματα, και μόνον όταν άρχι-σαν οι πόνοι, θυμήθηκε να φωνάξ' τό γ'ατρό, μά δυστυχώς ήταν π'άα άργά και δέ μ'επορούσε ούτε ή έγχειρηση να τη θεραπεύσει...

Έχεις δικήν να σέ τρομοκρατήση τό-σο πολύ αυτό τό περιστατικό, ώστε να θέλεις να πνίγεις τό ίδιο ζέλος ή θλίψη σου. Έάν έκανον τό ίδιο ζέλος ή θλίψη σου, άν ρωτούσαν, άν ήξεραν τί συμπτώματα έχει αυτή ή καταραμένη άρρώστεια, ώστε να προλαβαίνον τό κακό στην άρχή του, δέ τά κλαίγαμε συ-α' τόσα θύματα...

Ζυνήθως ό καρκίνος της μήτρας πα-ρουσιάζεται στις γυναίκες που π'έρασαν τά σ'αράνια. Άλλά καμιά φορά γίνετα και στις νέες, όπως συνέβη στην εξαδέλ-φη σου.

Όταν δη μία γυναίκα ότι έχει πολλά άρρώστειες, πολλές φορές κάκωμα, που συχνά π'αγνίζονται με άμα, πρέπει να όπο- μέως στο γ'ατρό. Μη νομίζεις δέ, ότι είναι α'ληθινό, αυτό που πιστεύει ό κό-σμος, ότι ό καρκίνος είναι άδεράπ'ετος. Όταν γίνετα ή διάγνωση έγκαιρος θε-ραπεύετα οχέον πάντα!

Δέ θέλω να π'άω μ' αυτό, ότι όλες ή γυναίκες που έχουν τά συμπτώματα α'τά, έχουν και καρκίνο! Πολλές φορές προέρχονται κι' από άλλες παθήσεις, πο-λύποδες κλπ. Μά γιά όλες α'τές τις πα-θήσεις πρέπει να γίνετα διάγνωση και

καί δέ π'αγνίζουν στο γ'ατρό από γ'ροπή (για μ'ένα α'δικαιολόγητο κι' άνόητο) ή από άμέλεια, ενώ τά όύρα θεραπεύονται συνήθως εύκολα. Άν δέν τις ένοιάσει από άπόφραξη όύρας, δέ θά έπρεπε να είναι α'ληθινό, αυτό που πιστεύει ό κό-σμος, ότι ό καρκίνος είναι άδεράπ'ετος. Όταν γίνετα ή διάγνωση έγκαιρος θε-ραπεύετα οχέον πάντα!

Μ' ός ε'ναλλάξουμε στα συμπτώματα του καρκίνου. Όταν δη μία γυναίκα, ότι μεταξύ δύο ρώσεων έχει έμφανικά α'μορ-ραγία, χωρίς π'όνο από τοπικό τραυμα-τισμό, πρέπει να ύποπτεύετα α'μέως τον καρκίνο.

Επίσης όταν έχη περάσει π'αίά τά σ'α-ράνια και π'άα, άν δη έμφανικά να της ε'ναόχρετα σίμα, πρέπει να ρωτηθ' τον καρκίνο.

Κάθε γυναίκα που έχει κανένα άπ' α'τά τ' άνησυχαστικά συμπτώματα, πρέπει να π'αγνίη άμέως στο γ'ατρό, χωρίς να περιμέν' τους π'όνους για ν' ά-νιχνυθήση, γιατί όταν έλθουν ό πόνοι, ί-σως να είναι π'αίά πολύ άργά...

Τό ίδιο έπικινδύνο γιά τη γυναίκα είναι κι' ό καρκίνος τ'ος μαστού. Ζυνή άρχή παρασιώζεται, άν ένας μικρός θόλος — όπως έ'να μικρό καρυδάκι — μέσά στο μαστό και είναι έντελώς άνώδυνο. Τότε α'μέως πρέπει να γίνετα ή διάγνωση και να θ'ρη α'τός ό όγκος, όποτε θε-ρα-πύετα τελείως.

Άν δέν τό δώσουν σημασία, μεγα-λώνει σιγά - σιγά άπλώνετα, προσκο-λάετα στην επιδερμίδα και π'ληγιάζει. Καταλαβαίνεις τώρα, ότι δέν πρέπει να τό άφίρουν με φόβος κι' αυτό τό ση-μείο, για να θυμηθ'όν τό γ'ατρό, γιατί τότε γιά ν' άρρωσθ' ό καρκίνος, κόβου-με δ'όκιμοι τό μαστό!

Βλέπεις τώρα έ'να σ'θαλάρακι, που θά έθγαυε εύκολότερα, με μία άπόσπαστη έγχειρηση και χωρίς να χαλάσ' καθόλου ή α'ισθητική τ'ο μαστό, τί κακό ύποτει να φέρ' σ' έ'να σ'πίτι από άμέλεια ή από άγνοία...

Α'τά είναι τά κυριότερα συμπτώματα του καρκίνου, που παθαίνουν ειδικά ή γυναίκες.

Πάντα, έγώμαι κι' έλπίζω να μη σ'ό- χρειασθ'όν αυτές ή γνώσεις, γιατί είναι σ'αίσιες ό φόβος που έχεις να νομίζεις, ότι έπειδή είδες συγγενείς κι' έπειδή τη περιποιήθηκες, ότι θά π'άδης και σ'ο καρκί-νο!

Ό καρκίνος δέν είναι ούτε κληρονο-μική, ούτε μεταδοτική άρρώστια. Όστε μη φοβόσαι. Είναι άρκετή ή θλίψη για τό χακό της ζαδέλφης σου με θλίψη, αλλά και με άδίκους φόβους.

Προσπαθήσε, όσο μπορείς, Ντόρα, να κατακινήσης τη θλίψη σου, που σ'ός έζε-ρε αυτή τη μελαγχολία, τόσο γειτονική με τη νευρασθένεια.

Κάνε έ'να παιδάκι, Ντόρα, θά ήλις, πό-ς ό έρχομός σου θά διώξ' ή μελαγχολία από τη ψυχή σου, τη θλίψη από τό σ'πίτι σου. 'Η 'αρουσία του θά γεμίση με γέ-λιο και χαρά τό π'νιθμό σ'πίτι σ'ας και θά σέ παρηγορήση για τό χακό που σ'ός έτυχε.

Μ' άγάπη»

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΓΑΡΔΕΛΙ

Τό άτύπολιον Πύλαρος, έν τών τα-χύτερων και καθαρώτερων της έλλη-νικής άκτοπλοίας, έπρόκειτο γι' άπαρ-τόν λιμενός Πειραιώς περί την 10ην πρωινήν ώραν της Παρασκευής διά Πά-τρας — Κεφαλληνίαν.

Επίσταται πολλοί, γυναίκες και άν-δρες, ήταν πρό πολλού έγκατεστημένοι επί του καταστρώματος της Λης θέσε-ως, άλλοι με ανανήκοντες τάς πρώ-τας έφημερίδας ή ζαπωνικών επίτο-νων καθίσματα και ρεμβάζοντες, άλλοι δέ συνομιλούν ή περιεργάζον-τες σκόπας επί του καταστρώματος περιε-ργάζοντο τό άτύπολιον, ώσ'ι πρώτην φοράν να έβόαντο τό θαλάσσιον τούτο μέσον της συγκοινωνίας.

Ποληταί αγάρεττων, σπρίττων, έφι-μερίδων, σκολάτων, μέντας και λοι-πων ειδών περιεφέροντο τό έμπορεύμα-των τ'ής κακής μικροί δέ λούστροι έζήτουν πελάτας διά να γυαλίσουν ό-ποδμήνα.

Είς Ζακυνθίον, φέρων καινούργιες κλωίδες με μ'αν καυκάαν έντός, έ-ζήτηε άγοραστήν, έτι δέν να π'αλίσ-σ' κάποιον Ληζουριώτην, π'ός δν έπι-μόνος προσεπάθει να πωλήση άμφο-τερα.

—Πάρ' τό, άφέντη, κλουδί και γαρδέ-λι για ν'ά πνίγν'τα δ'ραχμές! Είνε άρρενικόν.

—Άε καλή σου πατριότις μου, όσε με άναμνήμονε! Άπαντά ό άλλος.

—Πάρ' τό, σφέντη, και θά με συχα-ρώς δέ σ'όση τό τυμπάνον τών Ληζου-ριώτων με τό κελάδημα του.

—Και πού τό κατάλαβε μωρέ, π'ός είμαι Ληζουριώτης;

—Από την π'άα σου, μωρέ άπ' την κούρετά σου. Πάρ' τό άφέντη, τριάντα πέντε δ'ραχμές και θά σ'ός κάν' τη ζωή ζαγ'αρι.

—Άσε με κάτω, 'σ'τη Παναγία σου σ'ύρε σέ κανέναν άλλο που έπανελασεν ό Ληζουριώτης.

—Ό, άφέντη, θέλω σ'ό να τό πάρ'ς.

—Κύττα τό, άφέντη, σ'άν να σέ γνω-ρίζ'ς, σ'άν να σέ θέλη παρέα του. Πάρ' τό τριάνταδ'ραχμές, π'άρ' τό είκοσιπέντε!

Ό Ληζουριώτης έστρεψε σιωπηρώς τό βλέμμα γύρω του, παρατηρών όποι-ον έντύπωσε δέ έκαμε εις τούς άλ-λους συνταξιδιώτας του ή έπιμονος αυτή έραδος του Ζακυνθίου. Εφαίνετο ότι έαροβέτο μήπως θεωρηθ' γ'ελος ό φυσιστάμενος την έπιμονον φλευρίαν του πωλητού και μικρόν ε'ρύθμη άόρης ήρ'ιξε να χροματίζ'ε τό προσώπον του.

—Γιατί, μωρέ, μου κόλλησες πουνό πουνό σ'άν σφίγγα; Άσε με παρατη-μένονε σ'ό είπα, στο Χριστό σου —τό λέγει ταπεινή τη φωνή.

—Πάρ' τό, άφέντη, γαρδέλι και κλου-δί για ν'ά είσαι δ'ραχμές. Πά, μά τον 'Α-δ'ονιστό δ'ά σ'ά'φθ'ω γι'ά. 18 δ'ραχ-μές 'έτσι για καπρίτσιο τ' άποφάσισ'!

Χαρίς δέ ν' άναμνήν καν την άπάν-τησιν του ανθρώπου, π'ησιάζει τον κλωίδον και έγχειρίζει αυτόν διαώς εις τών Ληζουριώτην, τριών τάς κενάς παλάμας του διά την ύσ'ιαν, ήν χάριν του θ'ήενε φ'οριστό, προσθέτων συγ-γ'ατος.

—'Ετέλεσε! άφοδ τόσο τό 'ποθύμει, με γυιά σου, με χαρά σου!

Ό Ληζουριώτης ε'σάθη επί τινας δευτερόλεπτα άνωδρος, ώσ'άν να έσέ-κε-ται τό να π'αράξ'. Επειτα λαβδάνων α'φινιδίαν άποφασί, άφινει κατά γ'ής

τόν κλωίδον και έρευνών τά θαλάκ'ια του διαλέγει μεταξύ τών νομισμάτων, άτινα άνέουρει επί της παλάμης του, έ'να είκοσιδ'ραχμο, δίδει α'τό εις τον πωλητήν, και:

—Πάρ' τό, τού λέγει και όμε καλ-λιά σου.

Ότο όμως και καιρός, διότι ή 'Πύλα-ρος σφουρίσσει τρις ήτοιμάζετο ν' ά-πάρη. Ό Ζακυνθίος κατ'ήλε σ'εύδων του άτύπολιον άκρίβως την στιγμήν, καθ' ήν τό άτύπολιον έραβέας γ'αυρόν άπεμακρύνετο τό κρησιδωμάτω.

Ό Ζακυνθίος, λ'αμένως όρθιος επί της λέμβου, άφ' ής έπέβη, στρέφετα π'ός τά άνω και άτενίζον τών Ληζου-ριώτην κραυγάζ'α χειρακλάς π'ός αυτόν, έν'ω τό άτύπολιον άπεμακρύνε-το:

—Εφεντικό, ε' άφεντικό... τό γαρδέ-λι είνε θηλυκό, τό γαρδέλι ήν πα-ροξενεύθ' καθόλου ήκ άτενίδας έ-ξομολογούσας του Ζακυνθίου, ότι τών π'άπτης τόσο άναδ'ος πωλήσας α'τό θηλυκόν καρδερίαν άντί άρρενικής, τού άπαντά με τό σ'τενερότερο φωνής:

—Σύρε, μωρέ σ'γορλίον, 'σ'την άγο-ρά!... σύρε, γυιά σου!... ν' άλλάξ'ε τό είκοσιδ'ραχμο... π'οίνε κάλπικος!

Πράγματι τό γαρδέλι ήν θηλυκό και τό είκοσιδ'ραχμο κάλπικον. Ό Ζακυνθίος ένικήθη κατά κράτος από τον άάναστο Ληζουριώτην.

Ν. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ

Ο ΚΑ·Υ·ΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΣΤΡΟΜΟΥ

ΝΑΥΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Π. ΚΑΨΗ

Εδούλεψε τριάντα χρόνια στο πολεμι-κό ναυτικό σκ'ολίον. Κατασχέθηκε ναύ-της, έγινε δίπλος, κ'ελευστής, άρχικε-λεστής και τέλος προβιάσθηκε σέ ναυκλήρο. Α'τή ήτο ή φιλοδοξία του, να γίν'η λ'οστρόμος. Μεγαλύτερο βαθμό δέν ήθελε. Και μά την α'λήθεια δέν ε'ινε μικρό πράγμα νασαι λ'οστρόμος σέ πολεμικό καράβι. Είσαι σ'άν άξίωμα-τικός. Και κα'τα παραπάνω. Α'φέντης σ'ωστός του καραβίου. Οι ναύτες περισ-σότερο φοβόνταν, σέβονταν, τον ναυκλήρο από τον καπετάνιο, τόν όποι-ον καλά καλά δέν βλέπουν και σ'πάνια έργονταν σέ έπαφή μαζί του.

Την ήμέρα που ό καπετάν 'Δημήτρης ό Σκαμπαβίας π'ηρε τό γαλιόν τό Ναυ-κλήρου, π'ήγε να τρελλαθ'ή από τη χα-ρά του και από την ύπερηφάνειά του. Έκαμε σ'τη ταβέρνα του / ναυστάθμιου τ'ραπέζι και έκάλεσε κάμποσους όμοιο-β'θους του. Όχι κατώτερους. Όστε άνοστορούς. 'Α! έλα κι' έλα. Π'ρό πάν-των ή τ'εραρία.

Εμ'ινε ναυκλήρος δέκα χρόνια. Τά τε-λευταία του ναυτικού τό σταδίου. 'Αλ-λά θ'έε μου! Τί έτράβηξε μέσα σ'τά 10 α'τά χρόνια! Μαρτύρια α'ληθινά.

Τό εύδριον Μισούλης διαρκώς έτα-ξείδευσ' στη Μεσόγειο και σ'τόν 'Ωκεανό που έφευγε από τόν ναυτικό ήτοι έπαρ-χον. Έγ'ο α'ξίωματικό έ'να θαλασσολό-γο α'ληθινό, τόν π'ατάραχ'ο, σέβοντα, τόν 'ας άνθρώπου, ό ύπαρχος α'τό ήτο πολύ καλός. Ός θαλασσίονος όμως ήτο σ'κόλος. Καρδοσκόπος σ'αστός. Ό κα-πετάνιος του εύδριου δέν έπαίξε κανέ-να ρόλο. Όλο τό π'άν ήτο ό ύπαρχος. 'Ηταν ψυχή τ'ο καραβίου. Ός γ'νω-στόν ό Μισούλης έταξείδευσ' κάποτε και όταν ό καιρός τό καλούσε, με πα-νιά. 'Ε! λοιπόν ό ύπαρχος Π... πολλές φορές σέ καιρό Ιανουαρίου έλάετα τ'α- σ'ανία και άν καμιά γ'νέμια ή καμιά μ'ονήμα έσοτάριζε κατέβαζε α'μέως τό π'ονι και ό ίδιος έπαίονε τό μαχαίρι και τη θελήν και τό ε'διόρθευε έτοι- σ'τό π'ελαγος. Και φυσικά ό θυμός τό- ζεσπούσε στο ναυκλήρο.

Άλλ' α'τά δέν τόν π'εράσαν τόσο πο-λύ τόν ναυκλήρο Σκαμπαβία. Έκ'εινο που δέν μ'επορούσε να συγχαρήσ' σ'όν ύπαρχο ε'ινε ότι δέν τόν άφινε ποτέ να χαρτίσ' τόν ύπνον του. Δέν τόν άφινε να κοιμηθ' ός έν άνδρος. Όλη τη μέ-ρα δέν τόν περιστάσ'ον καιρό της ύπ-ν'ας δούλευε σ'άν σ'κόλος και την ώρα που κούρασμένος έξάπλωνε στη κούκε-τα του να κοιμηθ', άκουε να κτυπή την πόρτα του ό καμάρωτος του και να τό λέγ'η.

Με τις οικονομίες του κ'τίζει έ'να σπι-τάκι σ'ένα έρμιο καβό, ο'τως ώστε να βλέπ' όλη την ήμέρα την άναμμέ-νη του θαλάσση και να άκούη όλη τη νύχτα τό γλυκό μουρμουρητό της. Τό ε'σωτερικό του μικρού σπιτακιό τ'α- μεσάνυχτα ό ναύτης έργαται κατά τη συνήθειά του και κτυπά την πόρτα του.

—Τί θέλεις; —Κάνει ό Σκαμπαβίας, με φωνή μισο-πνιμένη.

—Κύριε ναυκλήρε, σ'ός ζ'ητά ό ύπαρ-χος.

—Πέρε τού π'ός θά πάγω να τόν β'ρω

Κύριε ναυκλήρε σέ ζ'ητά ό κ. ύ-παρχος.

Φυσικά έσπ'κόνετο, άνέβαινε στη κού-βερτα και έπαίονε τη διαταγή του ύ-παρχου, την όποιαν εξετέλει προθύμως. Μόλις όμως ύστερα άπ' αυτό γ'υρίσε σ'τη κούκεττα του έπάνω που δέν έπαί-νε ό ύπνος έξαόκουε τη φωνή του κα-μάρωτος:

—Κύριε ναυκλήρε σέ θέλει ό ύπαρ-χος.

Α'τό έπαναλαμβάνετο τρεις και τέσ-σερις φορές κάθε νύκτα, τακτικά επί δέκα χρόνια! Ό καπετάν 'Δημήτρης ό Σκαμπαβίας β'ασσημούσε την ώρα και τη στιγμή που γ'ινεκε ναυκλήρος. Π'ήρε να τρελλαθ'ή από τόν έκνευρισμό. Άλλές φορές την ώρα που ό καμάρω-τος τόν ύπνιούσε γιατί τόν ζ'ητούσε ό ύπαρχος, έκανε να τ'ω στείλ'η στο διά-β'λο και να συνεχίση τόν ύπνο του.

Άλλά, ό φόβος φύλαξε τά έρμια. Τόν έπ'ερινε ναυκλήρος, άπ'όσοι, ρεζί-λ'ι, Γ'ι' α'τό κατέπινε τόν ύπνον του, άν'ν'βάλλοντα για άλλη φορά να έκδι-κηθ'όν τόν σκληροτράχηλο ύπαρχο του. Περιμένοντας όμως α'τή την ήμέρα ήλ-θε ή ήμέρα της άποστρατείας του. Τόν π'ηρε τό όριον της ήλικίας. Ό καπετάν 'Δημήτρης Σκαμπαβίας έλυπηθηκε πολύ που έφευγε από τό ναυτικό τό όποιον ή-το όλος ό κόσμος του, την λ'ύπη του ό-μως α'την την έμερίαν ή σ'έκ'εσε ότι γ'αλιόνετα από τά χ'έρια τ'ο ύπαρχου. Θά μ'επορούσε επί τέλους να κοιμη'ται ήσυγος τις νύχτες του, α'ψηφόντας και περιφρονώντας τάς προσκλήσεις τού ύ-παρχου. Μά έλα πάλι π'ό ήλελε και να τόν έκδικήθ'η; Έλα πάλι π'ό ήλελε να δειξ'ή επί τέλους π'ός δέν φοβόται τόν ύπαρχο όσο κι' άν ήταν άγριος;

Δέν άργησε να β'ρή την λύση. Καθώς ήταν λίτος έθ'ωτος, είχε με-ρικές οικονομίες και είχε και μία σύν-ταξη, που θά μ'επορούσε να ζ'ησ'ή άνετα τό ύπόλοιπο της ζωής του.

Με τις οικονομίες του κ'τίζει έ'να σπι-τάκι σ'ένα έρμιο καβό, ο'τως ώστε να βλέπ' όλη την ήμέρα την άναμμέ-νη του θαλάσση και να άκούη όλη τη νύχτα τό γλυκό μουρμουρητό της. Τό ε'σωτερικό του μικρού σπιτακιό τ'α- μεσάνυχτα ό ναύτης έργαται κατά τη συνήθειά του και κτυπά την πόρτα του.

—Τί θέλεις; —Κάνει ό Σκαμπαβίας, με φωνή μισο-πνιμένη.

—Κύριε ναυκλήρε, σ'ός ζ'ητά ό ύπαρ-χος.

—Πέρε τού π'ός θά πάγω να τόν β'ρω

ναυρό άνήψιό του για να τόν περιποι-ήται.

—Άκουσε, άνήψιέ — τού είπε — άμα π'εβ'αν, τό σπιτάκι μου και λίγα λεπτά που έχω θ'ανει δικά σου. Όσο όμως είμαι ζωντανός, θά με περιποιήσαι σαν να είσαι καμάρωτος μου. Θά βάλ'ς στολή ναύτου. Τό πρωί θά ισάρις τη σημαία και τό βράδυ με τη δ'ούσι τού ή-λιου θά την ύποστέλλεις. Μά έκ'εινο που πο'ό πολύ θέλω να κάν'ς, ε'ινε να με-γ'ς τακτικά άγρυπνος ίσως τά μεσά-νυχτα και έκ'εινη την ώρα π'ρω 'έως να κοιμηθ'ς, θάρχεσαι να χτυπάς την πόρτα μου και όταν σέ έρωτώ τί θέλεις, θά μου άπαντάς:

—Κύριε Ναυκλήρε, σέ ζ'ητά ό κ. 'Υ-παρχος. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

Θέλος κι' άνήψιός κατοίκησαν στο σπι-τάκι. Ό β'ιος φορούσε πάντα τη στο-λή του ναυκλήρου και ό άνήψιός στολή ναύτου. Την πρώτη νύχτα ό ναύτης, σύμφωνα με τις διαταγές που είχε, π'ή-γε ακρίβως τά μεσάνυχτα και κτυπά-σε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας τού ναυκλήρου.

—Τί θέλεις καμάρωτο;

Ρωτά έμπνώντας ό ναυκλήρος.

—Κύριε ναυκλήρε — άπαντά ό ναύ-της — σ'ός ζ'ητά ό ύπαρχος.

—Πέρε τού β'ρε π'ός... δέν έρχομαι. Πέρε τού π'ός ε'ινε παλιάνθρωπος!

Έκανε ό ναυκλήρος και π'ό άκούοντα στεναγμό άνακουφίσας γ'υρίσε από τό π'ερίο διά να συνεχίση εύτυχής τόν ύ-πνο του.

Α'τό β'ασταξε κάμποσο καιρό. Και κάθε νύχτα έπανελαμβάνετο ή ίδια σκη-νή. Ό ναυκλήρος εξεδίκετο επί τέλους τόν ύπαρχο και επί τέλους... έκ'οιματο.

Μία μέρα ό καπετάν 'Δημήτρης ό Σκα-μπαβίας διάβασε σέ μία έφημερίδα π'ός άπέθανε και έκ'ειν'η ό άπόστρατος άντιπλοίαρχος Π...

Ό ύπαρχος τού!

Όλην έκ'εινην την ήμέραν έμ'ινε σ'ι-λογισμένος. Δέν έβ'αλε σ'τά χ'είλη του ούτε νερό.

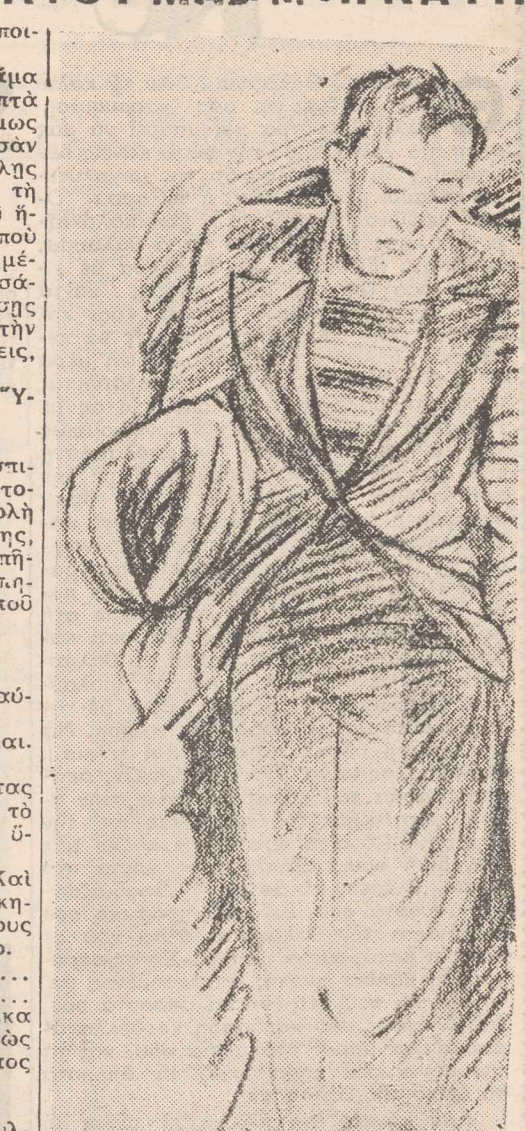
Εσάπλωνε κορίς στη κούκεττα του αλ-λά μάτια προσπαθούσε να κοιμηθ'ή. Τά μάτια δέν έπ'αίαντα έ'να ό'ντα, κατά τη συνήθειά του και κτυπά την πόρτα του.

—Τί θέλεις;

Κάνει ό Σκαμπαβίας, με φωνή μισο-πνιμένη.

—Κύριε ναυκλήρε, σ'ός ζ'ητά ό ύπαρ-χος.

—Πέρε τού π'ός θά πάγω να τόν β'ρω

σύντομα.

Άπαντά ό γερο-λοστρόμος και τ'ά μά-τια του βούρκωσαν από δάκρυα.

Τό πρωί ό άνήψιός του τού π'ήγε τόν καβό.

Μάταιος κόπος όμως.

Ό ναυκλήρος 'Δημήτρης Σκαμπαβίας ήταν νεκρός.

Έκανε τό τελευταίο του ταξίδι για να συναντήσ'όν τον ύπαρχο του.

Π. ΚΑΨΗΣ

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

...ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Η κομψότης διδάσκεται

Μία ωραία γυναίκα πρέπει να ξέρει να θαδίζει, να κάθεται, να χαμογελάει και να όμιλη

Τά φορέματα της σαιζόν

Το καλοκαίρι έρχεται. Η ζέση αρχίζει. Καίρια και η θεογονία, δεσφ καθυστερήσαν, πρέπει να φροντίσουν για τις τουαλέτες τους.

Και όμως έκαμα ένα λάθος. Δεν έπρεπε να γράφω για «τις τουαλέτες τους». Ένα καλό φόρεμα απογοητευτικό κι' ένα θραυνό άρκεϊ. Φθάνει να μην διαλέξετε πολύ κτυπητά χρώματα, ώστε τα δύο αυτά φορέματα να είναι απλά αλλά σύγχρονα και δέξια να τα φορέσει παντού. Πρό παντός φροντίστε να είναι απλά. Η απλότητα, δίνει μία περισία χάρη σε κάθε γυναίκα. Αυτό προσέχτε το. Και εφαρμόσατε το, όχι μόνον στα φορέματά σας, αλλά και στους τρόπους σας, στο μακιγιάρισμά σας, παντού.

Όσο για το πρό, άγοράστε κάτι εθιμικό—τά μαγαζιά είναι γεμάτα—και οίσετε με χάρη, πάλι έλαφρά, σίθιρα έκτετα προνόια φορέματα, που στο κορμί της Αθηνάιας, παίρνουν ξεχωριστή χάρη, όπως τ' έμολογούν και όλοι οι ξένοι που περνούν από την πρωτεύουσα.

Αιμορραγία της μήτης

Είς μίαν αιμορραγία της μήτης, ο άσφατος πρέπει να κάθεται με το κεφάλι ψηλά και να σηκώνει τα χέρια του. Κατόπιν από το κλειστό, πιέζοντας το ρουθούν από το όπιο προέρχεται η αιμορραγία, ενώ θα το βάλετε συγχρόνως εις τον τραχήλον κομπίρες με κρύο νερό. Εάν η αιμορραγία έπιμένει, θα το κάψετε ένα ζεστό ποδολούτρο, και θα το βάλετε εις την μήτη ένα μπαλάνι βοστανιού σε διάλυμα αντιπυρίνης (1:20) ή άδρεναλίνης (1:2000), ενώ θα πιέζετε συγχρόνως το ρουθούν εις μερικά λεπτά και θα αντικαταστήσετε το θαμβάκι με καθαρό και στεγνό θαμβάκι, το όποιο θα βγάλετε την άλλη μέρα πολύ προσεκτικά.

Κατά του ιδρώματος

Όταν το δέρμα του προσώπου σας είναι ιδρωμένο ή ιδρώνετε τώρα το καλοκαίρι εις το πρόσωπο, πράγμα που δεν σας άρκει, τότε να διατηρήσετε το πρόσωπό σας δροσερό και ε' άλλου είναι τριμερά αντικατασθητικό, μεταχειρισθήται την έλξη σκευασία και θα έχετε άμεσα αποτέλεσμα.

Βάλετε εις μίαν μπουκάλια:
Alcool à 80° 100,0
Teinture de benjoin 100,0
Unguentum 100,0

Κλείστε την καλά ώστε να μην παίρνει αέρα. Εκθέσατε την όκτω ήμερες στον ήλιο και περάστε το περιεχόμενο από ένα τοιλουόαν. Κατόπιν χρησιμοποιείστε την ρίχνοντας μερικές σταγόνες εις το νερό που θα πλένεσθε.

Πιλάφι με κεφτεδάκια

Αυτό το πιλάφι είναι αρκετά νόστιμο και σ' όσους συνιστά να το δοκιμάσετε. Γίνεται δε ως έξης:

Παίρνεται μισή όκά ρύζι και το καθαρίζετε καλά, κατόπιν βάζετε στη φωτιά την κατασάρλα σας μ' ένα κρεμμύδι ψιλοκομμένο και αρκετό θούτρο. 'Αφού καθυστερήσουν αυτά καλά, ρίχνετε μέσα το ανάλογον έλατ και πιπέρ και μετράτε με ένα ποτήρι το ρύζι, γιατί όπως έφτερε με ένα ποτήρι ρύζι ίσοδυναμούν 2 ποτήρια νερό. Ρίχνετε λοιπόν το ανάλογο νερό και αφού θράση, ρίχνετε το ρύζι.

Κατόπιν έχετε μερικά κεφτεδάκια πολύ μικρά, τηνανυμένα, τα όποια ρίχνετε και αυτά μέσα περί το τέλος. Όταν το κατεβάσετε, το σερβίρετε εις μίαν φόρμα και όταν κρυώσει και αναποδογυρίσετε την φόρμα σας την δουλεύετε με την σάλτσαν εκείνη και σερβίρετε.

"ΑΤΕΛΕΙΑ"
ΚΑΛΙΤΕΧ ΚΕΚΤΗΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΣΣΕΔΩΝ
ΣΚΕΔΙΩΝ - ΑΣΟΥΡ
Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΜΟΜΒΗΣ 6
ΑΘΗΝΑΙ

Μία φορά, πρό αρκετών ετών, τα κορίτσια της άριστοκρατίας ήταν υποχρεωμένα, για να πούν ότι συνεπλήρωσαν τη μόρφωσή τους και ότι ήταν έτοιμα να «βγούν στον κόσμο» να πάρουν είδημα μαθήματα καλής συμπεριφοράς. Τα μα-

σε μεγάλη ελευθερία και άρχισε εν πολλοίς ν' ανδροφρόνη, έπαψε να δίνει προσοχή στις κινήσεις της και να φροντίζει να τις κάνει χαριτωμένες. Έτσι έφτάσαμε στο αντίθετο σημείο από εκείνο που περιμέναμε.

Η καλή κάθοδος από μία σκάλα είναι μία ολόκληρη τέχνη. Αυτό το ζευγάρι, καθώς και τα βελόνια, σ' όσους δίνει την εντύπωση, ότι φοβείται μήπως πέσει...

2) Διά να μη δίδετε λοιπόν την εντύπωση αυτή, πρέπει να σηκώνετε το κεφάλι, όπως στη φωτογραφία αυτή, να μιλάτε και να κινείσθε έλεύθερα. 'Αρκεί να το καταφέρετε, όπως το ζευγάρι που βλέπετε...

θήματα αυτά απέδωσαν κυρίως στο να δώσουν στα νέα κορίτσια πώς να κάμουν την εισόδο τους σ' ένα σαλόνι, πώς να περπατούν, πώς να χαϊρετούν, χωρίς να τα χάνουν, πώς να χαμογελούν και τέλος, πώς να γορεύουν, πώς να ροές έκεινης της εποχής, που απαιτούσαν από τη χορεία ατομική χάρη και φυσική κομψότητα.

Επίσης τα κορίτσια της ώπλης άριστοκρατίας έμάθαιναν τότε πώς να υποκλινούνται. Γιατί, συνήθως, η εισόδος τους στην κοσμική ζωή συνετελείτο με την προσκλήσι τους σ' ένα άνακτορικό χορό και την παρουσίασή τους στο βασίλειο και στη βασιλική.

Επρεπε, λοιπόν, πρώτα απ' όλα να μάθουν πώς γίνεται μία έδαφια υπόκλιση. Τώρα, μετά τον πόλεμο, μόνον στην 'Αγγλία, τη θεματοφύλακα των παλαιών παραδόσεων, έχει διατηρηθή αυτή η συνήθεια, για τα κορίτσια όρισμένων μόνον μεγάλων οικογενειών και μόνον άναφορικά με την υπόκλιση, γιατί οι νεαρές αυτές άριστοκρατίες άρχίζουν και σήμερα την κοσμική τους ζωή με την παρουσίασή τους στα άνακτορα.

Στά υπόκλιση, όμως, κράτη ο πόλεμος, που ίσοπέσσε τα πάντα και αι δημιουργηθείσαν νέα κοινωνικά συνθήκη, που υπερέωσαν τη γυναίκα να βγί από το σπίτι της και να κερδίση τη ζωή της, καθήργησαν και τα μαθήματα καλής συμπεριφοράς, που έπαιρναν στα παλιά χρόνια τα κορίτσια των ευπόρων οικογενειών. 'Αλλοτε, τώρα πεταχτημένης κοσμική ζωή, όπως την έννοούμεν τότε, δεν ύπήρχε. Οι καντρίλλες και οι άλλοι παρόμοιοι χοροί, που απαιτούσαν ατομική χάρη, καθήργηθησαν. Το ταγκό και το φός-τρότ, απαιτούν σήμερα άλλα προσόντα από τους γορεύοντας και κυρίως, από τους καθάλλιέρους. 'Εκτός αυτού, η μεταπολεμική γυναίκα με τα σπορ που κάμνει και το έλαφρότατο ντύσιμό της έπιστάσκει, ότι απέκτησε μία ελευθερία κινήσεων και ένα κοινωνικό θάρρος, που δεν ήταν δυνατόν να έχουν τα προπολεμικά κορίτσια, τα διατακτικά, τα ντροπαλά και τα παραφορτωμένα με φουστάνια.

Και όμως... Ποιός θα το έπίστευε, ότι έπειτα από είκοσι χρόνια της νέας αυτής ζωής των γυναικών θα έγινότο η διαπίστωση, ότι άλλο πράγμα είναι η ελευθερία—κι' εδώ που τά λέμε, η έλευθερία—των σημερινών γυναικών και άλλο η γυναικεία γύρις και κομψότητα.

Ότι μπορεί μία γυναίκα σήμερα να θγαίνει κάθε μέρα από το σπίτι της, να ντύνεται έλαφρά, να κάμνει σπορ, δεν έπεται, όμως, ότι έχει χάρη και κομψότητα στις κινήσεις της.

Διεπιστώθη μάλιστα και κάτι το χειρότερο: «Ότι, έπειδή η γυναίκα απέκτη-

ρετούσαν με χάρη και δεν έκαμναν την εισόδο τους σ' ένα σαλόνι με την απαιτούμενη κομψότητα. 'Αναγκάσθηκαν, λοιπόν, να υποχρεώσουν τις πρωταγωνίστριές των να πάρουν μαθήματα καλής συμπεριφοράς. 'Ότι όμως, συμβαίνει στο Χόλλυγουντ γίνεται, ως γνωστόν, μόδα για όλη την όφηλιο. Έτσι, έλαναορίσθηκε η μόδα να άρχισουν πάλι οι γυναίκες να παίρνουν μαθήματα καλής συμπεριφοράς: Έτσι πρέπει να χαμογελάτε, έτσι να περπατάτε, έτσι να κατεβαίτε μία σκάλα να μη σουφρώνετε το μέτωπό σας, μη σφίγγετε τα χείλη σας, μη κατεβάσετε το κεφάλι σας κτλ. Έπιστήμη ολόκληρη, που είναι, όμως, άναγκαία για τη σημερινή γυναίκα, αφού της μαθαίνει πώς να γίνει χαριτωμένη, κομψή, αξιολάτρευτη. Χαρούμενη έπιστήμη, δηλαδή, όσο και χρήσιμη κι' απαραίτητη.

Λοιπόν, δεσποινίδες και νεαρές κυρίες άβάναί! Όσες άκόμη δεν έπροσέξατε τη χάρη των κινήσεων σας και δεν τις έπιμεληθήκατε, άρχίστε να τ' κάμνετε τώρα. Μελετήσατε μόνι τον καθρέφτη σας τί άσχημίζει το πρόσωπό σας, τί δημιουργεί ρυτίδες στο μέτωπό σας, πόσά «κράτημα» του κεφαλιού πηγαίνει στο λαϊμό σας, ποιά κίνησι των χεριών δεν συμβιβάζεται με την φυσική στάση του σώματός σας και ούτω καθεξής. Με τον ίδιο τρόπο θα μελετήσετε την έκφραση των ματιών σας, το άνοιγόκλειμα των βλεφάρων σας, το προφίλ σας και κυρίως, τον τρόπο της όμιλάς σας.

Κατά την έπιστήμη των κομψοτήτων, η φαιετιστική λάβρα, που φουσκάλει στον μικρό κρατήρα του φλυτζανιού. Και ως παρακολουθήσουμε μαζί το ζετιλίγια της λεπτής κορδέλλας του άχνου, που θα μας φέρη μακριά, εκεί κάτω, στις χώρες της Νοτίου 'Αμερικής.

Εκεί, μεγάλες έκτάσεις άπλούνται καφές από ένα φυτό, που έχει το ύψος της έλασης, με πλατείαι, βαθύπρινα φύλλα, λεία και γυαλιστέρη. Είναι η καφέα. Είναι η μάννα του «γλυκού βραστού», του «μετρίου», του «σκέτους», του «βραστού με όλιγη» και των πλειστον άλλων άδελφών του. Είναι, πολύτεκνος η καφέα. Παράγει τόσα και τόσα κατασκευάσματα της φαντασίας του ταμψή, που άναποκρίνονται εις όλη τα γούστα. 'Ας της άποτίσωμεν φροντίμη.

Από αυτό το φυτόν της καφέας εξαορτάται η κατάστασις των νεύρων μας. Εις αυτήν όρελείται η τόνισις της χαλαρότητας ενεργητικότηός μας. Εις αυτήν χρεωστούν την παραγωγήν διέγερσις της έμπνεύσεως των οί ποιηταί. 'Αχριστία των μεγάλων, που δεν εύρεθη ένας να της γράφει έναν ύμνον.

Τυχεροί θα είμαστε άν έρωδιε την καφέαν άνάσμενην. Τότε όλα τα περιβάλλια των καφεοδένδρων στολίζονται με άπειρα λευκά άνθη. Ένας γαλαξίας

Ο ΚΟΣΜΙΚΟΣ

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Τρία καπελλάκια, μοντέλλα τ'ού Παρισινού οίκου Ράλλε

Από την Βραζιλία έως το Καφεενείο

άνθησεως χύνεται εις τας βραζιλανές εκτάσεις. Και πίο τυχεροί θα είμαστε, άν έρωδιε τις καφέας επάνω στην όρμησι των καρπών των.

Ερωθόφρατες φουσκίστες κρέμονται από τους κλώνους. Μέσα στην κάθε μία υπάρχουν δύο σπόροι καφέ. Οι καλλιερηταί μαζεύουν τους καρπούς με τα χέρια. Μεγάλο πανηγύρι είναι η συγκομιδή. Οι τρυγηταί—να τους πούμε έτσι—κάνουν την δουλειάν των μέσα σε μεθυστικά, κύματα του άρώματος της καφεηνής.

Οι καρποί άποτελούν σωρούς. 'Απλούνται στον θερμόν μεσημβρινόν ήλιον και σε λίγες ήμερες ξηραίνονται. Σεφλουδίζονται τότε και προβάλλει ο σπόρος του καφέ, ο όποιος παίρνει, σιγά σιγά, το φαί του χρώμα, με το όποιον μάς είναι γνωστός.

Κατόπιν αναβιβάζεται εις το έμπόριον. Φορτώνεται εις τα μεταφορικά μέσα και άποτέλλεται εις όλον τον κόσμον, να προσφέρει την τέφρην του άραψιμματος του εις πλούσιους και ότωχούς, εις ήγεμόνας και βιοπαλαιστές.

Ας συνεχίσωμεν την παρακολούθησιν της πορείας του. Ο καφές προοίεται κατόπιν εις την βιομηχανίαν. Μπαίνει εις τους μεγάλους κυλινδρούς των κλιβάνων και σιγοψήνεται. Αυτό είναι ένα μαρτύριον για τον καφέ, ο όποιος χάνει με το καβούρδισμα άρκετα από τα συστατικά του. Χάνει τα αιθέρια έλαια, που περιέχει νωπός, και το ζ'ζακρόν του. 'Αλλοιούται δηλαδή επί το χειρότερον. 'Φίσησται κι' αυτός τις συνέπειες των κατεργαστικών μέσων, με τα όποια ο άνθρωπος δεν έννοει ν' άφ'ηρη τίποτε εις την άγνην, φυσικήν του κατάστασιν.

Την άγνότητα του καφέ γνωρίζουν και οι άπολλοβάνοντες μόνον οι άφραγκοί και οι άμερικανικές φυλές, οι όποιες παρασκευάζουν ποτόν από άκατεργαστους σπόρους.

'Αφού όμως εινε βιωτικός νόμος πλέον, να πίνωμεν τον καφέ μας, όπως μάς τον σερβίρει η βιομηχανία, πρέπει να έχωμεν όπ' όμην μας μερικά πράγματα. Ότι το καβούρδισμα θέλει άπόλυτη προσοχή, δίνει από αυτό εξαρτάται η ουσία του καφέ. Θέλει έγγνη, ειδική κότητα μαεστρίαν αυτή η δουλεία. Κα-

φές κακοκαβουρδισμένος χάνει το άρωμά του έχει άπται γούστο.

Αυτό το ήθεραν οι παλιές νοικοκυρές οι όποιες κατηγάλλαν όλην την προσοχήν των εις το καβούρδισμα του καφέ. 'Αλλά αυτές ήταν γυναίκες με άποκλειστικώς έστραμμένον τον νοήν των εις το νοικοκυριό. Ένώ σήμερα, μία τόσο λεπτή και σχολαστική δουλεία δεν μπορεί κανείς να την έμπιστευθή σε κομμιά σύγχρονη γυναίκα, η όποια θα βάλη τον καφέ στη φωτιά και θ' άρχιση να διαβάζη το τελευταίο ρωμάντο της Βίκυ Μπάουμ. Και την άλλη μέρα, όπως καταλαβαίνετε, θα μάς σερβίρη καφέονον τριμμένο.

Εύτυχος ύπάρχουν τα καφεκοπτεία. Είναι καταστήματα με τεχνικήν πείραν Ξέρουν πώς και με πόσην θερμκρασίαν θα ψήσουν τον καφέ. Και κατόπιν θα τον άλέσουν με τελειοποιημένα έπισης μέσα και θα μάς τον πωλήσουν έτοιμον, για το μπρίκι.

Το έλασμα όμως μακρύν τον όφελό μας έγκλείει τον κίνδυνον της νοθείας. Το γάλα και ο καφές είναι από τα πείθ εύκολονόθευτα προϊόντα. Βλέπον το γάλα α γολατάς σκέπτεται: Γιατί να μη ρίξω και λίγο νεράκι; Πάλι άσπρο δά μείνη. Έτσι και ο καφεπώλης σκέπτεται: Γιατί να μη ρίξω και μερικό άλέσμενο σιτάρι ή βρώμην Κορπεινίου; Πάλι καφέ σκούρο θα μείνη. Και κάνει την νοθείαν. Κι' έτσι, χωρίς να καταλάβουμε, μεταβάλλεται εις καφέα παραγωγήν περιφέρειαν το... Καφεηνή ή η Θεσσαλία με τα σιτηρά της.

Για τους πιστούς λοιπόν και πραγματικούς έραστές του καφέ ένας μύλος είναι άπαραίτητος. Μπορούν ν' αγοράσουν τους σπόρους καβουρδισμένους και να τους άλέσουν μόνον των. Είναι και εύχρηστη έσχαλμία. Και δεν πρέπει να μέλουν χωρίς καμμία δικαιολογία της περιπλοκής των ποντιστικων όποις άτοιγάνες, οι όποιες βρίσκουν πρόσφορο το δίωρομα των μύλων για την εξέσκησιν των ποικίλων ειδικότητων των.

Μέλους, διαβόλον, μύλους...

Αλεσμένος, άρωματώδης και προκλητικός ο καφές ρήγνεται εις το βραστό νερό. Σ' αυτό το σημείον προκύπτει μία

άλλη, άτέλειωτη έπιστήμη, την όποιαν μόνον οι πεπειραμένοι ταμπήδες κατέχουν καλά. Αυτόι μόνο ξέρουν να κατασκευάζουν τα δυσάριθτα είδη καφέδων, με τα όποια άπευθύνονται ο' άλλην την κλίμακα των νευρικών καταστάσεων της άνθρωπότητος.

Πόσα είδη καφέδων ύπάρχουν; Μερικοί, που έπεχειρήσαν να τα άπαριθμήσουν έβρισαν εις τα τριακόσια και πάλι ώμολόγησαν, ότι δεν μπόρεσαν να τα συμπεριλάβουν εις την στατιστικήν των όλων. Φαντασθήτε τί μνήμην πρέπει να έχουν τα γκαρσόνια των καφεενείων, τ' όποια γνωρίζουν, πώς θέλει τον καφέ του ό κάθε πελάτης της Μόλης επί της πόρτας, τον καλημέριον με την έλφάνσιν του καφεζακού του γούστου.

—Ένν βραστόν με όλιγην, μισό φλυτζάνι...

Και ο πελάτης τέπτεται επί τ' άκούσματος. Και πρίν προφθάση να καλογυκατασταθή εις το τραπέζι, το θερμόν ποτόν φθάνει μπροστά του. Και τον περιβάλλει με τους άχνους του. Τι τέφρη! Και κατόπιν άόρχει η θραδία, άνατολίτικη μακαρονίτικη ιεροτελεστία του ρουφήματος...

Τι θα εννόησθε χωρίς τον καφέ; Φαντάζεσθε πόσες αυτοκτονίες θα συνέβαιναν την έπομένην μιάς άπότομου καταργήσεώς του; Λέγουν οι Ιατροί, ότι η καφείνη φέρει βλάβες εις τον όργανισμόν. Ώχ, άδέρφε! Αν έξούσαμε την άνοητη ζωή των προφλάξωμεν, θα έπρεπε να μη θ'ναίνομε καθαλόι στα βρόμια, για να μη μάς κτυπήσει ο άέρας και κρυολογήσωμεν, θα έπρεπε, να μη βασίζομε ποτέ, για να μη λυώσωμε τα παπούτσια μας.

Οι γιατροί ας λένε ό,τι θέλουν. Ε'μεεις ξέρουμε, ότι η καφείνη και η δελή της, η νικωτίνη του τσιγάρου, είναι οι καλλίτερες φίλες μας. Οι πιο σίτοτες συντροφισσές μας. Όταν μάς ποτίξη τα φαρμάκια της η ζωή, ένας καφές είναι ένα καλό αντιφάρμακο. Πίνουμε και παραδίδουμε τα χαλαρόμενα νεύρα μας εις την γλυκεία άνακούφισι.

Δεν βλέπω τί το μεγάλο, τί το καλό προήλθε από τα κηρύματα των Ιατρών κατά της καφεηνής. Ένώ από την καφεήνη προήλθαν όλοι λίγα πράγματα. 'Ελύθησαν μαθηματικά και μηχανικά βλήματα. Έτονώθησαν οι δημοουργικές δυνάμεις μεγάλων και μικρών άνδρών. Έγράφησαν ποιήματα και συγγράμματα—παντός είδους φιλολογικά άριστουργήματα.

Αυτό το άχνίον φλυτζάνι του καφέ το έχουν τιμήσει λεγεώνες λαίων στα καφεενόκια της Μονμάρτης. Έχει άντλήσει από δαύτο την έμπνευσιν ο Βερναιύ. Έχει μ' αυτό τονόσει το πνεύμα του ο Πιρόν. Το έτίμησεν ο Βολταίρος, το περιέβαλλε με λαρτρίαν ο Ρουσσώ, το ήγάτησεν ο Διδερό, δεν το παρημέλησεν ποτέ ο Κρεμπιγιόν. Το έτίμησεν ο 'Αχιλλεύς Παράσχος, ο όποιος συνέθεσε δια τον περίφημον «ερατεινόν» του στίχους τ'όσον έπίσης έρατεινός!

Η παντοκτορία του καφέ φαίνεται άπόλυτως εξησφαλισμένη. Θα συνεχισθή εις γενεές γενεών. Θα εξακολουθή το παγίον ποτόν να διεγείρη το άναβρόπων νευρικών σύστημα, να άνακούφιη τον στενοχωρημένον, να έμπνέη τον ποιητήν. Οι καφεοφίτες της 'Ασίας και της 'Αμερικής θα εξακολουθήν ν' άρδύουν με την τερπνότητα του προόντος των όλον τον κόσμον με ένα άφάνταστον δίκτυον άρτηριών, οι όποιες ξεκινούν από την Βραζιλίαν ή την 'Αραβίαν και καταλήγουν στο «Καφέ των λά Παί», στού Ζαχαράτου, στο τελευταίο καφεενόκκι και του πείθ μικρού χωριού...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ο καφές που τόσο μάς ξεκουράζει στις στιγμές της άναπαύσεως ή των νεύρων, ως φυτόν, ως καρπός έηρός, καβουρδισμένος κι' αλεσμένος και στο τέλος σερβιρισμένος σ' ένα άρωμα καθαρό φλυτζάνι.

ΠΩΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Η ΤΑΛΑΙΠΩΡΗΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

Εσκεφθήκατε ποτέ που εύρεθή και πώς κατέληξε εις τὰ χέρια σας τὸ χρυσάφι ἐπὶ τὸ ὅτι οὐκ εἶνε κατασκευασμένον τὸ διακευλίσι σας; Καὶ τὰ διαμάντια; Εσκεφθήκατε πόσον στοιχίζουν εἰς χρήμα καὶ ἀνθρώπινους βουσίαις.

Πρέπει ν' ἀκούσετε τί λέγει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀμερικανὸς Τόμας Ντάρνινγκ, εἰς τὸν ὅποιον μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας Τραπεζὰς τῆς Γουέλστρητ ἀνέθεσε νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ σχετικά στοιχεῖα. Ἡ δίωξις τοῦ κέρβου καὶ ὁ πυρετός τοῦ χρυσοῦ ἀναγκάζουν τὸν ἀνθρώπον νὰ ὑποβῇ εἰς μωρίας, δασαθυσίας, νὰ χάσῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ὕπνιν αὐτοῦ, κάποτε χωρὶς κανένα βεβαιὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ Τόμας Ντάρνινγκ εἶνε ὁ καταλλήλότερος ἀνθρώπος διὰ τὴν ἐρευναν αὐτὴν, διότι ὑπῆρξε τυχοδιώκτης, χρυσόθηρας καὶ ἀδαμαντοθήρας. Εἰς τὴν βραζιλίαν ἔκαμε τὸν «κακομπερό» τὸν ἀνθρώπον δηλοδὴ πού ζητεῖ ἀδαμάντινα διὰ λογαριασμοῦ του. Χωρὶς ν' ἀνήκῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τῶνας ἑταιρίας, ἐργάστηκε μὲ νέα μηχανήματα, ἕνας

ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 11ης σελίδος)

Με εἶχε κυριολεκτικὸς ῥαδίσι. Ἐφάρεσε κι' αὐτὴν τὴν πετζίμια τῆς (δὲν εἶνε ὅγιες νὰ μὲν κανεὶς μετὰ τὸ ροῦχα τοῦ ταξιδιού) καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ λουτρό μου δροσερὴ καὶ ροδωκόκκινη, σάν ποτιομένη τριαντάφυλλο.

Ἡ πετζίμια ἦταν πολὺ κλειστή στὸν λαϊμό καὶ στὰ μανίκια, ἀλλὰ κολλοῦσε σατανικὰ ἀπάνω τῆς σάν μεταλλωτὴ ἐπεδερμίδα. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν γαλάζια, μοῦ παρουσιάσα ἕνα περίφημον στήθος πού εἶχε τὸ χροῖμα τοῦ οὐρανοῦ, γάλακτος μὲ τίς ἀποκρύψεις τῆς μουσσοτίδος, πλάτες γλυπτές ποῦχαν τὸ ἴδιο χροῖμα. Ἐνόμιζες τέλος πάντων, πῶς ἦταν ἕνας ἀγγελοῦς πού μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Εἶχαμε ἀδειάσει ἕνα κουτάκι χαβιάρι καὶ μιά μπουκάλια Πορτό, τὰ ἐφρόδιμου τὸν μεγάλον περιττώσαν, κι' ἔκανε πολὺ ζέση ὑπὸ τὴν σόμπα, ὅπου ἡ Μόλυ ἦταν ἀπορροασμένη νὰ κάμῃ ὅλα μου τὰ εἶδη.

Τὰ μεσάνυχτα μ' ἐρώτησε ἂν ἀγαποῦσα πολλὰς, «ὅλες μαζί» κατὰ τὴν μιά ἐξασμουριάν σάν γατάκι, τὴν μιάμην βρισκόνταν μέσα στὰ σεντόνια τοῦ διβανιού κι' ἐγὼ τὴν ἐσκέπαζα καλά.

—Καληνύχτα, εἶπε, ἐνῶ εἶχε κλείσει κι' ὅλα τὸ ἕνα μάτι.

—Καληνύχτα, ἀπάντησε κλείνοντας καὶ τὰ δύο μάτια γιὰ νὰ μὴν τὴν βλέπω. Τότε τὸ μπροστὸ τοῦ γαλάζιου ἐκέλευ ἀγγελοῦ τυλίχθηκε στὸν λαϊμό μου μ' ἐπάρβηξε κοντὰ του, καὶ ἔσκαψε ἕνα γρήγορο παιδικὸ φιλὶ, ὅτὸ μάγουλό μου ποῦ ἔκαιγε. Ἐπάγωσα, δολιχόληρη. Καὶ δὲν βρήκα τὴν δύναμιν νὰ τῆς ἀνταποδώσω ἐκεῖνο τὸ φιλὶ.

Ἡ κρεββατοκάμαρά μου χωρίζεται ἀπὸ τὸ σαλόνι μὲ μιά πόρτα ποὺ δὲν κλείνει παρὰ μὲ τὸν παρσέφτισμα. Πέντε λεπτὰ ἀφοῦ ἐβόησα τὸ πῶς καὶ σκεφτόμουν διὰ δὲν εἶνε μεγάλη βλάβη καὶ νὰ εἶναι κανεὶς τζέντλεμαν, ἀκούσα τὴν Μόλυ νὰ σηκώνεται.

—Τί κάνετε; τὴ ρώτησα μὲ ἀπορία.

—Ἀνοίγω τὰ παράθυρα. Δὲν εἶνε ὕγιες νὰ κοιμάται κανεὶς μετὰ τὰ παράθυρα κλειστά.

Ἡ χειμωνιάτικη παγωνιά ἐμπήκε μ' ἕνα ὀρμητικὸ φύσημα ἀνέμου.

—Μόλυ, κάνε κρύο, ἐτόλμησα νὰ παρρησιώσω.

—Κρύο; Ἐγὼ κοινοῦ νὰ σκάσω.

—Ἀν ἕνας γαλάζιος ἀγγελοῦς ἐπαλυνόταν κοντὰ σας, κι' ἐπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτό ἐβλέπατε πῶς κοιμάται σάν μικρὸ παιδάκι, τί θὰ ἐκάνετε; Ἐγὼ τὴν ἀφῆσα νὰ κοιμηθῶ...

Τὸ πρῶτο ἡ Μόλυ ἠθέλησε νὰ φύγῃ μετὰ τὸ πρῶτον τῶν ὁκτώ. Εἶχε ἀνακαλύψει καμμιὰ τριακοσαριά φράγκα στὸ τσαντάκι τῆς. Μὲ παρεκάλει νὰ τῆς στελῶ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ πατέρα τῆς, μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ ὅταν τὸ τραῖνο ἐκίνησε νὰ φύγῃ αὐτὴ κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ παράθυρό.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν ἐξη κινῶνισέ στή Ρώμη, ἐφώνησε, καὶ ὅτι θὰ βρῶ ἀντὶ τῆς διαφορετικῆς ἀπὸ σένα...

Τὸ εὐχθήκα καὶ ἐγὼ, κι' ἔπειτα σὰν νηλεγενομένη στὴν ὑπερῶν μου: «Κάλεσε ἀμέσως σὲ σὺ τὴν Μαρία Στελέα». Καὶ παρ' ὅλῳ νὰ προσέσω: «Δὲν εἶναι ὅγιες».

ΜΑΡΙΖ ΦΕΡΡΟ

ἀνθρώπος πού ἤθελε νὰ γίνῃ πλούσιος χρησιμοποιῶν μόνον τὰ χέρια του.

Ἐπειτα ἔγινε λαθρόμπορος ἀδαμάντων εἰς τὴν Ν. Ἀφρικήν, ἐπεσκέσθη τὰ ὄρυχεία σμαράγδων τοῦ Μοῦτζο, ἕως ρυπαροῦ χωρίου πού εὐρίσκειται εἰς μίαν ἐρημὴν κοιλιάδα τῶν κοινοβιανῶν Ἀνδῶν, ἀνοίξε ἕνα ὄρυγμα ρουμιντιῶν εἰς τὴν Ρατναπούρα, ἐκινδύνευσε χίλιες φορὲς ν' ἀποθῇ ἀπὸ τὴν πείναν καὶ, ἀκόμη χειρότερα, ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐγγύρισε κατὰ βάθος ὅλας τὰς κακοτυχίας καὶ τὰς στερήσεις πού ὑφίσταται ἕνας λευκὸς ὅταν καταληφθῇ ἀπὸ τὴν δίψαν τοῦ χρυσοῦ καὶ τὴν ἀγῆ-πνη πρὸς τὴν περιπέτειαν.

Ἡ ἀναζήτησις θησαυροῦ εἶνε ἕνα σπῶρ, τὸ ὠραιότερον καὶ διασκεδαστικότερον σπῶρ. Ὁ Ντάρνινγκ, ἀνθρώπος πολὺ συγχρονισμένος, τὸ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ σπῶρ μέχρι κορεσμοῦ καὶ θήλας.

Πῶς ὅμως κατορθώνει ἕνας λευκὸς, χωρὶς τὴν βοήθειαν μιᾶς ἑταιρίας, νὰ τεθῇ εἰς ἀναζήτησιν ἀδαμάντων; Οἱ περισσότεροι πεθαίνουν εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην προσπάθειαν. Ἐρχονται ὅμως ἄλλοι, πολὺ περισσότεροι, καὶ τοὺς ἀντακιστοῦν.

Οἱ ἀδαμαντοθηρὰ αὐτοὶ ἀφθονοῦν κυρίως εἰς τὴν Βραζιλίαν, εἰς τὸ Ρίο Τιμπάγους καὶ τὸ Ρίο Γκράσας. Ὅλα τὰ ὑπάρχοντα τῶν περιορίσονται εἰς μίαν πυρρίαν μὲ τὴν ὅποιαν περιερίσονται εἰς τὸν ποταμόν. Ὅταν φθάσῃ εἰς ἕνα κατὰλληλον σημεῖον δένουν τὴν πύργον ἀπὸ ἕνα γονδρὸ καλὰμὶ καὶ ἀρχίζουν νὰ βουτῶν εἰς βάθος τεσσάρων περὶπου μέτρων. Καὶ ὅταν ἔλθουν πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν φέρνουν μαζί του ὀλίγην ἄμμο, ὅπου ὑπάρχει ἑλπίς νὰ εὐρεθῇ κάποιο μικρὸν διαμάντι. Αὐτὴν τὴν ἄμμο τὴν περνοῦν ἀπὸ ἕνα κόσκινο καὶ μετὰ τὴν βάζουν εἰς μίαν λεκάνην, ὅπου τὴν περιστρέφουν γρήγορα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὰ διαμάντια.

Ἄλλα εἶνε ζήτημα τύχης. Μερικοὶ φάχουν ἐπὶ χρόνια πολλά, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν τὸν παραμικρὸν λίθον. Ἐνῶ ἄλλοι εὐρίσκουν ἀμέσως θησαυροῦς.

Εἰς τὸ Τζοχάνεσμπουργκ, ὁ πρῶτος ἀζωματικὸς Μέρσεμπρο, ὁ ὁποῖος μόνον εἰς τὰς Τραπεζὰς ἔχει σήμερον κατατεθειμένα 150 ἑκατομμύρια μάρκα, ἤρχισε τὴν ἀναζήτησιν ἀδαμάντων διὰ λογαριασμόν του ἀρχίσας τὴν ἐρευναν ἀπὸ τὰς ἀκτῆς. Ἐκαμε τὴν σκέψιν ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν τὰ νερά τῶν ποταμῶν παρέσυραν τὰ διαμάντιπρὸς τὴν θάλασσαν, ἕως τὴν ἀκτὴν ὅπου τὸ ρεῖμα σταματᾷ. Ἡ σκέψις τοῦ αὐτοῦ ἀπεδείχθη πολὺ ὀρθή. Πολλοὶ ἄλλοι τὸν ἐμμήθησαν, ἀλλὰ ἔλασαν τὴν ζωὴν τους χωρὶς νὰ εὐρύνουν τίποτε.

Αἱ προσπάθειαι πού κάμνουν πολλοὶ διὰ ν' ἀνακαλύψουν λίγο χρυσάφι ἢ ἕνα διαμάντι εἶνε ἀνήκουστοι. Διότι ὅσον περισσότερον ἀποτυγχάνουν, τόσο περισσότερα κεφάλαια, προσλαμβάνονται γεωλόγοι διὰ νὰ δώσουν τὴν γνώμην των, ἀλλὰ τίποτε. Ἐπειτα ἔρχεται ἕνας νέγρος ἀπὸ πολὺ μακρὰν, βρίσκει τυχαίως ἕνα κρύσταλλον πού λαμπροκαὶ καὶ ἐξακριβώνεται ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ τερσασιῶν ἀδαμάντων. Τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιβουλὴ, ἡ γιγαντιαία προσπάθεια διὰ ἀδαμαντοθηρῶν, μίαν λυσσώδη πάλιν πού καταλήγει κάποτε εἰς ἕνα πραγματικὸν ἀλληλοφάγισμα.

Εἰς τὰ 1932 ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν Ταγκανίκα ἐνα πλουσιώτατον ἀδαμαντοφόρον κοιτάσμα. Καὶ ἀμέσως συνεκινε-τροῦσαν ἐκεῖ περὶσσότεροι ἀπὸ τριάντα χιλιάδες τυχοδιώκται: μαύροι, λευκοὶ, λευκοὶ. Ἡ κυβερνήσις ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ ὅλην τὴν ἐκείνην με συρματοπλέγματα καὶ τὸ ἀστυνομαὶ ἐκυνήγουν τοὺς ἀδαμαντοθηρᾶς.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιροὶ οἱ ἐργάται πού δουλεύουν εἰς τὰς ἑταιρίας καταπίνου ἕνα διαμάντι, τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἡμπορέσουν εἶτα νὰ τὸ πουλήσουν διὰ λογαριασμόν τους. Ἀλλοιμὸν τὸν δῶκε! Ἀνακαλύπτουν τὸ διαμάντι μὲ ραδιοσκοπίαν καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ πετσοκόψουν τὸν νοχον διὰ νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὰ ἐντόσθια του, ὅχι μόνον διὰ νὰ σώσουν τὸ διαμάντι, ἀλλὰ καὶ πρὸς παραδειγματισμόν.

Εἰς τὸ Μοῦτζο τῶν κοινοβιανῶν Ἀνδῶν, ὅπου εὐρίσκονται τὰ μεγαλύτερα κοιτάσματα σμαράγδων, ὁ ἀέρας εἶνε τόσο λεπτός, καὶ αἱ μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας τόσο ἀπτόχοι, ὥστε οἱ πνεύμονες δὲν ἀντέχουν παρὰ ελάχιστα χρόνια. Εἰς τὰ ὄρυγια ἐργάζονται μόνον μαύροι, πού ἔχουν μεγαλειτέραν ἀντοχήν, διότι ἡ ζέση ἐκεῖ κάτω εἶνε ἀνυπόφορη.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσελθῇ κανεὶς εἰς τὴν ζώνην τῶν ὄρυγιων χωρὶς σχετικὴν ἀδειαν. Ἀπαγορεύεται ἀκόμη καὶ ἡ εἰσγωγή τῶν πούλικων, διότι γεμίζουν ἐνδοκα τὸν στομάχον των μὲ σμαράγδια. Ὅταν λοιπὸν ἀφάγεται κανεὶς πούλικον τὸ κρέας τὸ παίρνει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καὶ τὸ στοιάζῃ ἑταιρία.

Οἱ ἐργάται τῶν ὄρυγιων πλατίνης εἰς τὰ παρθένα δάση τοῦ Χόκο τῆς Κολομβίας ὅπου ἡ ζέση καὶ ἡ ὑγρασία σπάζουν καὶ τὰ χέρια ἀκόμη, υπογράφουν συμβόλαιον διὰ πέντε χρόνια, ἀλλὰ μόνον ἕνας ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατορθώνει ν' ἀνθέξῃ τόσο πολὺ.

Τι γίνονται ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη; Κατὰ τὰ τελευταῖα 70 χρόνια ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὸ ἔγκατα τῆς γῆς 20.000 χιλιάδγραμμα ἀδαμάντων. Εἰς τὰ 1931 ἐπολιθίσαν πούτικων λίθοι, εἰς τὰς 40 ἑκατομμυρίων φράγκων, εἰς τὰς 1932 ὀκτὼ ἑκατομμυρίων καὶ εἰς τὰς 1933 ἑγιναν ἐλάχιστα πλούτη.

Εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῶν ἀδαμαντοπωλῶν τοῦ Χάττον Γκάρνερ, εἰς τὸ Λονδίνο, ἔχουν συγκεντρωθῇ πούτικων λίθοι ἀξίας ἀνω τῶν 200 ἑκατομμυρίων. Καὶ μόνον ἐκεῖ ἀξήτητοι. Ἡ γιγαντιαία ὅμως καὶ ὑπεράνθρωπος προσπάθεια διὰ ν' ἀποποσοθῶν οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς συνεχίζεται καὶ δημιουργεῖ καθημερινῶς περισσότερα θύματα.

Τὰ μάτια σας

Πρόκειται μόνον γιὰ ξένα σώματα ὅπως εἶναι ἡ σκόνη, τὸ κάρβουνο, τὰ διάφορα μικρὰ ἐντομα, τὰ ὅποια μπαίνουν στὸ μάτι καὶ κολλοῦν καὶ κρατιοῦνται εἰς τὰς πτυχὰς τῶν ματιῶν. Ἔνα σώματτα ὅπως οἱ πετρίτσες ἡ τεμάχια μεταλλοῦ, πού μπαίνουν μὲ δύναμιν καὶ σφηνώνονται στὸ μάτι καὶ τὸ πληγώνουν μόνον ἀπὸ γιατρό πρέπει νὰ ἀφαιρῶνται.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε, ὅπωςδήποτε τὸ πρῶτον τῶν βλεφάρων ποῦ γίνονται συνήθως γιὰ νὰ βγῇ τὸ ξένο σῶμα, γιὰτὶ ἂν καὶ μερικὲς φορὲς ἐπιτυχάνει ἐρχεται τὸ ἔντομο ἢ τὸ κάρβουνο στὴ γωνία τοῦ ματιοῦ, πολλὰς φορὲς μὲ τὸ τρίψιμο φεύγει τὸ ξένο σῶμα καὶ προκαλεῖ κοκκινίλες καὶ συχνότερα τραυματισμοὺς.

Θὰ προσπαθῆτε λοιπὸν, μὲ ἡσυχία καὶ μὲ μεγάλη δεξιότητα νὰ βγάλετε τὸ ἔντομο.

Ἐάν εἶναι στὸ κάτω μέρος ὁ πάσχων κοιτάζει κατὰ πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ ἐμεῖς τοῦ γυρίζουμε τὸ βλεφάρου ελαφρὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπιθεωροῦμε καλὰ, ἐάν ὅμως εἶναι εἰς τὸ ἑπάνω μέρος εἶναι δυσκολώτερον γιὰτὶ πρέπει νὰ γυρισοῦμε τὸ καπκὶ τοῦ ματιοῦ. Ὁ πάσχων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν κυττάζῃ καλὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμεῖς περνοῦμε ελαφρὰ τὸ ἑπάνω βλεφάρου ἀνάμειον στὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν δεικτὴ τοῦ χειροῦ (δεξιὴ χεὶρ διὰ τὸ ἀριστερὸ μάτι, ἀριστερὴ χεὶρ διὰ τὸ δεξιὸ μάτι), στρέφουμε ελαφρὰ τὸ χεῖρ μας πρὸς τὸν ροδὶ τοῦ πάσχοντος πιέζοντες μὲ τὸν δεικτὴ τὴν ἐπάνω πλευρὰ τοῦ βλεφαροῦ καὶ τότε γυρίζετὶ τὸ βλεφάρου καὶ φαίνεται καθαρὰ τὸ ἐσωτερικόν του.

Ὅταν βροῦμε τὸ ξένο σῶμα τὸ ἀφαιροῦμε μὲ ἕνα μικρὸ κομμάτικι στυπτόχαρτο ἢ τὸ κολλήτερον μὲ ἕνα βαμβάκι στερεωμένο σὲ σπινθόβυλο. Κοντὰ γιὰ νὰ καταπαυρῶνθῇ καὶ ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ ματιοῦ γίνονται μερικὰ ἐπιθέματα μὲ ζεστὸ νερό.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Σύνολον ἀνθρώπων κοινῆς καταγωγῆς, ἔχοντων κοινὰ χαρακτηριστικά. — Ἐπιθωμὸ τι σφοδρῶς.

2. Στρατιωτικὸς ἀγώνισμας ἐν καιρῷ πολέμου ἐπιφορτισμένων τὸν ἀνερπιδισμόν, τὴν συντήρησιν καὶ τὴν ἐπίσκεψιν διαφόρων ὀλικῶν τοῦ στρατεύματος.

3. Ἐκφράξις ἀποφροκῶς. — Πρωτεύουσα μικροῦ Ἀμερικανικοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ἐργαλεῖον εἰς τὴν δημοτικὴν.

4. Διατελὼν ἐν ἐφαρμογῇ, ἔχων πρακτικὸν ἢ νομικὸν κύρος.

5. Ἀναγράφοντα καθ' ἐκάστην εἰς τὴν τελευταίαν οὐλοῖται τὸν ἐφημερίδων. — Ὅστις συνεταρικός ὁρος.

6. Χρονικὸν διάστημα.

7. Ἐπίρρημα ἀρνητικόν.

8. Τὰ περιλαμβανόμενα τὸ σύνολον πράγματός τινος.

9. Ὑλὴ σακαροδότης, παραγομένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν. — Πλέκο τὸ ἐγκώμιον τινος.

10. Ἐπὶ καρπῶν, οἱ φθασάντες εἰς τὴν πλήρη ἀνέπτυξιν των (τὸ οὐδέτερον).

11. Χερσάνθησις εἰς τὸν Β. μὴ γόντ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ τοῦ ἐπὶ αὐτῇ δροῦ. — Τὸ σύνολον τῶν ἰδιοτήτων, αἵνες συνιστοῦσι τὴν χρησιμότητα, τὴν σπουδαιότητα, τὴν σημασίαν ἑνὸς προσώπου ἢ ἑνὸς πράγματος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

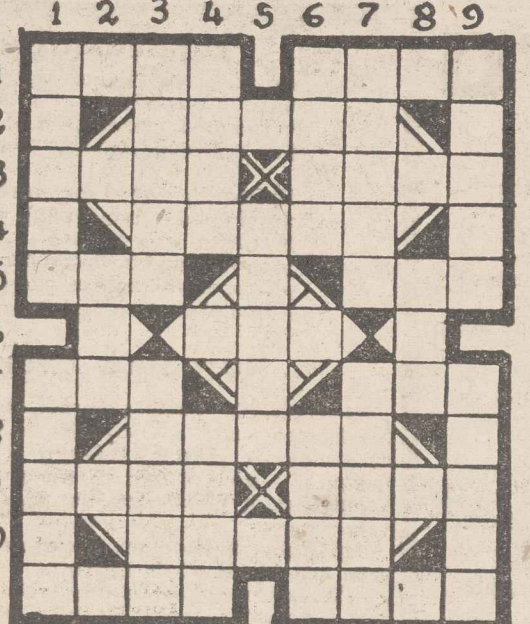
1. Γένος ἀνθρώπου ἢ ζώου. — Περιοχὴ γῆς καὶ ὁ ἐν αὐτῇ οἰκὼν πληθυσμός.

2. Πρόθεσις.

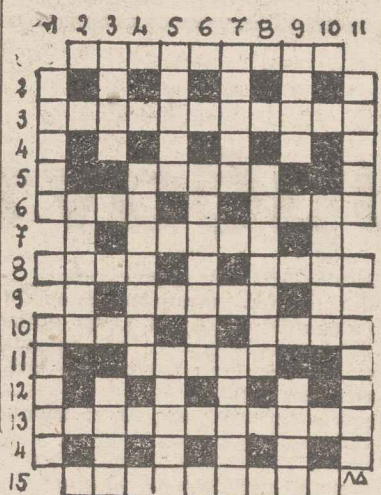
3. Ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν λο-

γοτεχνίαν, ποιητὴς ἢ πεζογράφος (τὸ θηλυκόν). — Διάσημος σοφὸς νομοθέτης τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

4. Ὁ φθάνων μέχρις αὐτοῦ.

Τὸ «Ἀνω-Κάτω» Σταυρολέξον (Ἀριθ. 16)

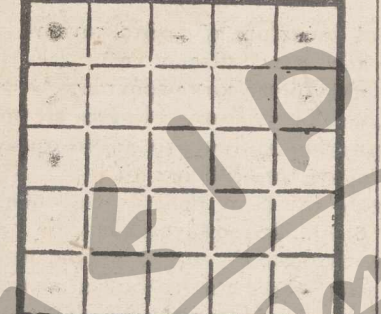

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ — ΛΕΙΩ-
ΣΙΣ — ΑΠΑΣΑ — ΑΠΟΡΩ —
ΑΣΠΙΣ — ΓΕΝΟΣ — ΕΚΕΙ —
ΕΞΑΣ — ΙΑΡΩΣ — ΚΑΤΑ-
ΤΑΞΙΣ — ΜΕΣΑ — ΜΕΤΡΑ —
ΜΟΡΟΙ — ΝΟΣΩ — ΟΝΟΜΑ —
ΟΡΟΙ — ΟΣΤΙΑ — ΠΕΡΙΓΑ-
ΜΗΝΗ — ΠΟΙΟ — ΠΟΡΕΙΑΣ —
ΡΗΕΙΣ — ΣΑΡΕ ΣΤΙΜΗ —
ΣΥΣΤΗΜΑ — ΣΩΣΜΑ —
ΤΑΞΙ — ΥΔΡΑ — ΦΑΡΩΣ —
ΦΟΡΑ — ΨΗΦΟΣ — ΨΩΜΙ.

Δημοσιεύμενον σήμερον τὸ «ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ» πρόβλημα «ΑΝΩ-ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ». Ὅπως καὶ εἰς τὰς προηγουμένας, αἱ διαφορὲς λέξεις, ἔχουν διασκορπισθῇ ὡς ἀνταρῶν κατ' ἐλαφρύνειν οἱ στίχοι. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοποθετήσῃς ἐκάστην εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐντός τοῦ Σταυρολέξου, ὅπως ὅστε νὰ σχηματισθῇ πλήρης λογικὸν καὶ κανονικὸν Σταυρολέξον.

Α. ΔΕΠ.

«Μαγικὸν τετράγωνον» ΑΡΙΘΜΟΣ: 6

2. 4. 6. 8. 10
Εἰς ἑκατὸν τῶν 25 μικρῶν τετραγωνιδίων τοῦ ἀνωτέρου τετραγώνου, τοποθετήσῃς ἕνα ἐκ τῶν 5 ἀνωτέρων δημοσιευμένων ἀριθμῶν (ὁ καθένας ἀριθμὸς θὰ χρησιμοποιοῦν πέντε φορές), ὥστε «προσθετοῦντες» αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἐκάστης στήλης, ὁριζοντίου, διαγωνίου καὶ καθέτου, νὰ εὐρίσκηται πάντα ὡς ἀποτελέσματα: 305.

Προσοχὴ, ὁ καθέ ἀριθμὸς πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μίαν μόνον φορὰ ἐκτός ἐκάστης στήλης: (2+4+6+8+10=30).

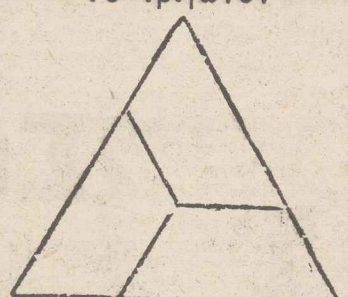
Μονοκονδυλῖα

Θὰ μποροῦσατε νὰ γράψετε τὴν οὐκὴν γραμμὴν ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχέδιον χωρὶς ὅμως νὰ σηκώσῃτε τὸ μολύβι σας;

Ἐάν τώρα ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐντὸς 10 δευτερολέπτων, εἰσθε πολὺ ἄριστοι, ἐάν χρειασθῇ 20 δευτερολέπτα, ἀνέχετε εἰς τὸν «μέσον δρόμον». Ἐάν ὅμως τώρα χρειασθῇ πλέον τῶν 30 δευτερολέπτων, διὰ νὰ ἐξέλθῃτε τοῦ λαβυρίνθου ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω δι-

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Τὸ τρίγωνον

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῶν τὰ τρία σχήματα διὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ ζητούμενον πλήρες καὶ κανονικὸν τρίγωνον.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 85 ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

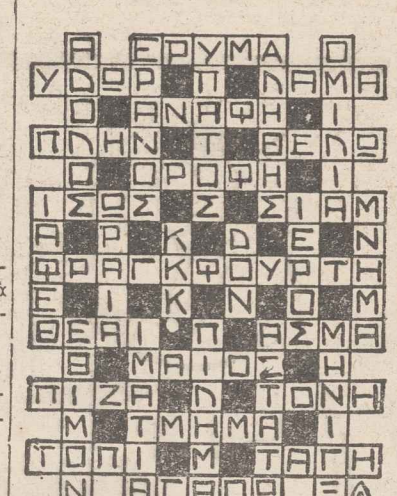
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΛΥΣΣΑ. 2) ΣΤΟΑ — Υ. ΔΩΡ. 3) ΤΙΑΡΑ. 4) ΚΑ'ΙΝ — ΟΜΜΑ. 5) ΑΝ — ΑΛΣ — ΕΞ. 6) ΘΑ — ΕΤ. 7) ΤΟ — ΑΙΝ — ΡΕ. 8) ΑΣΜΑ — ΑΛΑΣ. 9) ΑΣΥΛΑ. 10) ΙΣΙΣ — ΛΟΥΣ. 11) ΑΑΡΩΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΤΣΕΚΑ-ΤΑΞΙΣ. 2) ΑΝ-ΘΟΣ. 3) ΛΟΤΙΜΑΙΑ. 4) ΥΑΙ-ΕΣΤΩΡ.

Τὸ «Ἀνω-Κάτω» Σταυρολέξον

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 15ου ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

ΝΑ — ΑΛΣΣΑ. 5) ΛΕ'Ι. 6) ΣΥΡΟΣ — ΨΑΛΛΩ. 7) ΑΔΑΜ — ΛΑΟΝ. 8) ΜΕΤΡΑ. 9) ΑΡΠΑΣ — ΕΣΤΩΡ.

Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἔχει πολὺ καιρὸ νὰ διαδέσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν ἑῆς

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον καὶ τὸ βράδυ ἔχει νὰ ἐκ